

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

one last summer

‘A sweet, hilarious treat’

CHRISTINA LAUREN

on *In a New York Minute*

Kate Spencer

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[*OceanofPDF.com*](https://www.oceanofpdf.com)

1

Asistanım Lydia'dan gelen mesajlar saat tam 7:24' arka arkaya geldi ve telefonumdan gelen iki bip sesiyle duyuruldu, tıpkı annelerinden kalan bir solucan için kavga eden yavru kuşlar gibi.

AMAN TANRIM. Clara!!!

Charles nişanlandı.

????????? İşaret parmağımın ucu ağrıyana kadar soru işareti tuşuna basarak cevap verdim. Bu, Eski Sevgili Paniği için evrensel kısa mesaj yarasa sinyaliydi ve şu anda derinlerdeydim.

Charles'ın ismini görmek bile ter bezlerimin aşırı hızlanmasına neden oldu. Önümdeki bilgisayar ekranındaki felaket yüzünden zaten endişeli olmamın bir faydası olmadı. Eğer benim için bir an varsa Kırk sekiz saatlik "koruma" vaadini göstermek için eczane ter önleyicisi, işte buydu.

Hayatımın en uzun dakikası boyunca bekledikten sonra, sonunda bıkkın bir öfkeyle masamdan kalktım ve küçük odamdan dışarı fırladım. şirket mağarasına, aynı derecede mantıklı haki pantolonların içine sokulmuş mantıklı, soluk mavi yakalı gömleklerden oluşan bir duvara daldım. Satış ekibinin arkasına düşmüştüm ve kesinlikle katılmam gereken Yaz Cuması mutlu saatinin tam ortasıydım.

Her şeyin ortasında, şirketimizin kurucusu ve CEO'su Amaya Conrad, iPhone'unun kenarını plastik bir şampanya bardağına vuruyordu. O

vermekten hoşlanmadığı bir kadeh kaldırmaya hiç , özellikle de konu Four Points'in kazandığı paralar olduğunda. Ve bu çeyrekte, Four Points'in Şirket genelinde yakın zamanda gönderdiği bir e-postaya göre kazançlar ""

Lydia bunu okuduğunda dehşet içinde burnunu kıvırmıştı. Ona kırklı yaşlardaki insanların Z kuşağı argosu kullanması "saçma "ydı. Neyse ki ben sadece otuz beş yaşındaydım, bu yüzden ben de aynısını yaptığımda beni biraz rahat bıraktı.

"Şimdiye kadarki en büyük çeyreğimizi kutladığımız için çok heyecanlıyım!" Amaya, Valentino marka taşlı topuklu ayakkabılarını sadece kafası güzel bir insanın toplayabileceği bir gustoyla tekmelerken, ellerini kavuşturarak bağırdı.

İçkisini, her zamanki almış olan asistanı Abe'e fırlatır gibi yaptı. Sonra homurdanarak bir sandalyenin üzerinde durmak için kendini yukarı itti. Adamın tertemiz beyaz masasının üzerine çıktı, bilgisayar ekranının kenarına tutunarak kendini dengeledi, sonra bardağını geri aldı, ne kaldıysa içti ve yumruklarını havaya kaldırdı.

Oh, evet. Kesinlikle sarhoş.

Mesajlarıma baktım -hâlâ bir şey yoktu- ve sonra Four Points'in "Boston'da yaratıcı pazarlamanın G.O.A.T.'si" olduğu konusunda ahkâm kesen Amaya'ya döndüm. Biz

Markalaşmanın Tom Brady'si. Bize tam anlamıyla Tom Branding diyebilirsiniz!" Oh, adamım. Birileri yarın sabah Gatorade ile ibuprofen kovalayacaktı.

Telefonuma sabırsız bir bakış daha attım. "Hadi," diye mırıldandım nefesimin altında, bu da... Mark'ın sert bir bakışını ortaya çıkardı. Mike mı? Satış ekibimiz tamamen M isimli heteroseksüel erkeklerden oluşuyordu ve hepsi birlikte düğmeli gömleklerden veya mevsime bağlı olarak polar yelekler.

Kiminle nişanlı? Kalbim göğsümün etrafında ping-pong yaparken tıkladım.

Charles'ı internetten engellemek post-ayrılık ruh sağlığı. Ama aynı zamanda en sevdiğim hobim olan gece geç saatlerde internette hafiyelik yapma ve sosyal medyanın tavşan deliklerine düşme hobimi de ciddi şekilde kısıtlamıştı. Geçen yıl beni Halk Bahçeleri'nin ortasında, arabasının konsolunda bir haftalık kahve fincanı bulan ve onu sokağa boşaltan birinin rahat tiksintisiyle terk ettiğinden beri neler yaptığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Charles'ı internette takip edememek beni saplantılı bir şekilde merak etmekten alıkoymamıştı elbette. Eski sevgilimin perişan olduğu ve kararından pişmanlık duyduğu ayrıntılı fanteziler kurmak, bu geçmişte geliştirdiğim bir beceriydi

yıl: Charles, Netflix şifremizi hatırlayamadığında yıkıldı (B@@bs69, belli ki komikti ama onu hiç güldürmedi). Charles, Starbucks'ı içeceğini beklerken huzursuz ve huysuzdu, benim adımı taşıyan biri için sipariş verdiklerinde yıkıldı.

Bu uydurma masalların hiçbiri Charles'ın başka bir insana aşık olmasını, hele hele evlenme teklif etmesini içermiyordu. Ama iyiydi. Ve ben de iyiydim! Tamamen iyiydim. O benim eski sevgilimdi; istediği kişiyle nişanlanabilirdi.

Ne de olsa ben de kendi işimi yapıyordum. Bu yıl yeni bir elektrik süpürgesi almıştım, küçük bir servete mal olan ama dökülen bir torba Dorito kırıntısını üç dakikada emebilen şu fütüristik el tipi şeylerden. Saniyeler içinde.

Gece geç saatlere kadar internetten alışveriş yaparak kendimi zamanlarda, enerjimi Boston'un çok havalı, kadınlara ait bira fabrikası Alewife için, şu anda reflüme neden olan, yaklaşmakta teklif gibi işlere kanalize ediyordum.

Onlara yeni Summer Ale'lerini neden markalaştırmamız ve piyasaya sürmemiz gerektiğini anlatan sunumumuza tam iki hafta vardı. Mevcut durum: tam bir karmaşa ve bunu düşündükçe göğsüm sıkışıyor, aynı türden kalp çarpıntısı, çene sıkma endişesi sürekli yoldaşım haline gelmişti.

bu gece, bütün gece tamir ederdim.

Kesinlikle, tamamen iyiydim.

Amaya'nın sesi kafamdaki ürkek düşüncelerin gürültüsünü yarıp geçti.

"Hepiniz orada harikalar yaratıyorsunuz." Yüzü, çocuğunun lise mezuniyetinde ağlamak üzere olan bir ebeveyn hafifçe buruştu. "Çok gururluyum ve her birinizi tanımaktan büyük onur duyuyorum."

Mikes ve Marks'ın liderliğini takip ederek alkışladım. Elimdeki telefonum çaldı ve vücudumdaki her kası elektriklendiren bir adrenalin sarsıntısı yarattı.

Nihayet!

Ama ekranımın üst yeni mesaj Lydia'dan değildi.

Onun yerine en eski kamp arkadaşım Sam Cohen vardı; başındaki beyaz şapkanın altından görünen, muhteşem koyu renk lüleleriyle çerçevelenmiş yüzünün bir fotoğrafını göndermişti. Yanakları daha yuvarlaktı ve

O tanıdık, bilge gözlerin altında, parmağıyla şapkasının üzerindeki koyu yeşil çam ağacı logosunu işaret ediyordu ve abartılı bir surat ifadesiyle tamamlıyordu.

Beni suçlu hissettirmek için tasarlanmış bir fotoğraftı ve kesinlikle işe yaradı. Pine Lake Kampı'ndaki son beş buluşmamızı kaçırmıştım ve yarın kamp arkadaşlarımızdan oluşan eski ekibimiz Kuzey New Hampshire'daki ormana yıllık yürüyüşlerini yine bensiz yapacaklardı.

Bu yıl, iş yoğunluğuna aldırmadan nihayet oraya geri döneceğime yemin ettiğim yıldı. Hatta L.L. Bean'den internet üzerinden bir uyku tulumu sipariş etmiş ve New England bira fabrikalarını araştırırken aldığım notların yığınıyla çevrili kanepede içinde kestirmiştim. Ama sonra Alewife projesi hayatımı ele geçirdi ve bu projeyi yarım bırakarak New Hampshire'a gitmem mümkün değildi. Bu yüzden bu yıl da Pine Lake'e gitmekten vazgeçtim. arkadaşlar nedenini anlayacaktır.

Lydia'nın mesajı geldiğinde Sam'e cevap olarak ağlayan bir emoji suratı çizdim.

Etiketlenmemiş, Lydia yazmış. Yine de sevimli. Bir kuğu teknesinde yapmış gibi görünüyor. Ekran görüntüsü almamı ister misin?

Sözcükler şok etkisi yarattı, tıpkı birinin buz küpünü ensemde.

Her iki yanında güzel oyma kuğuları olan bu eski kırmızı tekneler, Halk Bahçesi'nin ortasındaki bulanık bir göletin etrafında dönüyordu. On yılı aşkın bir süredir şehirde yaşıyordum ve bir kez bile onlara binmemiştim, çünkü dünyada kim kendi şehrinde para hırsıyla turistik şeyler yapardı ki? Eminim hiçbir New Yorklu Brooklyn Köprüsü'nü yürüyerek geçmemiştir. Paul Revere'in Evi'ne bir kez bile gitmemiştim ve orası da evimden bir milden daha az uzaklıktaydı.

Ama kuğu tekneleri, South End'de birkaç adım ötede büyümüş ve çocukken onlara binmeyi çok sevmiş olan Charles için bir anlam ifade ediyordu. Bu yüzden otuz altıncı doğum günü için onu şımartmış, tekne gezintisiyle başlayıp parkta piknikle sona erecek bir randevu gecesi planlamıştım. İş yerindeki acil bir toplantı saat beşteki buluşma planlarımızı altüst etti ve yediyi biraz geçe bir şişe şarap ve bir ağız dolusu özürle oraya koştum. Ama çok geç kalmıştım. -Randevumuzu ya da ilişkimizi kurtarmak için.

"Biraz düşündüm," demişti Charles.

"Ha?" On blok yürüdükten sonra alnımda biriken teri silmek için çantamı karıştırırken beni hazırlıksız yakalamıştı.

"Artık sana aşık olup olmadığımı bilmiyorum." Sanki sekiz yıllık birlikteliğimizi sonlandırmak yerine bir sunumdan veri noktaları aktarıyormuş gibi gerçekçi bir konuşma yaptı.

"Kuğu teknelerini kaçırdığım için mi?" Elimdeki Pinot Noir ile neredeyse yakındaki bir altın kaniş köpeğini devirecek şekilde bağırıyordum.

"Hayır, sorun o değil. Sorun sen değilsin. Sen en iyisisin." Bir adım öne çıkıp iki elini de omuzlarıma koydu ve ben gözlerimi kırıştıtırırken onları nazikçe sıktı. "Her şeyi doğru yapıyorsun. Sadece artık istediğimin bu olduğunu sanmıyorum."

En azından tüm bunlardan sonra bir mendil bulmuştum.

Sam kırık bir kalp emojisi göndererek düşüncelerimi bir anlığına kampa döndürdü. Onu en son ne zaman görmüştüm? Birkaç yıl önce şimdi eski karısı olan Regan'la birlikte bir düğün için Boston'daydı. Belki o zaman. Ama ara sıra mesajlaşmak dışında en son ne zaman konuştuğumuzu hatırlayamıyordum. Arkadaşlığımız yıllar içinde yol kenarına düşmüştü, hayatın tali hasarı, titizlikle belirlediğim yola sadık kalmak adına bir kenara itilmişti. Ona bir telefon görüşmesi ve kapatmak için özel bir zaman borçluydum ama şimdi bunu yapmamın imkânı yoktu.

Özledim seni! Amaya tiz bir "wooooo!" sesi çıkarırken ben de cevap yazdım ve birden dikkatim odaya geri döndü. Sarhoş Amaya pek sık ortaya çıkmazdı, ama çıktığında ayık halinden bile daha yoğundu ki bu çok şey ifade ediyordu.

"Four Points'in misyonu ürün satmak ve etkinlik düzenlemekten çok daha fazlasıdır. Bu, insanların duygularına ve kalplerine giden bir yol yaratmakla ilgili."

Amaya yukarıdan ıslıl ıslıl parlıyordu. "Ama kendi duygularımıza da dikkat etmezsek bu işi yapamayız."

Amaya'nın kendi dehasına olan inancı sinir bozucu olmaktan çok imrenilecek bir şeydi, ancak bu aynı zamanda ister yaratıcı bir marka teması isterse geçen sonbaharda uygulamaya koyduğu şirket çapında bir meditasyon sınıfı olsun, bir fikir tuttuğunda nadiren geri adım attığı anlamına geliyordu.

Bu lazer odaklılık ve özgüven kombinasyonu sayesinde Four Points'i yerel pazarlama dergisinin Yılın Ajansı ödülünü üç yıl üst üste kazanan bir şirket haline getirmişti. Ama aynı zamanda onu zaman zaman biraz korkutucu da yapıyordu. Örneğin şu an olduğu gibi.

"Tükenmişlik gerçek," diye yakındı, sesi artık patron ciddiyetindeydi. "Ve sadece bireysel olarak bizi yok etmekle kalmaz, aynı zamanda doğrudan ele alınmazsa bir şirketin başarısını da mahvedebilir."

Biri omzuyla koluma hafifçe vurdu ve Amaya'nın sesi tepemden gelirken Lydia'nın yanıma sıkıştığını görmek için döndüm.

"Bunu ilk elden biliyorum, bu yüzden Sedona'da her yıl yaptığım sessiz meditasyon inzivası hem bir insan hem de patronunuz olarak benim için çok önemli." Kendine has, hafif çakırkeyif motivasyon konuşmacımız olarak bize doğru gülümsedi. "Bugün sizlerle, çalışanlarımızın ihtiyaç duyduklarında mola verebilmeleri için yeni 'Dört Nokta, Beş Gün' mikro-izin programımızı uygulamaya koyduğumuzu paylaşmaktan gurur duyuyorum. Bu, halihazırda herkesin aldığı dört haftalık tatil süresine ek olacak."

Mikes/Marks'lardan biri "vay " diye homurdandı ve odanın dört bir yanından alkış sesleri yükseldi. Toplantının diğer tarafından biri "Öldür!" diye bağırdı ve Amaya'nın yüzü güldü.

"Evet." Gururla başını salladı. "Bu gerçekten öldürücü."

Lydia sıkılı yumruğunu ağzına bastırması, kahkahasını bastırmaya çalışıyordu.

"Amaya sözlerine şöyle devam etti: "Elbette kendiniz için bir mikro-sabbatical isteyebilirsiniz, ancak bu program benzersizdir çünkü amiriniz veya doğrudan raporladığınız kişi de size bir tane almanızı önerebilir. Bu, burada birbirimizi kollamamızın sadece bir yolu."

Alewife sunumunda benimle birlikte çalışan tasarımcı Delilah, salon coşkulu, içki dolu bir alkış tufanına tutulurken yanımda heyecanla kükredi. Odaklanmaya ve odada kalmaya çalıştım, ancak Charles'la ilgili haberler beni sarstı ve düşüncelerim son konuşmamıza geri döndü.

"Clara, bak, birlikte mantıklı olduğumuzu biliyorum, kâğıt üzerinde olduğu gibi," demişti bana kararlı, patronluk taslayan bir sesle. "Ama hadi ama. Artık aramızda bir kıvılcım yok. Zamanımızın çoğunu *Friends*'in tekrarlarını izleyerek ve ara sıra seks yaparak geçirmenin seksi bir yanı yok. Oda arkadaşı gibiyiz. Kız ya da dernek kardeşlerimden biriyle çıkıyormuşum gibi hissetmek istemiyorum."

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Gözyaşlarımın buğulu merceğinden öyle bir bağırmıştım ki, bebek arabasında bebek iten bir çift aval aval bize bakmak için yollarında tamamen durmuştu. "Kız kardeşin mi?"

Ama o sadece omuz silkti ve beni sıkı, klinik bir şekilde kucakladı. "Senin gerçekten mutlu olmanı istiyorum, Clara. Yani, gerçekten mutlu olmanı. Sadece senin düşündüğün gibi mutlu olmanı değil."

Bunu, ailesinin evinde uyumaya gitmeden önce sert bir baş hareketiyle söylemişti ve beni eve, yüzü kızarmış ve ağlamaklı bir halde tökezleyerek dönmek zorunda bırakmıştı,

bir şişe şarabı tek başına bitirmek.

Şimdi burada, neredeyse bir yıl sonra, omuzlarım titriyordu. Rahatsız edici anı içimde yankılandı. Hiçbir şey bu yorum kadar canımı yakmamıştı, ayrılığın kendisi bile. Sanki birdenbire benim hakkımda henüz anlamadığım bir şeyi çözmüş gibi, bir şey çok açıklayıcı gelmişti.

Ertesi sabah şiş gözlerle ve akşamdan kalma bir halde ofise gittim ve Amaya'ya proje müdürü olarak daha ağır bir iş yükü üstlenmek istediğimi, beni başkan yardımcılığına kadar yükseltebilecek bir deneyim kazanıp kazanamayacağımı görmek istediğimi söyledim. O zamandan beri geçen aylar içinde belli belirsiz bir terfiden söz ediyordu ve ben de bunun çok yakın olduğunu düşünerek çabalamaya devam ettim.

Yanımdaki finansçı kardeşlerden biri bana dostça bir dirsek attı ve ben de tam zamanında kafamı kaldırıp Amaya'nın kollarını sallayarak "-neredeyse benim kadar uzun süredir burada olan kişi" dediğini gördüm. Hadi onu alkışlayalım, olur mu?"

Kendimi tamamen kaybetmişim ve gürleyen alkışlar beni geçmişten koparıp odaya geri döndürdü. Kimden bahsettiğini anında anlamıştım ve hepsi de bana doğru donup kalmış yetmiş beş meslektaşımın hevesli ve meraklı yüzleri de bunu doğruluyordu.

Benim hakkımda konuşuyordu.

OceanofPDF.com

2

KENDİNİ TOPLA, *Clara!* diye bağırdı kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. *Oluyor işte! Seni tüm ofisin önünde terfi ettirmek üzere.*

Bunun farkına varmak o kadar heyecan vericiydi ki sahte gülümsemem gerçek, hatta gururlu bir gülümsemeye dönüştü. Hızla göğsümü kabarttım ve gevşek bir saç tutamını -yaklaşık otuz saniye içinde kaçınılmaz olarak gözümün önüne düşecek olan aynı düz, kabuk kahverengi tutamı- kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Tüm gözler bana çevrilmişti ve odadaki en önemli iki kişi bana öyle bir sevgiyle bakıyordu ki, daha önce söylediklerini tamamen duymazdan geldiğim için anında kendimi suçlu hissettim.

"Stajyerlikten asistanlığa ve aradaki neredeyse tüm diğer işlere, proje yöneticiliğine kadar yükseldi ve en büyük hesaplarımızdan bazılarıyla hokkabazlık yapıyor. Clara, Four Points'te ne kadar sıkı çalıştığını hepimiz görüyoruz. Kaçımız gece evine gitmek için ayrıldığında Clara'nın ofisinde ışıkların hala açık olduğunu gördü?"

Kalabalıktan bir onay mırıltısı yükseldi.

"Kızım, sen hepimiz için bir örneksin." Bardağını Abe'den geri alan Amaya, diğer elini göğsüne bastırarak krem rengi ipek bluzunu kırıstırırken bardağını bana çevirdi. zahmetsiz ve mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş.

"Teşekkür ederim," dedim kibarca başımı sallayarak. Kalabalığın önünde alçakgönüllü olmaya çalışıyordum ama içten içe parlıyordum. Bu terfi hayalini kendi yüzümün önünde bir havuç gibi sallandırmıştım ve bu kasvetli, iç karartıcı yılın ardından beni ayakta tutan tek şey buydu.

Charles kuğu teknesi nişanını alabilir diye düşündüm. *Bende bu var.*

"Bir tükenmişlik örneği," kelimeleri yavaşça ve ciddiyetle sıraladı, "tükenmişliğin bir örneği."

"Bekle, pardon. Ne dedin?" Konuşmasını kafamda geri sararken, umutsuzca tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışırken, çenem şokla neredeyse yüzümden düşecekti.

Lydia kulağıma tıslayarak, "Senden küçük bir tatil yapmanı istiyor," dedi. "Tatil gibi."

"Clara Millen, Dört Nokta Beş Gün mikro-sabbatical'ınız şimdi başlıyor," dedi, öne doğru eğildi, ellerini dizlerinin üzerine koyarak bana baktı. Meslektaşlarım gözlerini yüzüme lazer ışınıyla tuttular. "Çünkü buna buradaki herkesten çok senin ihtiyacın var."

Geriye sadece toz ve birkaç diş kalana kadar her damla nem ağızımdan çıktı. Tüm o öğütmeler, geç kadar süren geceler, onun talimatlarına harfiyen uyarak geçirdiğim yıllar ve son on iki aydır ağızım köpürerek işime olan bağlılığım ve o...

...sanki beni bir tür internet testinden geçirmiş gibi bana tükenmişlik teşhisi mi koyuyordu? Utançla hatırladım ki, aslında birkaç ay önce bir Instagram reklamı sayesinde girdiğim ve gerçekten de işte biraz kızarmış olabileceğimi gösteren bir şeydi.

"Ama Alewife sahası," saçlarım kayarken ciyak ciyak söylemeyi başardığım tek şeydi.

-Tahmin edildiği gibi yüzüme doğru.

"Bekleyebilir," dedi neşeyle. "Önce kendine odaklanmanı istiyorum."

Alewife gibi büyük bir müşteriyi kazanmak yıllardır hedef listemdeydi, ve yanına kocaman bir onay işareti koyabilmeme sadece birkaç gün . Ne haltlar dönüyordu?

"Bu hafta New Hampshire'a gitmesi gerekiyordu!" Lydia yanımda ağızından kaçırdı ve Amaya'nın yüzü aydınlandı.

"Mükemmel!" diye cevap verdi ellerini çırparak ve elindeki boş bardağı yere fırlattı.

"Ama şu anda bütün bir hafta izin alamam," diye itiraz ettim, içimdeki paniğe rağmen yüzümde umutsuzca sakın bir ifade tutmaya çalışıyordum.

hüküm sürdü. Elbette, saha en iyi durumda değildi, ama onu oraya getirirdim. Her zaman başardım.

Amaya bir an düşündü, işaret parmağıyla boyalı dudaklarına dokundu.

"Clara, bana kendi cümlelerinle anlat. Nasıl hissediyorsun? Şu anda."

Bitkin. Kafam karıştı. Aynı anda hem ağlamak hem de kusmak ve ardından yaklaşık kırk sekiz saat boyunca yatağında saklanmak ister gibiydim.

"Peki," diye karşılık verdim.

"'İyi' kelimesinin eş anlamlısının ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"İyi mi?" Sesim, heceleme yarışmasının son kelimesini umutsuzca tahmin eden bir çocuk gibi tiz ve umutlu çıkmıştı.

"Hayır, Clara," diye devam etti. "*İyi*" berbat anlamına gelir. Birisi İyi olduklarını söylüyorlar ama aslında demek istedikleri, günün her saati bir şey üzerinde çalıştıkları ve hiçbir yere varamadıkları ama stresli oldukları."

"Şey, evet." Bu konuşmayı kurtarmak için umutsuzca rahatsız edici bir kahkaha attım. "Ama o şey üzerinde hâlâ çok çalışmam gerekiyor. Bu yüzden önümüzdeki hafta izin alamam."

"Sahanın daha iyi olması için *senin* daha iyi olmana ihtiyacım var," dedi ve ses tonundan Zen Amaya'nın yerini take-no-'nun aldığı anlaşılıyordu. Mahkumlar Amaya.

Sertçe yutkundum, gözlerimin kenarlarına hücum eden yaşların geldikleri yere geri dönmelerini istedim.

"Tamam," dedim sessizce. Yüzümü duygusuz ve sabit tutabilirsem, yüzeyin hemen altında fokurdayan utancı kimse görmeyecekti. Ama Delilah'nın yüzünü göz ucuyla yakaladım ve alnına kazınmış acıma duygusu omuzlarımın kenetlenmesine yetti. Beni ele geçiren paniği bastırmak için nafile bir çabayla dudaklarımı birbirine sıkıca bastırdım.

"Bu *senin* için çok iyi olacak, Clara." Amaya el sallayarak beni kendisine doğru çağırdı. "*Hatta iyileştirici.*"

Ben beceriksizce öne doğru adım atıp onun beliyle yüz yüze gelinceye kadar Mikes ve Marks ayrıldılar. Eğildi ve kollarını bana doladı.

"Bu iş saha sonrasına kadar bekleyemez mi?" Kucağına doğru sertçe eğilerek yalvardım.

"Clara, bunu az önce tüm ofisin önünde duyurduk," dedi sesi alçalarak. "Artık resmileşti."

Zaten yeterince aşağılanmamış için, çekilirken elmas tenis bileziği saçıma takıldı. Tek yapabildiğim orada durmaktı, Abe öne atılıp bizi nazikçe ayırırken yanakları kızarmıştı. "Gördünüz mü millet?" dedi, biz ayrıldıktan sonra. "İşte ben böyle istiyorum. Ekiplerinizi, yönettiğiniz kişileri ve yöneticilerinizi desteklemek için. Gelen kutumun izin talepleriyle dolup taşmasını bekliyorum. Planlarınız hakkında her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum. Ve şimdi, kutluyoruz!"

Odada baş döndürücü bir alkış tufanı koptu ve çok geçmeden herkes kendi çalışma gruplarına dağıldı, masanın bir yerindeki hoparlörden Rihanna gümbür gümbür geliyordu.

Birisi beni yeni ilan ettiğim tatilim hakkında köşeye sıkıştırmadan önce aceleyle geri döndüm ve şaşkın bir şekilde sandalyeme çöktüm. Gözlerim güvenilir spiral ciltli defterime takıldı. Lydia'yı bir kenara bırakırsak, bu şey benim en iyi arkadaşımdı. Yalnızca kapak rengi (deniz köpüğü mavisi) ve kağıt stili (noktalı) için haftalarca uğraşmışım.

Defter, saatler öncesinden karalanmış yapılacaklar listemin üzerine çevrilerek açıldı. Kelimeler, başıma geleceklerden habersizlikleriyle benimle alay ediyorlardı. Bu sabah listenin başlığını "Clara'nın Cuma Yapılacaklar Listesi: Bitir ve Evine Git!!!" başlığını atmıştım ki Amaya'nın ilanından sonra bu biraz abes kaçmıştı. En sevdiğim kalemimi masamdan aldım ve yuvarlak ucunu bıkkın, duygusal bir huff ile kağıda bastırdım.

"İnceleme için bütçe PDF'sini yazdır" ifadesinin hemen altına küçük bir kare çizdim ve yanına "Hayatım altüst oldu" yazdım. kelimeleri kağıda dökmek.

Ve sonra kontrol ettim.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

3

"HEY, BOSS. Buna ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Lydia kollarında, denge için çenesinin altına sıkıştırdığı bir yığın karton kapla aceleyle ofisime girdi. Patates kızartmasının tuzlu kokusu bir siren şarkısı gibi üzerime çöktü ve midem hemen açgözlü bir hırıltıyla karşılık verdi.

"Al." Gevrek, kibrit çöpü gibi patates kızartmaları ve yağlı, kâğıda sarılı bir hamburgerle dolup taşan bir tane uzattı. "Ekstra turşu."

"Evet, teşekkür ." Hevesle öne doğru uzandım, zar zor Bir avuç patates içime çekmeden önce kelimeler ağzımın damağını yakacak kadar sıcaktı.

"Umarım New Hampshire geziniz hakkında bağırmam sorun olmamıştır. Yemin ederim sadece yardım etmeye çalışıyordum," dedi ve masamın yanındaki modern, çelik grisi aşk koltuğuna uzanırken bana özür dileyen bir bakış attı. "Sarsılmış, çıldırmak üzereymiş gibi görünüyordun."

"Oh, değilim," dedim, bir paket ketçabı dişlerimle yırtarak açtım.

"Şey, bu iyi-"

"Ben zaten oradayım. Def-con 5'teyim, dünya patlamak üzere ve bildiğimiz insanlığın soyu tükenecek."

"Ah." Lydia'nın yüzü düştü, parlak pembe dudakları endişeyle büzüldü.

"Bu senin hatan değil, Lyd," dedim ısırıkların arasından. "Amaya'nın beni herkesin önünde tükenmişliğin poster çocuğu yapacağını bilmiyordun."

ofis."

"Evet, bu çılgıncaydı." Bana sempatik bir bakış atarak burnunu kırıştırdı.

"Ve daha yapacak ne kadar çok işimiz olduğunu biliyorsun!" Demek istediğimi anlatmak için elimi tersiyle not defterime vurdum. "Bu o kadar batmış durumdayız ki. Ben burada değilken nasıl düzeltebilirim ki? Amaya'nın o isteyken gizlice e-postalarını kontrol ettiğini biliyorum. saçma sessiz yoga . Tam bir pislik."

Lydia dayanışma içinde gözlerini devirdi. "Ciddi bir ana karakter enerjisi var. Korkunç bir şey. Ama..."

Sabırsızlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Ama ne?"

"Ama bu şimdiye kadar aklına gelen en kötü fikir değil. Buraya geldiğimden beri tam bir hafta izin aldığını sanmıyorum ve ben üç yıldır çalışıyorum." Bakışlarımdan kasıtlı olarak kaçındı ve dizüstü bilgisayarını masamın kenarına dayayarak bütün hafta üzerinde çalıştığımız PowerPoint'i açtı. Bu sabah animasyonlu bir bira bardağının yer aldığı bir slayt üzerinde bir saat boyunca takıntılı bir şekilde çalıştıktan sonra sinirli bir öfkeyle tüm sunumu sildim.

". " Beni görmezden gelemesin diye uzanıp ekranı indirdim. "Mart ayında Güney Carolina'ya gittim."

"Büyük teyzenin cenazesi gibi bir şey için," diye alay etti.

"Evet, ama oradayken sahili de gördüm," diye mırıldandım, hamburgerimden bir ısırık daha alarak. "Ve babamla akşam yemeği yedim. Bu da sayılır."

"Bak, aşırı bir Y kuşağı olma eğilimin yorum yapmak istemem ama yaşam sınırlarının biraz yardıma ihtiyacı var." Lydia'nın kahverengi gözleri terapist modunda beni incelerken kaydı. "Burada uyuduğun zamanı hatırlıyor musun?"

"Bir kere oldu! Kanepede uyuyakalmıştım. Planlanmış bir şey değildi."

Aslında üç kez olmuştu ama bu ne burada ne de oradaydı. "Sen nasıl istersen," diye cevap verdi, ama ses tonu aksini söylüyordu. "Önce Charles'ın resmini göreyim." Avucumu açtım, telefonunu istiyor. "Bu gece zaten boktan bir gece. Tamamen duvara toslayabilirim."

"Ciddi misin?" sordu kaşlarını kaldırarak ve ben cevap vermeyince sadece başını sallayıp uzattı.

Birkaç tıklama sonra işte oradaydılar, o devasa, cilalı kuğuların önünde ışıltıldılar. Çok tatlıydı. Çamurlu kahverengi, düz saçları benimkinden pek farklı değildi. Soluk beyaz teninde bir sürü çil var. Güzeldi.

Gülümserdi. Charles'ın koluna rahatlıkla sığardı, oysa ben .80 boyumla ondan her zaman biraz daha uzun olurdum.

Charles tamamen farklı görünüyordu: Kızıl saçları artık dağınıktı ve -emin olmak için gözlerini kıstım- kısa, kırpılmış bir sakalı vardı. Ama bu sadece gidip kendine makyaj yapmış olması değildi; daha büyük, daha sarsıcı bir şeydi: rahatlamış görünüyordu. Mutluydum. Bu benim tanıdığım, sürekli bir şeyler hakkında endişelenen, gergin Charles değildi.

Kasırğa hazırlığı ve yemekten önce Invisalign'ını çıkarmayı unutması.

Beslemesindeki bir sonraki fotoğrafa ilerledim, ikisi de kızarmış yüzlü, terli ve ellerinde raketlerle gülümsüyorlardı.

"Tanrım, pickleball mu oynuyorlar?" Charles'ın pickleball'dan bahsetmiş olabileceği herhangi bir söz, herhangi bir ilgi kırıntısı için beynimi araştırdım. Hiçbir şey bulamadım.

"Otuz yaşın üzerindeki herkesin pickleball oynadığını sanıyordum," dedi Lydia. "Ben pickleball oynamıyorum," diye cevap verdim.

"Belki de yapmalısın," diye karşı çıktı. "Bir hobiye sahip olmak kişisel bakımın önemli bir parçası değil mi?"

"Şu anda hobim Charles'ın Instagram'ı." Yanlışlıkla herhangi bir fotoğrafındaki beğen düğmesine basmamak için ekranı yavaşça kaydırdım. "On iki ay gibi bir sürede tamamen farklı bir insana dönüştü. Aman Tanrım."

Durakladım ve ona şok olmuş bir bakış attım. "Kamp yaparken çekilmiş bir fotoğrafı var, kot şortlu. *Jorts*."

Gardırobunun neredeyse tamamı Konfeksiyon Bölgesi'nin "By the Pound" katındaki vintage parçalardan oluşan Lydia dehşet içinde ağzını aşağıya çevirdi. "Şey. Bu sadece kötü bir giyim tarzı." "Biliyorum, ama"- sandalyemde dönüp ona baktım- "o bambaşka birine dönüştü ve ayrıldığımızdan beri kendim için gösterebileceğim tek şey, işte boktan bir iş yaptığım ve o kadar tükenmiş olduğum ki izin al."

"Amaya'nın aklına girmesine izin verme," dedi Lydia telefonu elimden .

"Oh, bunun için çok geç," diye homurdandım.

"Tulum'a gitmişler!" diye , mücevherli tırnaklarını ekrana vurarak. "Tanrım, bu harika görünüyor. Şimdi balık taco istiyorum."

"Amaya'ya New Hampshire yerine Meksika'ya gitmek istediğimi söylemeliydin."

Sözcükler amaçladığımdan daha acı çıktı. Arabamın radyosundaki eski bir şarkı gibi hatıralarımı Pine Lake'te arkadaşlarımla vakit geçirmek istemediğimden değildi. Ancak oraya geri dönmek, görünüşe göre berbat ettiğim bir iş için ihmal ettiğim değerli ilişkilerimi yeniden ziyaret etmek anlamına geliyordu.

"Clara." Lydia kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. en sevdiği saçma sapan pozisyon. "Sen lanet olası bir rock yıldızısın. Küçük bir molaya ihtiyacın olması yaptığın işte iyi olmadığın anlamına gelmez. Burası sensiz yıkılmayacak. Git biraz uyumaya çalış."

"Uyku nedir?" Telefonum masamın üzerinde çalarken şaka yaptım.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" Ellerimi bir yığın peçeteyle silerken Lydia ters ters baktı.

Kendimi duydum. Sesim savunmacı, hatta paniklemiş geliyordu. Bu ben , diye düşündüm. Ama özellikle son zamanlarda ben neydim diye düşünmek için duraksadığımda, ekranımdaki PowerPoint gibi bomboş buldum kendimi.

OceanofPDF.com

4

"CLARE-BEAR!" SAM'in yüzü küçücüktü ve telefonumun ekranında karanlığa gömülmüştü. "Bu hafta sonu Pine Lake'e gelmen için sana bir kez daha baskı yapmaya çalışıyorum. Yüzüne çorap atarak seni uyandırmak istiyorum."

On beş yaşındaki Sam'in kıyafetlerini bana fırlatmasının anısı Sabah güneşinin kulübenin pencerelerinden içeri sızan zerrecikleri zihnimde canlandı. Zor geçen bir yazın içinde parlayan iyi bir mektuptu. O yıl kampa gitmeden önce evde işler yolunda gitmemişti ama hiçbir şey beni aldığım mektuba hazırlayamazdı Öğleden sonra annemden, babama ayrılmak istediğini söylediğini bildiren bir mesaj geldi.

Ben kapıyı açtıktan kısa bir süre sonra Sam ranzaya girmiş ve beni iPod'umdan Fiona Apple dinlerken ve kazağımın kollarına sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlarken bulmuştu. Beni hemen kamp marketine götürdü, hala gözyaşları içindeydim ve bana üç paket Reese's Peanut Butter Cups aldı, yan yana yedik, ayaklarımız göle uzanan iskelenin kenarından sarkıyordu.

"Buna inanamayacaksın," dedim, telefonu arkamdaki Lydia'yı gösterecek şekilde kaydırarak, parmaklarını oynatarak Sam'i selamladı. "Ama asistanım Lydia ben gelebileyim diye buradaki işleri halledecek."

Sam'e bunun rahatsız edici nedenini söyleyemedi, "Kapa çeneni!" diye bağırdı, sesi telefonun hoparlöründen çatırdarken vücuduma rahatlama yerleşti. Sonunda Sam'e planlarımın gerçek nedenini söyleyecektim. değişti. Ancak Amaya'nın kamuoyuna yaptığı açıklama tartışılmayacak kadar çığ ve tazeydi.

", " dedim yüzümde neşeli bir gülümseme olduğunu umduğum ifadeyi zorlayarak. "Sanırım her şeye rağmen başarabilirim."

"Aman Tanrım, bu en iyi haber. Seni grup sohbetine ekleyeceğim. Nick ve Trey bu gece Oakland'dan kırmızı gözle uçacaklar, bahse girerim sabah onlarla birlikte gelebilirsin. Mack de çok heyecanlanacak."

Mack'in adı, kamp arkadaş grubumuz için bir mesaj zinciri olduğu ve benim zincirde yer almadığım gerçeğini unutmam için neredeyse yeterliydi. Sürekli yokluğum beni yakın çevremizin dışına itmişti ve utancın tadını boğazımın arkasında hissettim.

"Mack eski kamp olaylarıyla ilgili olarak benimle dalga ve beni şirket satıcısı olmakla suçlamaktan heyecan duyacak," dedim inleyerek. Onu yıllardır görmemiş olsam da, hem iğrenç derecede "soğukkanlı" hem de benimle dalga geçmek de dahil olmak üzere her şeye hazır olan Mack'ten ne bekleyeceğimi çok iyi biliyordum. Patronumun beni tatile çıkmaya zorladığı haberini duysa bayram ederdi.

"Yapma lütfen, sen de Renk Haftası kaptanı saçmalığınla hep onun peşindeydin. Sırf takımlarınız berabere kaldı ve ikiniz de kazanamaydı diye. Ve hala yapamıyorsunuz. İkiniz de aynı tornadan çıkmışsınız.

Kumaş," diye dalga geçti Sam. "Bu arada kayıkhaneyi daha yeni yeniledi." "Çünkü kayıkhanede yaşıyor," diye karşılık verdim.

Lydia'ya kısa versiyonu anlatmak için döndü. "Hâlâ eski kampımızda çalışıyor. Aslında hiç ayrıldı."

"Oooh, o bir denizci falan mı?" Lydia omzumun üzerinden bakarak söyledi.

Sam konuyu değiştirmeden önce, "Lydia, ona öpüşmelerini sor," dedi. "Hey, sana postayla gönderdiğim şeyi alıp almadığını bana hiç söylemedin."

"Hiç sanmıyorum," dedim, mutfak masamın üzerinde biriken posta yığınının içinde tam olarak ne olduğunu hatırlamaya çalışarak gözlerimi kısarak düşündüm. "Neymiş o?"

Ancak Sam daha fazla ayrıntıya giremeden, Amaya ofisimin kapısına dolandı ve kolunu dramatik bir şekilde sallayarak kendini duyurdu.

"Sam, gitmem gerek," dedim çabucak. "Planlarım kesinleştğinde sana mesaj atarım."

"Boşaltma zamanı, bebeğim!" Amaya bir amigo kız gibi havayı yumrukladı. Yani sarhoş bir amigo kız gibi. Normalde ensesinde topuz yaptığı keten saçları şimdi omuzlarına gevşekçe dökülmüştü ve hâlâ ayakkabısızdı.

"Mikro şeyimin yarın başlayacağını sanıyordum?" Ben de öyle dedim.

"İzin," diye düzeltti. "Bu senin uzaklaşman ve"-uzun bir nefes aldı ve sonra yüksek sesle bıraktı, yüzüne bir gülümseme yayıldı-"nefes alman için bir zaman."

"Boston'da gayet iyi nefes alıyorum," diye homurdandım. "Limanın çürümüş balık kokusunu seviyorum."

Lydia koltuktan öğürür gibi bir ses çıkardı.

Amaya yaklaşır iki elini omuzlarıma koyarken, "Clara, ben senin takımındayım," diye mırıldandı. "Bu kadar kızarmışken bir müşterinin önünde sunum yapman mümkün değil."

"Kesinlikle." Başımı salladım, çünkü onunla aynı fikirde olmak bu konuşmadan çıkmanın en kolay yolu gibi görünüyordu.

"Bir hafta sonra görüşürüz," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak. O kapıdan çıkar çıkmaz Lydia'ya doğru döndüm.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedim, midem yine bulanıyordu. Amaya'nın takımın geri kalanının önünde beni kullanarak bir noktaya değinmesi bir şeydi. Her nasılsa, bunu bire bir olarak şefkatle tekrarlaması durumu daha da kötüleştirdi. "Şu anda tükenmişlik dönemimde olduğum gerçeğinden habersiz miydim?"

Lydia telefonuna bakarak, "Bana şu romantik kamp öpücüğünden daha bahset," dedi. "Bir fotoğraf görmem gerek."

"Bekle. Sence ben miyim? Kızardığımı mı? Cidden, bana söyleyebilirsin." Dönüp ona döndüm, özür dileyerek gözlerini kısarken daha yakına eğildim.

"Biraz mı?"

"Kahretsin." Tüm ergonomik ve destekleyici ihtişamıyla sallanan sandalyeme çöktüm. Panik içinde etrafımda döndüm ve kocaman bir esneme sesi çıkardım.

"Gördün mü?" dedi dikkatle. "tükenmiş olman bence çılgınca değil. Gerçekten zor bir yıl geçirdin."

"Mücadele ediyor olsaydım bunu bilmez miydim sanıyorsun?" Ofladım ve kontrol listemi incelemek için geri döndüm. Savunmacı hissetmekten nefret ediyordum ama

Bu çok açıkta hissettirdi. Çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak dudaklarımdan zorla bir nefes aldım.

"Bunu atlatmaya çalışalım ve geceyi bitirelim," diye daha nazik bir şekilde devam ettim.

"Oh, , çok tatlı."

Lydia'yla tekrar yüzleşmek için arkamı döndüğümde, onu telefonunu bir santim yakınında tutarken buldum. Bana ekranını göstermek için ve karşımda Mack sırtıyordu, dalgıç kıyafetinin fermuarı göğsüne kadar açılmıştı, okyanus arka planda bulanıktı. Hâlâ o dağınık, güneşte kızarmış, açık kahverengi saçları ve on iki yaşındayken erkek futbol turnuvasında kırdığı burnundaki şişlik duruyordu.

Uzun zaman önce onu yüz yüze ya da küçük bir ekranda görmenin içimde bir tür şalter attıracağını kabullenmişim. Çocukken tanıştığımızdan beri çok değişmiş önemli değildi. Tek bir şey tamamen aynı kalmıştı.

Başını kaldırdı ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "O kadar kötü olamaz." " biri değil," diye cevap verdim sonunda. Mack pek çok şeye sahipti: ukala,

sivri komik, çoğu zaman iğrenç ve iyi, bazen de iyi kalpli - karmakarışık bir karmaşa olmaktan bir vuruş uzakta olan karışık saçları ve en ufak bir şaka imasında bile yaramaz bir sırıtışa kıvrılan yumuşak dudakları vardı. Bir zamanlar, aşkın ne olup ne olmadığını anlamadan önce sevdiğimi sandığım bir çocuktü. Peki ya şimdi?

"O sadece... Mack."

"Bana öpücükten bahsetmen gerekiyordu." Kaşlarını bana doğru oynattı.

"Aman Tanrım, sadece aptalca bir gençlik dramasıydı." Sesimi hafif tutmaya çalışarak konuşmayı bir kenara bıraktım. Bana inanmadığını açıkça belli eden bir bakış attı ama zorlamadı da. "Hadi," dedim sonunda, kollarımı başımın üzerinde gererek. "Amaya'ya istediğini verelim ve... sabbatical'a gidelim. Bu bir fiil, değil mi?"

Güldü ve telefonuna dokundu. "Şunu dinleyin. İnternet bana 'sabbatical' kelimesinin Yunanca 'sabatikos' ve İbranice 'Sabat' yani dinlenme günü olan Sabbath kelimesinden geldiğini söylüyor."

"Harika, teşekkürler internet," dedim, iş dosyalarını çantama tıktırırken. "Ben dinleneyim o zaman."

Tek sorun, nasıl yapılacağını bildiğimden pek emin değildim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

5

TO-GO MARGARİTALARI Lydia'nın fikriydi ve ofisin köşesindeki Meksika restoranından alınmıştı.

"Hiçbir şey tekila gibi dinlenmeyi anlatamaz!" diyerek kadeh kaldırdı ve pipetini plastik bardağın tepesinden içeri soktu. Congress Street Köprüsü'nden geçip daireme doğru yürürken, Cuma gecesi Boston'un eğri büğrü arnavut kaldırımli sokaklarını oluşturan olağan kaldırım trafiğinde gezinirken içkiler ellerimizde şıırdadı.

"Benimle eve kadar yürümek zorunda değilsin, biliyorsun," dedim Lydia'ya kaşlarını kaldırarak, o da benim şüpheci bakışıma kendi bakışıyla karşılık verdi ve içkisini yüksek sesle höpürdeterek pekiştirdi.

"Ve bana ne yapacağımı söylemene gerek yok," diye cevap verdi, şımarıklık modunu aktif hale getirerek. "Teknik olarak tam şu anda mikro-iznilisin, unuttun mu?"

"Ne korkunç, uydurma bir kelime." Buz gibi bir yudum daha içerken gözlerim doldu, tekila kolay iniyordu. "Buna oyun tatili ya da insanda gerçekten yapma isteğı uyandıran sevimli bir şey demeliydi."

"Vay canına, oyun tatili." Lydia başını salladı ve bana onaylayan bir bakış attı. "Bunu sevdim. Gördün mü? Bu ara sana şimdiden iyi geliyor."

"Şşşt, Amaya'ya çok benziyorsun," dedim ve bir kahkaha attı. "Ofiste olmasam da , biliyorsun. Alewife için yapmamız gereken ne kadar çok şey olduğunu gördün."

"Clara, inanması zor biliyorum ama saha bir hafta boyunca sensiz ayakta kalacak," dedi Eski Devlet Binası'nın önündeki caddeden geçerken. Ev binası, tüm eski, kırmızı tuğlalı ihtişamıyla aydınlandı. Bu kez sesinde alaycılıktan eser yoktu.

"Belki onu bu izin olayını saha sonrasına bırakmaya ikna edebilirim," diye makul bir uzlaşma önerdim. "Ayıldığında bu hafta sonu ona e-posta göndereceğim."

"Sam'e geleceğini söylemiştin!" Lydia söyledi.

"Eminim anlayışla karşılayacaktır," diye düşündüm. "Bu işin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

"Ara vermenin nesi bu kadar kötü anlamıyorum." Lydia nadiren bir şeylerin onu sinirlendirmesine izin verirdi ama bu gece bana olan kızgınlığı aşikârdı.

Geceleri, sadece ben ve düşüncelerim yatakta kıvrılıp yatarken, midemi rahatsız eden batma hissini tarif edecek kadar keskin kelimelerim yoktu. İş benim tek dikkat dağıtıcımdı ve odaklanacak bir şeyim olmadığı düşüncesi dehşet vericiydi. Bu korkuları yüksek sesle dile getirmek daha da kötüydü.

"Sadece meşgul olmayı seviyorum," dedim ve apartmanımın köşesini döndüğümüzde bıkkın bir iç çekişle karşılaştım.

"Oooh," diye hayranlıkla baktı, şık, siyah cepheye, sonsuz bir pencere duvarına. "Burayı hâlâ görmediğime inanamıyorum."

"Çok heyecanlanma," dedim kuru bir , elimdeki fobu tuş takımının önünde sallayarak. "Daha çok finans ve biyoteknoloji kardeşleri için bir yurt gibi."

Bu daireyi fazla düşünmeden seçmişim ve ayrılık sonrası hayatta kalma modunda çalışan bir beyinle çalışırken kira kontratını imzalamıştım. Makul fiyatlıydı, işe yeterince yakındı ve bulaşık makinesi vardı. Benim için uygundu.

Cam kapı açılıp bizi içeriye buyur ederken Lydia güldü. bozulmamış mermer zeminleri ve parlak neon ışıklarıyla steril lobi. "Kahretsin, ne demek istediğini anladım."

"Değil mi?" Beni posta odasına kadar takip ederken, küçük gümüş kutumun kilidini açtım ve önemsiz olduğu kesin olan bir yığın postayı çıkardım.

"Dişçi muayenehanesi bekleme odası şıklığında," dedi köşedeki büyük, budama ağacını inceleyerek. "Ama havalı bir dişçi gibi."

Doğru bir değerlendirmeydi. Burası kurumuş köpek kakası gibi bir kişiliğe sahipti, ama kolaydı -asansörlü bina, en üst katta spor salonu ve

daire kısmen mobilyalı olarak geldi. Tek yapmam gereken taşınmaktı. Ama yeterince zaman geçtiği için kendimi evimde gibi hissediyordum. Ve bu, şey, o değildi.

Asansör gürültüyle yirmi dördüncü kata çıktı ve sonunda stüdyomun kapısını araladığımda temkinli bir "Tamam" dedi.

Mektupları küçük mutfak masasının üzerinde çoktan şekillenmiş olan yığının üzerine attım ve onun odanın içinde ilerleyişini, pencere önünde duraklayışını izledim.

"Richard'ı öldürdün!" Nefes nefese kaldı, yılan bitkimin sarkık, sararmış yaprağını -geçen yıl bana verdiği tatil hediyesi- iki parmağının arasına sıkıştırdı ve yüzünü buruşturarak inceledi. "Hakkını vermeliyim Clara. Bu, öldürülmesi en zor ev bitkisi gibi bir şey ama yine de bir şekilde başardın."

"Lütfen o bitkiyi hayatımın şu anki durumu için bir tür metafor olarak kullanma," diye uyardım, içkimi masaya bir sandalyeye oturdum.

"O bitkinin bir adı vardı, Clara," diye düzeltti. "Richard her şeyi anlatırken benim bir şey söylememe gerek yok, sence de öyle değil mi? Elveda, tatlı meleşim."

Margaritamı kasvetli bir şekilde kaldırdım. "Huzur içinde yatsın."

Döndü ve sinsi bir sırıtişla bana doğru yürüdü. "Ama cidden, buraya biraz hayat belirtisi enjekte etmeniz gerekiyor."

"Aslında sadece kurumsal konut," dedim hemen. Charles'la paylaştığım, güneş ışığını adeta içine çeken dev cumbalı ve her bahar leylaklarla dolup taşan arka bahçeli South End dairesinin yasını hâlâ tutuyordum. Yaşayan, nefes alan bir şey gibi hissettiriyordu. Burası bir cenaze evi gibiydi.

İlk başta yeni dairemi dekore etmek bana çok kalıcı gelmişti ve burada birkaç aydan fazla kalmayacağımı düşünmüştüm. Ama iki Aylar önce dörde, sonra altıya çıktı. Duvarlara sanat eseri asmayı düşündüm ama her seçim beni kararsızlık içinde bıraktı. Ben -ben, Clara, tek başıma- neyi seviyordum ki? Hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden hiçbir şey yapmadım.

Tam olarak hiçbir şey değil. Richard'ı ben öldürdüm.

Lydia elleri kalçalarında, "Evet, ama sen kurumsal konut değilsin," diye böbürlendi. "Bu bej halıdan daha iyisin ve"-bana doğru yürüdü

"Altı ay öncesine ait bir evcil hayvan sahiplendirme ilanı." "Bir köpek almayı düşünüyordum," diye omuz silkerek açıkladım. "Orada Olmaz ama. Çok meşgulüm. Listemden çıkardım."

"Köpeği getirin!" dedi, sesi eğlenmekle öfkelenmek arasında bir yerdeydi. "Bu duvarlara biraz resim yapıştırın! Bu halıyı boyayın!"

Yarısı çilekli margarita dolu fincanını şakayla karışık yere doğru eğdi ve ben de irkildim.

"Yapma! Depozitomu geri almak istiyorum."

"Aslında bunu yapmazdım," dedi karşımdaki sandalyeyi çekip hışım ile otururken. "Ama sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Başımı salladım. "Tabii ki."

"Sen harika bir patronsun. İş yerindeki herkes için yaptığın benim için de elinden geleni yapacağını biliyorum. Amaya için. Aynı şekilde ben de Charles için de ortaya çıktığını biliyorum. Ama artık kendin için de ortaya çıkmaya başlamalısın."

"Kedinin ağaçta asılı olduğu posterlerden biri gibi konuşuyorsun. şubesi," dedim, ileri uzanıp posta yığınına bana doğru kaydırarak. "Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Kaşlarımı kaldırdım, dehşete kapılmışım.

"Eski insanlara yaptığın göndermeleri anlamadığım için kusura bakma," diye alay etti. "Cidden, Clara. Babamın lise ikinci sınıfın hemen başında nasıl öldüğünü biliyor musun?"

Yüz ifademi yumuşatarak başımı salladım. Bana babasını bir trafik kazasında kaybettiğini bölük pörçük anlatmıştı, ama ben hiç zorlamadım, ona bir şeyler vermek istedim.

Kederini kendi şartlarıyla paylaşabileceği bir alan.

"Ondan sonra kendimi sanat portföyümü oluşturmaya verdim. Babam bir fotoğrafçıydı, RISD'de sanat okuluna gitti, New Yorka taşındı, tüm bu saçmalıklar. Ben de bunu yapmam gerektiğini düşündüm. Yapmam *gereken* şey. Ve böylece tek yaptığım buydu. Saplantılı bir şekilde. İki yıldan fazla bir süre boyunca tüm zamanımı sanata adadım, böylece onun izinden gidebilecektim." Ellerini havaya kaldırdı, ne demek istediğini anlatıyordu.

"Ve ne yapmadım biliyor musun?"

Başımı salladım, bununla nereye varmaya çalıştığından tam olarak emin değildim.

"Kederimle başa çıkamadım," diye devam etti. "Kendim için beni gerçekten mutlu edecek hiçbir şey yapmadım. Sanat okuluna gerçekten *istediğimi* bile sanmıyorum. Sadece yapmam gerektiğini hissettiğim bir şeydi, muhtemelen bu yüzden

RISD beni reddetti."

"Northeastern'e gelmene bencilce sevindim, çünkü bu benim stajyerim olacağın anlamına geliyor," dedim artık boş olan fincanımın kapağıyla oynarken.

"Bu hikâyenin amacı bu değil!" diye azarladı.

"Biliyorum, , özür dilerim. Devam edin." Ona el salladım.

"Dışarı çıkmanı ve yaşamayı istiyorum, hepsi bu!" Lydia öne doğru eğilerek avuçlarını masaya sertçe vurdu. "Bence o kadar uzun zamandır yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yapıyorsun ki ne istediğini bile bilmiyorsun. Ve sakın şu anda bu konuyu saptırmak için pizza ya da başka bir şey istediğine dair aptalca bir baba şakası yapma. konuşma."

Bir kahkaha attım. "O kadar belli mi ediyorum?"

"Çoğu zaman, evet." Sanki bu konuşma onu çok yormuş gibi sandalyesinde geriye yığıldı.

"Bunu paylaştığın için teşekkür ederim," dedim, bakışlarımı eğerek gözlerini yakaladım. "Ciddiyim."

"Ama?" diye sordu, hâlâ temkinliydi.

"Ama," dedim spor ayakkabılarımı çıkarıp sandalyemde bacaklarımı kıvrırken, "ya bir haftalığına gidersem ve hiçbir şey değişmezse? Ya da ya gidersem ve Alewife sahasında işleri yine berbat ? Şu anda yapmam gereken şey bu değil."

Alewife' almam, hesabı yönetmem ve bir terfi almam gerekiyor, diye düşündüm kendi kendime, yeniden odaklanarak. Bu hedefleri son birkaç yıldır tekrarlıyordum.

Bir mantra gibi not defterime tekrar tekrar yazdım, sanki düşüncelerim işten başka bir şeye kaydığında beni rahatsız eden o batan korku hissinden kurtarabilirlermiş gibi.

Ve bazen gerçekten de yaptılar.

"Sen de az önce benim ofis partisinde değil miydin?" Lydia çatladı ve ben de kesinlikle inanmayan bir bakıştan kaçınarak odağımı önümdeki posta yığınının çevirdim.

"New Hampshire'a git! Arkadaşlarını gör. Geçmişini yeniden yaşa," diye devam etti, ben katalog yığınını karıştırıp arada bir fatura çıkarırken öne doğru eğilip elime vurdu. "Buradan biraz uzaklaş. Git ormanda çıplak koş."

"Affedersiniz?" Durakladım ve başımı kaldırıp ona . "Ne tür bir kampa gittiğimi sanıyorsun?"

Omuz silkti. "Hiç yatılı kampa gitmedim. Sadece *Wet Hot American Summer* ve *The Parent Trap*'in iki versiyonunu da izledim."

"Bir de benimle Y kuşağı olduğum için dalga geçiyorsunuz," diye alay ettim.

"Ne?!" Ellerini savunurcasına kaldırdı. "Lindsay Lohan'ın yeniden çevriminin arkasındayım. Orijinalinden daha iyi."

"Ormanda çırılçıplak koşmanın sorunlarımı çözeceğinden emin değilim." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Sen öyle diyorsun," diye , saçma bir şey hakkında şiddetle fikrinden asla geri adım atmazdı. "Burada içecek bir şeyiniz var mı?"

Sandalyesini geriye doğru itti ve ellerini beklenti dolu bir şekilde çırparak ayağa fırladı.

"Sanırım biraz şarap var..." Sözümü yarıda kestim, çöpe atmak üzere olduğum mektubu görünce ağzım açık kaldı. "Vay anasını."

Bu Lydia'nın geri adım atması için yeterliydi. "Ne?" diye sordu, omzumun üzerinden bakarken bir elini masaya dayadı.

"Sam'in şey buydu," dedim zarfın ön yüzünde düzgünce basılmış olan isminin üzerinde gezdirerek. "Aman Tanrım. Bunu yaptığımızı tamamen unutmuşum."

Sam bunu Tremont'taki eski adresime göndermişti, dağınık el yazısıyla karalamıştı. Ama benim adım, üstünde o kesin, tanıdık blok harflerle yazılmıştı; bu el yazısını nerede olsa tanırdım.

Bana aitti.

OceanofPDF.com

6

MEKTUP sonunda beni bulmuştu ve onu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı, bir zamanlar sisli olan anılar bir anda kafamda netleşti.

"Ne yaptı?" Lydia şaşkınlıkla sordu. "Hepiniz yıllar önce bir cesedi gizlice bir yere gömdünüz ama o kişi hayatta kaldı ve şimdi size mektuplar mı yazıyor?"

"Şarap buzdolabının yanındaki dolapta," dedim elimdeki zarfla ona vurarak. "Ve hayır, henüz bir katil değilim, tabii beni denemek istemiyorsan."

"Seni bir hamamböceğini öldürmeye çalışırken gördüm," dedi homurdanarak. "Çok endişelenmiyorum."

Zarfları elimde evirip çevirdim, hafif yıpranmış şeklini hayranlıkla inceledim. "Bu mektupları kamptaki son gecemizde gelecekteki kendimize yazmıştık. Sam onları yirmi yıl sonra bize postalayacağını söylemişti, çünkü o zaman bize çok eski ve büyümüş gibi gelmişti. Onları gerçekten sakladığını hiç bilmiyordum."

Lydia mutfağıma doğru ilerlerken arkamda kadehler şingirdadı. "Ne kadar da gençsiniz," diye mırıldandı. "Bayıldım. Bu arada, ben alışveriş listene muz ekle. Çünkü buradaki tek üzgün muz ben yiyorum."

"Ne yapmalıyım?" Mütevazı zarfı titreyen ellerimde evirip çevirerek sordum. Avuçlarımda bir tuğla gibi hissetmeme rağmen muhtemelen

Bir tüy kadar ağırdı.

"Ne demek 'ne yapmalıyım'?" Lydia bir ağız dolusu muzun arasından, bir bardak kırmızı şarap koyarak konuştu. "Aç şunu!"

"Tamam." Gözlerimi kısa bir an için , o yazın başındaki kaygısız kızın bir parıltısını yakaladım. On beş yaşında ve korkusuzdum, ta ki yetişkinliğin acımasız gerçekleri annemden gelen o mektupla ortaya çıkana kadar.

"Bekle! Bekle. Tuvaleti kullanmam gerek," dedi Lydia. Onu yatak odamın yanındaki kapıya doğru salladım.

" abuk olacağım!" dedi odanın içinde koşuştururken.

Kampın son birkaç haftasında yaptığım her şeye kendimi kaptırmıştım; sanki en güçlü yüzücü, en iyi Renk Haftası kaptanı, kendimin en m kemm l, en toplu versiyonu olarak evde beni bekleyenleri bir şekilde değiştirebilirmişim gibi. Mack'i, yıllardır hayran olduğum çocuğu öperek.

Ve Tanrım, ne kadar saf olduğumu fark etmek nasıl da canımı yakmıştı - hala kalbimde hissedebildiğim kadar keskin bir acı. Ben o yaz eve döndüğümde babam çoktan evimizden taşınmıştı. Annem aylar sonra üvey babamla çıkmaya başladı. Lise mezuniyetimden hemen önce boşanmayı sonu landırdılar ve o sırada hiç konuşmadan ayrı sıralarda oturuyorlardı.

O zamana kadar babam iş için Hartford'a transfer olmuştu, bu da onu sadece hafta sonları görebildiğim anlamına geliyordu ve annem evi satıp bizi Providence'da bir apartman dairesine taşınmıştı. Lisedeki son yazlarımı White Mountain Creamery'de dondurma toplayarak ve  niversite için para biriktirerek geçirdim.

Tüm dünyam -ve içindeki herkes- bir takvim yılından kısa bir süre içinde tamamen alt üst olmuştu. O zamanlar kendime bir daha hiçbir şeyin beni böyle hazırlıksız yakalamasına izin vermeyeceğime dair söz vermiştim. Ve şimdi işte buradaydım, bir mikro-sabbatical ve önümde yırtılıp açılmayı bekleyen bu beklenmedik posta parçası tarafından gafil avlanmıştım.

  inde tam   e katlanmış bir defter kâğıdı vardı. Paha biçilmez bir aile yadig arı olan bu kâğıdı ellerimde nazikçe tuttuktan sonra masaya bastırdım ve yirmi yıllık kırışıklıkları parmak uçlarımla dikkatlice düzelttim. , kalın, mavi tükenmez kalem mürekkebiyle boyanmış, gençlik hayatımın bir portresi belirdi. Dudaklarımdan kocaman bir i  geçirdim, omuzlarım gerilimle gerildi.

"Bu şeyde ne yazdığını öğrenmek için *sabırsızlanıyorum*," dedi Lydia ve tekrar karşına oturdu. "Eğer paylaşmak istersen tabii ki."

Hızlıca başımı salladım ve sonra gözlerimi aşağı kaydırarak geçmişime baktım. *"Sevgili otuz beş yaşındaki Clara, genç halinden merhaba,"* diye okudum,

Sırtımda bir sinir titremesi belirdi. ", bekle. Bunu yapmadan önce bir içkiye ihtiyacım var."

Durakladım ve şaraptan kocaman, muhtaç bir yudum aldım.

"Tamam, işte ." İçimde bir titreme oldu, ellerim hafifçe titriyordu.

"Sonunda geldi: Pine Lake'teki son yazının son gecesi, dünyadaki en sevdiğin yer. Saat 22:38 ve biz bu mektupları Water Front'ta kendimize yazmak için gizlice dışarı çıktık.

Yarın Providence'a geri dönüyorsun, ki bu benim -bizim- olmak istediğim son yer. Eve dönme düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor."

Durakladım ve Lydia'ya baktım. "Bu bizimkilerin ayrıldığı yazdı."

"Tanrım, Clara." Yüzünü buruşturdu, gözleri sempatikti. "Bu çok zor ."

Titrek bir nefes verdim, anılar bir sıcak hava dalgası gibi içime hücum etti, nemli ve sıcaktı. Beni kamptan aldıkları gün o kadar çok ağlamıştım ki gözlerim neredeyse şişmişti.

"Ama bu gece," diye devam ettim, "son bir gece için, burada, kamptayım, bu mektupları benim için dünyada en çok şey ifade eden insanlarla yazıyorum. Eloise ranzamızda tek başına yazmaya gitti, ama Nick burada yanımda, iskelede, tabii ki ağlıyor ve Sam de bir şeyler karalıyor. Sam'in nasıl biri bildiğiniz için bu kesinlikle derin bir not defteri. Küçük şairimiz."

Hâlâ nazik gözlerle beni izleyen Lydia'ya baktım. "Bu benim en iyi arkadaş grubumdu," diye açıkladım. "Eloise her konuda aşırı ciddi ve yoğundu, Nick ise yaşayan en komik insandı ve kamptaki en iyi aktör. Sam de öyleydi. Aynıydı. Pek değişmemiş. En akıllı olan. Hepimizden daha akıllı. Yaşlı bir ruh."

"Hepsini en son ne zaman gördün?" diye sordu.

" zaman oldu," dedim, gözlerim basılı isimlere geri döndü. "Beş yıl kadar."

Tekrar kâğıda baktım ve homurdandım. Tabii ya.

"Ne?" Daha yakına eğildi, gözleri merakla parlıyordu.

"Mektubun Mack kısmının zamanı geldi," dedim, gelecek olan şeyden korkarak.

"Evet," diye tısladı Lydia, büyülenmişti. "Kayıkhane çocuğu."

"Şimdiden sinirlenmeye başladım. 'Mack de burada, rıhtımın sonunda daha aşağıda, ama bütün hafta onu görmezden geldim. Son gecemi on yaşımdan beri aşık olduğum kişiden kaçarak mı bitirmek istiyordum? Hayır. Ama öpüşmemizi ve ardından günlerce benimle konuşmamasını da beklemiyordum, yani canı cehenneme. Ve en kötüsü, tüm bu aptallıklardan sonra -Renk Haftası kaptanları olmamız, öpüşmemiz ve sonra beni tamamen ekmesi- hala ondan nefret etmeyi kendime yedirememem. Ayrıca, şunu söyleyebilir miyim?

Steve ve Marla Renk Haftası Kaptanı madalyasını paylaşmamızı mı bekliyor?! Bana kalırsa o madalyayı kışına sokabilir."

"Aman Tanrım, Mack, ne boktan bir oyuncu!" Lydia çığlık attı. "En kötüsü," dedim, hâlâ ne kadar incinmiş hissettiğime şaşırarak Çok uzun zaman önce olan bir şey. Öpüşmemiz bir patlamaydı ve ardından gelen her şeyi yakıp kül etmişti. Ve sonra onun sessiz muamelesi geldi, sert bir buz patlaması.

"Renk Haftası yarışmasında takımlarımız berabere kaldığı için ve biz İkimiz de kaptandık ve bu aptal kazanan madalyasını birbirimizle paylaşmamızı istediler. Nasıl öpüştüğümüz hakkında bir kez bile konuşmadık ama o madalyayı hâlâ birbirimize gönderip duruyoruz."

"Bekle, hâlâ mı?" Lydia'nın ağzı açık kaldı. "Yirmi yıl oldu! Sen ve ateşli tekne çocuğu iki yıldır bir madalya için uzun mesafeli flört ediyorsunuz. Onlarca yıl mı?"

"Oh, dur." Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum ve kendimi korumak için şarabımdan bir yudum daha aldım. "Bu sadece birbirimizi kızdırmanın bir yolu."

"Mmm-hmmm." Bana kısıp gözlerle bakıyordu. "Peki şimdi nerede?"

"Pine Lake'teki evimden taşındığımda ona göndermişim. Charles," diye açıkladım. "Ve ona yeni adresimi vermedim, bu yüzden hala onda olduğunu varsayıyorum."

Madalya, öpüşme seansımızın yıllık bir hatırlatıcısı gibiydi ve beni olması gerekenden daha fazla etkiledi.

"Muhtemelen yastığının altında onunla uyuyordur," diye şaka yaptı Lydia.

"Sam evlendiğinde, eski sevgilisiyle?" Devam ettim. "Lanet olası düğünlerinde giymişti. Sonra hepimizin kaldığı otelin resepsiyonuna bıraktı. Çıkış yaparken bana vermeleri için onlara para verdi."

Zihnim beni hemen yıllar önce Brooklyn'deki o gecenin anılarına geri götürdü. Charles ve ben yeni çıkmaya başlamıştık, ama işi yüzünden Sam'in düğününde bana katılamamıştı ve Mack'in bakışları

Sanki boynundan sarkan o aptal madalyaya ne tepki vereceğimi görmek için sürekli bekliyormuş gibi bütün gece benimle oyalandı. Ben de Onu gerçekten istediğimde her zaman yaptığım şeyi yaptım: Onu görmezden geldim. "Tamam, okumaya devam etmeni istiyorum." Lydia parmağıyla dokundu

sabırsızca masanın üzerinde.

Başımı salladım. *"Ama Sam çok önemli bir noktaya değindi, biz feministiz ve bu yüzden olgunlaşmamış bir adamın beni alt etmesine izin vermeyeceğim. Özellikle de MACK'in."*

Lydia sevinçle ciyaklarken kâğıdı ters çevirmek için durakladım.

"Aman Tanrım, küçük feminist Clara!" Elini kalbine götürerek alt dudağını büzdü. "Onu seviyorum."

"Sam bize yaşlı hallerimize yazmamızı ve onlara şu anda kim olduğumuzu, kim olmak istediğimizi ve hayatlarımızın nasıl ilerlemesini istediğimizi hatırlatmamızı söyledi. Yani eğer

Yirmi yıl sonra bunu sana göndermeyi hatırlarsam, bunu yaptığımdan emin olmak istiyorum.

tam olarak bu. Otuz beş yaşına kadar yapmak istediğim şeylerin bir listesini yapmaya karar verdim - ve bu tam bana göre, biliyorum.

"Tanrım, bunu okuyamıyorum." Yüzümü buruşturarak kâğıdı Lydia'ya doğru ittim. "Bu çok utanç verici."

"Çok güzel," dedi sertçe, mektubu elimden kaparak. "O zamanlar kendin için kontrol listeleri hazırlamana bayılıyorum."

Abartılı bir "öhö" ile omuzlarını düzeltti ve okumaya devam etti.

"Lütfen tamamladığınız her birini işaretleyin ve henüz yapmadıysanız: ne ? Buna hazır mısın, Clara? Ergenlik çağındaki benliğin sana geçmişten patronluk taşıyor."

Avuç içlerimi şakaklarıma bastırdım ve utançtan hararet yaparak başımı salladım. Tüm bunlar bir günlüğü karıştırmak gibi fazla açıklayıcı geliyordu. Ama bu neredeyse her zaman güvene ihanet anlamına gelirdi. Bu, ergenlik çağındaki benim görmemi istediği bir şeydi.

"Pekâlâ, bir numara," dedi Lydia. *"Hayatında anlamlı şeyler yap. Boşa harcama. Çok tatlısın, genç Clara!"*

"Çok klişe." İnledim. "Lütfen devam et de şu işi bitirelim."

"Aman Tanrım!" Ciyakladı, yüzü aydınlandı. "Şunu dinleyin. *'İki. Bir köpek al.'* Bu bir işaret."

Buzdolabının üzerindeki el ilanına doğru el sallayarak, "Belli ki bunu halletmem gerekiyor," diye mırıldandım.

"Üç, etrafını sevdiğin ve seni seven insanlarla çevrele. Tamamdır." Lydia kendini işaret etti.

"Dört, seni korkutan bir şey yap. Günlük. Risk al, lanet olsun! (atla, seni tavuk.) Beş. Çok fazla SEVGİLİ edin (lol). Ya da en azından tutkulu bir aşk ilişkisi yaşa."

Anılar bir anda canlanınca sesli bir şekilde homurdandım. "Eloise o yaz kampa bir sürü tarihi aşk kitabı getirmişti. Çok hoşuma gitmişti."

"Aslında oraya 'LOL' yazmışsın. Ama yine de iyi bir tavsiye." Kıkırdadı. "Altı, saçını kes. Hadi, bir kere yap! Ya da en azından kısa kes! (Bu yaz neredeyse yapıyordum ama vazgeçtim, bu yüzden şimdi bizi tutuyorum.) Yedi.

Gerçek neşeyi deneyimleyin. Sekiz. Kendine karşı nazik ol!" Bir ünlem ile Nokta," diye ekledi Lydia, bana en parlak gülümsemesini vererek. "Dokuz. Bol bol eğlenin. On. Harika bir arkadaş ol."

Başımı kaldırdım ve gözlerinin kâğıdı taramasını izledim. "Bu mı?" diye sordum. Lütfen, Tanrım, bu olsun.

Başını salladı. "Evet, o zaman 'Benden bu kadar' dersin. Bir yetişkin olarak kim olduğumu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Unutma, seni seviyorum. Xo, Ben/Sen/Clara. Gördün mü? O kadar da kötü değil!"

Lydia mektubu bana doğru geri itti.

"Kulağa çok safça iyimser geliyorum," diye mırıldandım, sözlerime bakarak. "Sanki evde olan biten her şeyi tamamen inkâr ediyormuşum gibi."

Lydia, "Eminim bunu senin için çok zor olmuştur," dedi.

"Ayrıca, neden burada gerçek, somut hedefler yok?" Parmağımın talimatlarımın üzerinde gezindim. "Bilirsiniz işte, peşinat için para biriktirmek ya da maraton koşmak gibi."

"Ew, bu şimdi yazacağın sıkıcı yetişkin saçmalıkları. Bu"- öne doğru eğildi ve parmağıyla harfin üzerine vurdu-"bir işaret. Evrenden bir DM. Ruhun için bir kontrol listesi. Genç Clara New Hampshire'a gitmeni istiyor. Risk al, lanet olsun."

İtiraz dudaklarımda tünedi, ona hayatımızı değiştirecek büyük bir adımın bizi beklediğini tekrar hatırlatmaya hazırdım. Ama bunun yerine çenemi kapalı tuttum ve parmaklarımı defter kağıdının mavi çizgilerinde bu kelimeleri yazarken nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. Çok şey değişmişti O zamandan beri, ama bir parçam hala bu sayfada yaşıyordu ve hayatından çok şey istemişti. Benden.

Genç Clara'nın listesinden tek bir kutuyu bile işaretleyebilir miyim? Çalışmak anlamlı sayılabilir. Değil mi? Lydia ile çalışmayı da çok seviyordum, belki bu konuda da kendime bir çek verebilirim. Ailemi çok seviyordum.

Sanırım ikisi de beni biraz delirtmiş olsa da teori. Ama etrafımda o zamanlar olduğu gibi bana koşulsuz değer veren bir arkadaş grubum . En son ne zaman gerçekten neşeli hissettiğimi düşünmeye çalıştım ve hiçbir şey bulamadım.

On üç yaşımdan beri aynı donuk, omuz hizasında, katsız saç kesimine sahiptim.

Tanrım. Belki *de* bu mektup bir işaretti.

"Ne yani, sence siktir et deyip bir haftalığına kampa mı gideyim?" diye sordum ve ilk defa bunu yapmak için içimde gerçek bir istek hissettim.

"Evet!" Bana tamamen kızarmış bir halde ellerini tekrar havaya kaldırdı.

"Sana bütün gece bunu söyledim. Git bir hafta izin al. Bunu on beş yaşındaki haline borçlusun. Ve *şimdiki* haline."

"Sanırım biraz kızarmış hissediyorum." Bu fikri tartarak şarabımdan bir yudum daha aldım. "Gençliğimi bile yaşayabilir ve bu listenin geri kalanını kontrol edebilirim. Saç kesme kısmı hariç tabii ki."

"Bunun beş gün içinde her şeyi yapabileceğin bir liste olduğundan emin değilim Clara," düşündü. "Bu büyük bir hayat meselesi gibi."

"Affedersiniz, iyi olduğum bir şey varsa o da yapılacaklar listesini yok etmektir," dedim kararlılıkla ve o da yenilgiyle ellerini kaldırdı.

"Tamam, tamam, bu doğru."

"Yani, bak." Omuz silktim. "En azından deneyebilirim. Oyun tatilime gideceğim

."

"Gördün mü!" Lydia ellerini birbirine vurdu. "Bu gerçekten işe yarıyor!"

"Bu listeyi takip edeceğim, her şeyi kontrol edeceğim, Boston'a geri döneceğim ve sahayı öldüreceğim," diye düşündüm. "Amaya'ya bu işte hâlâ eskisi kadar iyi olduğumu göstereceğim.

Ben hep . Hatta daha iyiyim. Alewife iyi giderse belki sonunda bir köpek almayı düşünebilirim."

Ve neşe, diye düşündüm kendi kendime mektubu tekrar katlayıp içine koyarken

zarfının içinde. Saf, katıksız, kendinden geçmiş bir neşe. Sizi kimin duyduğunu umursamayacak kadar yüksek sesle gülmek, bacaklarınız hiç durmayacakmış gibi hissettirecek kadar hızlı koşmak. Kalbinizin o kadar büyük bir coşkuyla çatlayarak açılması hissi.

mutluluk neredeyse gözyaşlarına boğuluyorsunuz. Bu tek kelime o kadar basitti ki, yine de sadece üç harfte bütün bir duygu dünyasını barındırıyordu.

"Ve bir sevgili," dedi dudakları kıvrılırken. "Kayıkhanesi olan."

"Kendini fazla kaptırma," dedim, ama sözleri bedenimi ısıtmıştı. Hâlâ Mack'le en tuhaf zamanlarda öpüştüğümüzü düşünüyordum. Gece geç saatlerde elbette, ama aynı zamanda işten sonra akşam yemeği için bir burrito kapmanın ortasında. Bir an fazladan guac istiyordum, sonra aniden o ağacın sert kabuğuna bastırılmışım, Mack'in ağzı sıcak bir şekilde benimkinin üzerindeydi.

"Sen nasıl patron," dedi başını sallayarak. "Şimdi gidip eşyalarını toplayalım."

"Bütün hafta çamaşır yıkamadım." İşaret parmağımın kenarını çiğnedim, bir anda çıkma düşüncesi beni tedirgin etmişti. "Normalde tüm kıyafetlerimi planlamış ve çoktan toplanmış olurdum."

"Şimdiden uçlarda yaşamaya başlamışsın!" Lydia elini göğsüne bastırarak mırıldandı.

"Bavul listesini severim," diye homurdandım, tüm bunları son dakikada yapma düşüncesi beni endişelendiriyordu. "Bu çok mu kötü?"

"Tabii ki hayır! Ama seni korkutan bir şeyi şimdiden yapıyor olman heyecan verici değil mi?" dedi ve mektubu masadan alıp yüzüme salladı. "Çok gurur duyuyorum."

"Çok komik." Onu başından savdım ve spor çantamı bulmak için dolabıma yöneldim.

Hazırlıksız olmaktan nefret ederdim ve bilinmeyenle yüzleşmeye hazırlanırken vücudumda gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. Ama başka bir şey de hissediyordum, belli belirsiz iyimserlik gibi gelen bir şey. Tenimin uğulduyordu, bana o yaz kim olduğumu hatırlatan tanıdık bir vızıltı: pırıl pırıl ve umutlu, olasılıklarla canlanmış.

Belki de onu geri getirmenin zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

7

"BEBEK." NICK, ben çalışabileyim diye arabamı sürmeyi teklif eden Trey'e kızgın bir bakış fırlattı. "Saatte altmış beş mil hızla gidilen bir bölgede hız sabitleyiciyi altmış ikiye ayarlamışsın. Belki de gün batımından önce oraya varmak için bir iki mil hızlanmalısın?"

Nick'in sesi hafifti ama haklıydı; sanki uzun süredir araba kullanıyormuşuz gibi geliyordu.

Minnettar olmadığımından değil; benden aylardır haber alamamalarına rağmen -ya da Tanrım, yıllar mıydı? Nick, birlikte Pine Lake'e gitmek isteyip istemediklerini sormak için ona mesaj attıktan birkaç dakika sonra Obvs! yanıtını vermiş, ardından Trey'den bir sıra kalp gelmişti. Kiralık arabalarını iptal edebilmişlerdi ve ben de onları havaalanından almıştım, gergin ama ikisini de tekrar göreceğim için heyecanlıydım.

Nick'in açık yürekliliği, Trey'le yıllar içinde mükemmelleştirdikleri şakalaşmaları kadar klasikti; Pine Lake'e varmadan önce Lydia'ya ihtiyaç duyabileceği her şeyi iletmek için e-postalarımı karıştırırken bile rahatsız edici olmayan bir şarkı müziği.

Dün geceki uykum en iyi ihtimalle huzursuzdu, uyku ile uyanıklık arasındaki o çılgın arafta oyalandığınız garip gecelerden biriydi. Yorgun ama dinçtim ve göz kapaklarımın arkasında donuk, gümbür gümbür bir panik zonkluyordu.

Alewife'in yaratıcı yönü ve marka vizyonu ile ilgili bitmek bilmeyen e-posta tartışmalarını gözden geçirirken yol boyunca ağzımın kenarını çiğnedim. Amaya şu ana kadar aklımıza gelen tüm fikirleri geri çevirmişti ve şimdi sunum yapmamıza iki haftadan az bir süre kala sınırlı internet erişiminin olduğu bir ülkeye doğru yola çıkmıştım. Düzeltme: sadece Bu aptal mikro tatilden sonra işleri yoluna koymam için bir haftam vardı. Sinirsel bir mide bulantısı dalgası midemi alt üst etti. "Şşşt, sen bulmacanı , bırak ben süreyim." Nick şakacı bir şekilde eğilirken Trey, altın sarısı tenindeki karmaşık dövmeleeri esneyen erkek arkadaşına vurdu.

"Bak, Avustralyalı beyninin kafasının karışmasını istemiyorum. Yollar senin için zor." Nick, Trey'e yem atarken dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Cidden kenara çekip seni otoyolun kenarında bırakmak üzereyim." Trey hızla dönerek Nick'e gülünç derecede dramatik, düşünceli bir bakış attı; gür, kara kaşları ve kalın siyah saçları onu Austen'dan esinlenmiş bir tür huysuz serseri gibi gösteriyordu.

Yıllar önce, arkadaş grubum Pine Lake'te danışman olarak çalışırken, Trey çalışma vizesiyle su kayağı öğretmek için Down Under'dan gelmişti ve gerçekçi cazibesi ve evrensel olarak çekici pazularıyla tüm kampı anında büyülemişti.

Ama Trey'in kalbini kazanan Nick olmuştu ve bu da kimseyi şaşırtmamıştı.

"İkinizin birlikte ne kadar sevimli olduğunuzu unutmuşum," diye takıldım. onları izlemek için bir anlığına e-postalar.

Nick bana dönmeden önce Trey'e sert bir bakış attı ve yeni olmasa da benim için yeni olan çene hizasındaki siyah saç tellerinden birini çekiştirdi. Onları sadece internetteki fotoğraflarda görmüştüm.

"Dürüst ol, bu hafta sonu sadece ikimizi görmek için geliyorsun."

"Oh, yüz," diye alaycı bir şekilde kabul ettim, gerçek nedeni araştırmıyordum. Son dakikada sihirli bir şekilde değişen programım dışında, geri dönüşüm için hiçbir açıklama yapmamıştım. Patronumun beni zorunlu bir tatile göndermesinin aşağılanması, çünkü işte tamamen baktandım, nasıl paylaşacağımı bulduğum bir şey değildi. Henüz değil.

"Charles ve ben hiç sevimli kavgalar yapmadık," diye mırıldandım.

"İşler yolunda gitmediği üzgünüm," dedi Trey, aksanı en sıradan kelimeleri bile çekici kılıyordu. "Her zaman iyi bir adama benziyordu."

"Evet, ." Diplomatik bir şekilde gülümsedim. "*Öyleydi*. Sadece işler yolunda gitmedi.

Birbirimizden , farklı şeyler istedik."

Geçtiğimiz yıl boyunca ezbere verdiğim cevap buydu ve insanlar onu sorduğunda çoğu sosyal ortamda işe yaramıştı. Gerçek cevap çok daha karmaşık ve nüanslıydı, hala tam olarak kelimelere dökemediğim bir şeydi. Denediğimde - tabii ki sadece kafamda - şöyle bir şey oldu: *Sanırım haklıydı.*

Onun fikrini sevmiştim ve

Bu ilişkinin bana, onu gerçekten sevdiğimden daha fazla istikrar sağladığını düşündüm.

Ama buna yakın bir şeyi hiç kimseye yüksek sesle söylememiştim.

"Bu çok mantıklı," dedi başını sallayarak. Nick'in Trey'e doğru hafifçe baktığını fark ettim; Trey bir an Nick'le göz göze geldi ve sonra tekrar yola döndü. "Eloise'i erkek arkadaşıyla görene kadar bekle. Onlarla birkaç ay önce Sonoma'da bir gece buluştuk ve..." Gördüklerine hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı.

"Neydi?" Nick kıkırdayınca kendimi daha da kötü hissettim.

Sanki bir şeyleri kaçırmışım gibi. Eloise on dört yaşındayken kırk yaşında görünen türden biriydi, o kadar sakın ve derli topluydu ki onu başka bir şey olarak hayal zordu. Grubumuzun geri kalanından çılgınca farklıydı, aptallığımıza karşı ciddi ve stoikti, ama bu sadece onun daha fazla uyum sağlamasına neden oldu, tıpkı şarap şişesindeki mantar gibi.

Nick oturduğu yerde döndü. "Bir ilişkinin balayı iki insanı düşünün ve sonra bunu yüzle çarpın."

Trey başını eğlenerek sallayarak, "Çok fazla öpüşme var," diye ekledi. "Vay canına," diye cevap verdim. Eloise'in bu aşk dolu versiyonundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum; iletişimde kalmayarak her şeyin büyük bir örneği idi.

Başka ne söyleyeceğimi bilemeden telefonuma baktım ve Lydia'ya gönderilecek bir başka e-postayı gönder tuşuna bastım.

"Clara Millen." Kafamı kaldırdığımda Nick'in Starbucks'ın sabah trafiğinin ortasında kahvesini bekliyormuş gibi beklentiyle bana baktığını gördüm.

"Evet, Nick Reyes?"

"Sen... *çalışıyor* musun?" Nick'in bana bakarken takındığı yüz ifadesi tamamen ona aitti.

-kavisli kaşları ve çarpık, kocaman gülümsemesi- doğrudan geçmişe bakmak gibiydi. Tam karşımda oturuyor olmasına rağmen, onu görmek beni nostaljiye sürükledi.

"Hayır," diye yalan söyledim, telefonumu yanımdaki koltuğa, defterimin ve arka koltuğa kayar kaymaz çantamdan çıkardığım Alewife belgelerinin bulunduğu dosyanın üzerine fırlattım.

"Altı uzun yıldan sonra nihayet kışını kaldırıp kampa geliyorsun-" diye devam etti Nick, yine beni azarlayarak.

"Beş!" Sözü nü kestim ve ona incinmiş bir bakış attım. "Sadece *beş* yıl oldu." "Oh, sanki daha iyiymiş gibi."

", haklısın. Özür dilerim." Elimi salladım. "Devam edin." Boğazını dramatik bir şekilde temizledi. "Sonunda o tatlı kışını-" "Oh, neden, teşekkür ederim."

"-en sevdiğiniz arkadaşlarınızı terk ettiğiniz beş uzun yıldan sonra kampa geldiniz-"

"Başka seçeneğim yoktu! Yapmak zorundaydım-" "İş. Biliyoruz. İlk aşkın."

"Tamam, bu biraz fazla oldu," dedim kollarımı meydan okurcasına kavuşturarak. "Benim ilk aşkım peynirdir."

Nick bana bir bakış attı ve ikimiz de kahkahayı patlattık. Bunca yıldan sonra hala sıcak ve rahat olan eski, yıpranmış bir bornoz gibi arkadaşlığımıza geri dönmek harika hissettirdi.

Ama yorumunda küçücük bir incinmişlik vardı ve bunu Sam'in grup mesajıyla ilgili ifşaatını ve Genç Clara'nın şimdiye kadar karşılayamadığım hayatıyla ilgili umutlu beklentilerini sakladığım utanç çekmeceme ekledim.

"Bu hafta kendini bu dost sendikasına teslim edeceğine söz verdin, iş ne olursa olsun," diye hatırlattı bana.

"Söz veriyorum. Sadece şu e-postayı gönder tuşuna basmama izin ver, sonra tamamen seninim." "Pinky yemin eder mi?" Nick parmağını uzattı, ben de parmağımı onun etrafına doladım, Birleştirdiğimiz ellerimizi sıkarak.

"Pinky yemin ederim," dedim kararlı bir şekilde, yanım yalancı gibi hissetse de. Tam olarak bunu yapmaya zorlansam da işten nasıl tamamen ayrılacağımdan emin değildim.

Kendine karşı nazik ol, diye düşündüm ve kâğıt yığınınına baktım; mektubum orada, hesap tabloları ve taslaklar arasında saklıydı. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı; idealist, naif bir gencin ufukta beliren duygusal kasırgayla başa çıkma talebi.

Anlaşmamızdan memnun olan Nick koltuğuna geri döndü. Söz verdiğim gibi, bir e-posta daha yazdım ve sonra telefonumu yere bıraktım. Massachusetts'ten New Hampshire'a dönerken, sohbetimiz arasındaki boşluğu NPR doldurdu ve yeşilin hayal edilebilecek her tonunun bir karışımı pencerenin önünden geçti.

"Hayat böyle !" Sınırı geçtiğimizde Trey anons etti. "Tatlım, bu Maine'in sloganıdır," diye hatırlattı Nick ona.

omuz. "New Hampshire 'Özgür Yaşa ya da Öl'dür."

"Tanrım, tabii ki öyle," diye mırıldandı Trey. "Onların saçma sapan motosiklet kaskı yasasını unutmuşum."

New Hampshire, solundaki Vermont'un yemyeşil tepeleri ve ciddi havası ile sağındaki Maine'in nefes kesici güzelliği ve tarihi sahil köylerinin gölgesinde kalarak çoğu zaman göz ardı ediliyordu. Bu New England eyaletlerinin ortanca çocuğuydu: biraz tuhaf, zaman zaman adım dışı, genellikle unutulmuş. Ve evet, motosikletlilerin kask takmasını zorunlu tutmuyorlardı, çünkü buranın her köşesine derinlemesine kök salmış olan "yaşa ya da öl" ahlakı vardı.

Ama benim için büyülydü; New Hampshire'ın eski bir ruhu vardı. Basit ve karmaşık, soğukkanlı ve dingindi ve buradayken kendimi tamamen kendim gibi hissediyordum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım, ufukta Monadnock Dağı belirirken pencereden görünen güzelliğe hayranlıkla bakıyordum. "Bana sorarsanız hayat kesinlikle böyle olmalı."

Sonunda arka koltukta , başım her seferinde öne doğru sallanıyordu. Trey arabayı yavaşlatıp durdurduğunda. Sert ve derin bir uyku çektim ve nihayet yaklaşık bir saat sonra, üç beyaz kareye yaklaştığımızda gözlerimi açtım.

Peridot kasabasının küçük meydanını oluşturan binalar. "Hiçbir şey Değişti," diye mırıldandım, boynumdaki çatlakları hafifletmek için başımı ileri geri oynattım. Köy zaman içinde donup kalmamıştı; her şey yıpranmış ve aşınmıştı, solmuş boyalar hayata tutunmaya çalışıyordu ve bir çardak Emekliye ayrılmaya hazır gibiydi. Aksine, Peridot geçen zamana rağmen ayakta kalmayı başarmış; belediye binası, kütüphane ve küçük kilise, geçen zamana karşı neredeyse meydan okurcasına hala orada durmaktadır.

"Burada hiçbir şey değişmez," diye düzeltti Nick, sesi saygılıydı. "işleten Margo'yu hatırlıyor musun? Ailesi hâlâ General Store'un sahibi."

Kasabanın merkezindeki küçük, tozlu kırmızı binayı işaret etti; hatırladığımdan daha orantısız görünen cılız verandası, iyi yaşanmış bir hayatın işaretiydi. Trabzandan New Hampshire eyalet bayrağı sarkıyordu ve yanında "Özgür Yaşa Ya Da Öl, Ama Yemeğini Ödemelisin" yazılı bir pankart vardı.

Trey sol sinyal lambasını yaktı ve arabayı kasabanın dışındaki engebeli toprak yola, yolculuğumuzun son bölümüne doğru yönlendirdi. İçgüdüsel olarak hepimiz aynı anda camlarımızı indirdik, taze yaz havası arabanın içine doldu ve Boston'dan ayrıldıktan hemen sonra içtiğimiz bayat Dunkin kahvesinin kokusunu aldı.

Trey saatte beş mile kadar yavaşladı, kampa yaklaşmanın tadını çıkarmanın tek yolu buydu. Yemin ederim hepimizin omuzları bir santim alçalmıştı. Soldaki küçük, gri kiremitli kulübenin hemen yanından, zümrüt rengi çamların arasından masmavi, pırıl pırıl görünen göl görünüyordu. Memnun bir iç geçirdim ve Nick başını pencereden dışarı eğdi, yüzünde mutlu bir ifade vardı.

"Pine Lake Kampı'na hoş geldiniz, burada olmanızdan çok memnunuz," diye şarkı söylemeye başladı Nick. "Seni güçlü bir tezahüratla yankılanarak göndereceğiz. Haydi, Clara!"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve utanarak başımı hayır anlamında salladım. Ama Nick beklenti içinde bana el salladı. O ve Amaya insanlara istediklerini yaptırma konusunda birbirlerine not vermeliydiler.

"Seni içeride söyleyeceğiz, seni dışarıda söyleyeceğiz," diye isteksizce şarkı söyledim, sesim her kelimedede biraz daha yükseliyordu. "Ve güçlü bir haykırış yükselteceğiz!"

Hava saçlarımı yüzüme doğru savururken bu tanıdık kelimeleri haykırmak kendimi gülünç hissettirdi. Ama ılık gülümsemem hızla bir sırıtışa dönüştü ve Tanrım, yeniden bir şeyler hakkında sersemlemiş olmak iyi hissettirdi.

"Selam, selam, çetenin hepsi Pine Lake Kampı'nda!" Yeni keşfedilmiş bir cesaretle şarkı söyledim. Amaya'nın beni Four Points ofisinden çıkarıp ormana itmesinden bu yana ilk kez burada olduğum için kendimi çok mutlu hissediyordum. Hatta neşeliydim. On beş yaşındaki Clara da bunu kesinlikle onaylardı.

Kendimi o ana o kadar kaptırmıştım ki, Trey'in "Bu da ne?" diye ağzından kaçırmasının ardından bir şeylerin ters gittiğini etmem bir süre aldı.

"Vay canına," dedi Nick, normalde sesini kaplayan tüm güneşli parlaklık kaybolmuştu.

"Ne?" diye sordum. Kafam iyice karışmış, hâlâ şarkı söylemekten kafayı bulmuş bir halde sordum.

Trey, Nick'in penceresini işaret etti ve sağ tarafa baktığımda Pine Lake Kampı yazan dev ahşap tabelanın gururla durduğunu gördüm Her zamanki gibi girişte. Parlak beyaz arka planı güneşte çoktan solmuştu ama koyu orman yeşiliyle basılmış isim hâlâ aynı şekilde duruyordu

Her zamanki gibi berraktı. Yanında Steve ve Marla durmuş bize el sallıyorlardı, güneş benekli gri saçlarını parlatıyordu.

Ve hemen arkalarında, Mack.

Ama Nick ve Trey'i şey bu değildi. Yanı başlarında yere çakılmış, küçük, kare şeklinde, keskin mavi harflerle yazılmış bir tabelaydı.

SATILDI.

OceanofPDF.com

"Vay anasını," diye mırıldandı NICK yolcu .

"Sonunda bunu yapmaya karar verdiler." Trey'in sesi neredeyse saygılıydı. "O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Nick erkek arkadaşının kolunu sıkarken bakışlarını dışarıda tuttu. Pencere. "Bebeğim, kenara çek," dedi, neşeli sesi şimdi sert ve ısrarcıydı.

Ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. Burayı bir sevgilinin vücudu gibi yakından tanıyordum. Ama aynı zamanda ondan kaçmış, hayatın beni uzak tutmasına izin vermiş, başka şeylere öncelik vermiş ve kampa dönmeyi ve tüm görmeyi yapılacaklar listemin en altına itmişim. Her zaman Pine Lake'in burada olacağını ve ihtiyacım olduğunda beni bekleyeceğini varsaymışım.

İçimde kıpırdanan his, belirgin bir şekilde üzüntü gibiydi. Ama Pine Lake'e o kadar uzun zamandır gitmemiştim ki Steve ve Marla'nın burayı satmasına üzölmeye hakkım olup olmadığından bile emin değildim. Yapmam gerekenlerin uzun bir listesi kafamdan geçiyordu; bunlardan ilki buraya çok daha önce dönmüş olmam gerektiğiydi.

Nick ve Trey'i arabadan dışarı kadar takip ettikten sonra, öğleden sonra güneş gözlükleri takılı olsa bile hala şok edici derecede parlak olan güneşten gözlerimi için bir elimi alnıma götürdüm.

"Burada yeterince uzun süre kalırsak, eninde sonunda siz çocukların Steve ona doğru yürürken yüzünde sakın bir gülümsemeyle şaka yaptı,

elleri kalçalarında. Onu son gördüğümde daha zayıf ve biraz daha çarpık görünüyordu, kesilmiş siyah saçları artık tamamen ağarmıştı.

Hayatının yüzde 90'ını dışarıda, güneşin altında geçirmiş bir beyazın yıpranmış, kaba tenine sahipti. Dış görünüşü tamamen sertti.

Yirmili yaşlarında kayak yaparken kırılan çarpık bir burun, neredeyse her zaman düşünceli görünen kalın, çatık kaşlar. Sessiz tavrı çoğu zaman yanlışlıkla sertlik olarak yorumlanabilirdi, ancak o nezaket dolu bir yerden hareket ediyordu. Bölgedeki diğer kamplardan daha fazla mali yardım sunarken Pine Lake'i nasıl iş dünyasında tutacağını bulmuştu.

Benim gibi çocukların katılması mümkün.

Öte yandan Marla'nın içi de dışı da yumuşacıktı; koyu kahverengi, elma biçimli yüzü, cildini kırıstıran çizgilerine rağmen genç ve parlaktı. Onu tanıdığım onca yıl boyunca, gri saçlarını sadece arkadan toplanmış bir şekilde görmüştüm ve bir kampçı evini özlediğinde ona sarılmak her zaman iyi gelirdi. Ama Marla'nın duruşunda bir kambur vardı ve ayrıca hatırladığımdan daha zayıf görünüyordu. Yine de o tanıdık bakışlarla bizi süzüyordu, nazik yüzü, sanki bizi gördüğüne sevinmiş gibiydi.

"Aman Tanrım, cidden kamp mı satıyorsun?" Nick bir merhaba bile diyemeden kelimeleri tükürdü. Steve ve Marla'ya ilk ulaşan o oldu ve Trey'le ben arkasında dururken onlara sarılmak için eğildi.

"Sana da merhaba Nicholas," dedi Steve bir sesle. "Trey!"

Steve ona tek koluyla sarılırken Marla da bir adım öne çıkıp beni kucakladı. Yanağıma kadar ancak gelebildi ve sarılması, sarılana kadar özlem duyduğumu bir şekilde sıcak ve rahatlatıcıydı.

Marla çocukken beni her zaman kollamıştı; bir yetişkin olana ve hayatımın anlarını bir yetişkinin bakış açısıyla geri sarabilene kadar asla tam olarak kavrayamadığım bir şeydi bu. Sezgisel olarak hissetmiş olmalı ki Evdeki hayat yalnız ve gergindi, annemle babam birbirlerine karşı mesafeliydiler ve benimle sadece biraz daha yakındılar.

"Burada olmanıza çok sevindik," dedi Marla ve bana gerçek olduğunu bildiğim bir gülümseme verdi. "Hepinizi özledik çocuklar, tabii ki. Ama buraya gelmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki Clara! Ne güzel bir sürpriz."

"Düpedüz şok oldum," dedi sağımdan bir ses.

Elbette Mack'ti. Onu uzun zamandır görmemiş olsam da alt dudaklarını ısırarak sırtıttığından emindim.

gözünü neredeyse tamamen kapattı. Bir şeyi kanıtlamak ya da istediğini elde etmek istediğinde bunu hep yapardı.

Marla beni bırakmadan önce son bir kez sıktı ve ben de dönüp onu orada buldum, dudakları büzülmüş gözleri kırışmıştı. Boynunda tanıdık bir tılsım asılıydı: üzerinde siyah mürekkeple 2004 Renk Haftası Birincisi yazan yuvarlak ahşap madalya, zamanla somon pambesine dönüşmüş kırmızı bir kurdeleye dolanmıştı.

Elbette en iyi yaptığı şeyi yapmak için takmıştı, beni iğnelemek için. Ben de bu iyiliğe karşılık verdim ve fark etmemiş gibi davrandım.

"Millen," dedi iki ön diş arasındaki o küçük boşlukla büyüleyici, yaramaz sırıtışını. "*Ben masumum!*" diyordu. *Ama aslında olmadığımı biliyorsun*, tüm hafif kibirli, çarpık ihtişamıyla. "Seni burada göreceğimizi hiç düşünmemiştim."

"Selam," dedim, keten sundress elbisemdeki kırışıklıkları düzeltirken ona gülümsedim ve hızlıca bir göz attım. Saçları, kampın su kayağı teknesinde çok fazla rüzgârlı gezintiye çıkıldığı için kalıcı olarak şekillendirilmiş gibi görünüyordu, hafif tüylü ve hala karışık.

"İşler son dakikada değişti," dedim omuzlarımı hızlıca silkerek. "İşte buradayım."

"Ofis için giyinmediğine emin misin?" Öne doğru eğilip parmağını elbisemin askısının kenarında gezdirdi ve tenime zar zor dokunmasına rağmen karnım hala sıcak ve istekli bir şekilde çırpınıyordu. "Burada dağınık olduğumuzu biliyorsun."

"Farkındayım," dedim, gözlerimi hafifçe kısarak ve elini iterek. "O kadar uzun zaman olmadı, teşekkürler."

"Güzel," dedi, bronz kollarını neredeyse Steve kadar eski görünen soluk, yıpranmış Pine Lake Kampı tişörtünün önünde kavuşturarak. "Köklerini unuttuğundan endişeleniyordum."

"Bu çok tuhaf," dedim ve uzanıp gömleğindeki yaprak dökmeyen logoya dokunarak aramızdaki bu küçük oyunu nasıl oynayacağımı hâlâ bildiğimi hatırlattım. "Çünkü hiç değişmemişsin gibi görünüyor. Çocukken giydiğimiz kıyafetler."

"Oh, iğrenç yanık, Millen!" Yüzünü abartılı bir acıyla buruşturdu ve beni kendine çekerek hızla sarıldı. Kolları çıplak omuzlarımda sıcacıktı ve yine de açıklanamaz bir şekilde onun dokunuşuyla tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

"Burada olmana gerçekten çok sevindim, biliyor musun?" dedi, dudakları kulak mememin hemen altındaki hassas noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıırken.

Bir an için sesindeki alaycılık kayboldu ve tanıdığım diğer Mack'in, on beş yaşındayken beni endişeyle öpen nazik, ciddi Mack'in izlerini duyabildim.

"İtiraf et, beni gördüğün için heyecanlısın," dedi uzaklaşırken ve sonra o aptal, mükemmel sırtışı geri döndü. Başını salladı, saçları her yöne uçuşuyordu, sonra bir elini saçlarında gezdirip bana baktı.

"Oh, çok," diye cevap verdim, her hecede alaycılık vardı. Ona biraz daha eziyet etmek için bakışlarımı kaçırdım ve sanki hayatımın en önemli işiymiş gibi çantamda bir saç bağı aramaya koyuldum.

"Neredeyse unutuyordum," dedi alnına bir şaplak atarak. "Bu çok uzun zamandır bendeydi. Paylaşma zamanı geldi."

Madalyayı boynundan çıkarıp başımın üzerine yerleştirdi ve hafifçe çekiştirerek düzeltti. "Mükemmel."

Gözlerim umutsuzca başımın arkasına yuvarlanmak ve bir daha geri dönmek istiyordu ama ona umursamaz bir gülümseme verdim. "Kısa süre içinde size geri getireceğim."

"Oh, hayır, acele etme, Millen, lütfen."

Steve'in yanıma gelip omzumu nazikçe sıkmasıyla karşılıklı atışmalarımız yarıda kesildi. "Hey, evlat. Çok uzun zaman oldu."

"Biliyorum, buraya gelmem çok uzun sürdüğü için özür dilerim. Düşünsene, burayı satın almaya çalışacaktım!"

Bunun üzerine kıkırdadı, alçak bir sesle, sonra boğazını temizledi ve grubumuza bakmak için birkaç adım geri çekildi.

Steve garip bir şekilde başını sallayarak, "Yani," diye söze başladı. "Tabelayı gördün."

Yanımdaki Mack, Ace of Base şarkısını herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle mırıldanmaya başladı. Ona "şimdi olmaz, seni aptal" der gibi bir bakış atmak için döndüm ve yüzüme göz kırparak karşılık verdi, sanki ben daha yapmadan ne yapacağımı biliyor gibiydi.

"Sevgili eski dostumuz Mackenzie Sullivan'ın bir şeyler söyleyeceğini sanırdım," dedi Nick, sesi incinmiş gibiydi.

"Hey, daha bu hafta öğrendim!" Mack savunmaya geçercesine ellerini havaya kaldırdı. "Ailem ve onların işleriyle ilgili bazı sorunlarla uğraşıyordum. Dikkatim dağınıktı."

Bu dikkatimi çekti. Mack'in ailesi Los Angeles'ta başarılı bir müzik lisanslama işi yürütüyordu. Ona sağladıkları güven fonu ve ona dokunmayı nasıl reddettiği konusunda her zaman açık sözlü olmuştu. Nick bir keresinde bana Mack'in üniversiteden mezun olduktan sonra onlardan tek kuruş bile almadığını söylemişti ki bu kesinlikle saygımı kazanmıştı. Bunu ona söyleyeceğimden değil.

"Biz de size kendimiz söylemek istedik. Emlakçının bu sabah bunu yere kazık çakacağını bilmiyorduk," diye açıkladı Marla, tabelayı göstererek.

"Planımızı birkaç gün önce kesinleştirdik," diye ekledi.

"Ne yani, rastgele birine mi satıyorsun?" Sesimi hafif tutmaya çalışarak sordum, aniden tedirgin olsam da, hayatımın tüm olması gerekenleri yüzeye çıkıyordu. Kaybedilen zamanın ağır hissi, bunun için gösterecek hiçbir şey olmadan, vücudumda geri döndü ve omuzlarımı kavradı.

"Glamp Camp. Denver merkezli bir şirket; ülkenin dört bir yanında bir dizi glamping tesisi var. Vermont'taki Green Mountain Camp'i işleten arkadaşlarımız birkaç yıl önce onlara satıldı."

"*Glamping* mi?" Trey sesindeki dehşete düşmüş şüpheciliği gizlemeye çalışmadan söyledi.

"O kadar da kötü değil," dedi Marla gülerek. "Bilirsin, güzel büyük çadırlar, keten çarşaflar, bu tür şeyler. Bir havuz yapmak ve masaj hizmeti sunmak istiyorlar. Açıldıklarında gelip burada bir hafta sonu geçirmelisiniz!"

Vücutlarımız birbirine değmiyordu bile ama Mack'in yanımda kaskatı kesildiğini bir şekilde hissedebiliyordum ve hızlıca baktığımda gözlerinin kenarında endişeli bir kırılganlık olduğunu, dudaklarının yukarı doğru dönmeden önce kısa bir süre kaşlarını çatarak seğirdiğini gördüm. Ama artık gülümsemesinde şakacı bir yan yoktu. İkimiz de sessizdik, şüphesiz her birimiz *Pine Lake Kampı 2.0*'ın kendi korkunç versiyonunu yaşıyorduk: *Glamping Yılları*'nı zihnimizde yaşıyorduk.

Neyse ki Nick her zamanki gibi kurtarışıyla oradaydı.

"Evet, ben hep sizin bunun için bir planınız olduğunu düşünmüştüm." Nick kampa doğru giden yolu işaret etti. "Ve sonsuza dek Pine Gölü olarak kalması için."

Steve, "Planımız yorulana kadar bunu yapmaya devam etmekte," dedi. Maine aksanının uzun tınısıyla çınlayan sesine yumuşaklık geldi. "Ve biz yorgunuz."

Marla bir kolunu Steve'in beline dolayarak, "gibi devam edemiyoruz," diye ekledi. "Ve seyahat planlarımız var. Güney Amerika'yı görmek istiyorum. Sonra da başka bir yere taşınabiliriz. Soğuktan bıktım."

"Nedenini anlayamıyorum," dedi Mack ve sonra bize doğru döndü. "Nisan ayında burada bir metreye yakın kar vardı," diye açıkladı.

"Bu kesinlikle konuşmanın yardımcı oldu." Steve başını salladı. "Ve tamamen nakit teklif ettiklerini de."

Göl kenarındaki gayrimenkullerin maliyeti düşünöldüğünde, birilerinin gelip burayı ele geçireceğı mantıklı bir varsayımdı. Pine Lake Kampı'nın parsellere ayrılması, güzelim eski binaların yerle bir edilerek süslü yurtlara ve havuza yer açılması düşüncesi beni ürpertti.

Nick sıkılmış dişlerinin arasından havayı içine çekti. "Pekâlâ. O zaman bu son haftayı daha da özel kılsak iyi olacak."

Dişlerimi tırnağıma geçirdim, sinirden edindiğim bir alışkanlıktı bu. Çocuklukta bir yerde. Bir hafta. Bu Pine Lake'te geçirdiğim tek zamandı, nokta. Bunu değerlendirmek zorundaydım.

"Neden hepiniz ranzalara gidip ? Sam yukarıda Eloise ve yeni sevgilisiyle birlikte." Marla yolun kenarına park etmiş pikabı işaret etti. "Bu gece için Portsmouth'a gidiyoruz.

ama her zamanki gibi Mack ile emin ellerdesiniz."

Kolunu adamın omzuna doladı ve onu kendine doğru çekti, adamın gergin yüzü çocuksu ve tatlı bir şeye dönüştü.

"Sorduğum için bağışlayın ama uzun zaman oldu," dedim, çantamı karıştırıp telefonumu ararken. "Bana telsiz kodunu verebilir misiniz? Buradayken iş yerimi kontrol etmem gerekiyor."

"Çalışmak yok!" Nick kaburgalarımı dürterek bana hatırlattı.

"Kontroller," dedim, karşılık vererek. "Kısa, hızlı kontroller."

Mack koluma dokunmak için uzanarak, "Sana vereceğim," dedi.

"Kayıkhanede bir yere not ettim. Eşyalarını yerleştirdikten sonra gelip alabilirsin."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Marla'nın Steve'e şaşkın bir bakış attığına yemin edebilirdim ama bunu fazla düşünemeyecek kadar telaşlıydım.

Sinir bozucu Mack'le başa çıkmak kolaydı. Ama nazik Mack beni her zaman garip bir şekilde ne diyeceğimi bilemez halde bırakırdı.

Ve nedense bu beni daha çok rahatsız etti.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Prius'umu engebeli toprak yolda ilerletirken Trey, "Hakkını vermelisin, haberi vermek için oldukça kötü bir yol," dedi. "Tabelayı yere bırakıverdiler. Bum. Satıldı. Çıktık."

Trey bir patlamayı taklit ederek parmaklarını önüne uzattı. Nick homurdandı ve başını salladı. Bir kez olsun nutku tutulmuştu.

Mack arka koltukta yanımdaydı, uzun bacakları her yöne gidiyordu. Bileklerinden kelepçelenmiş yıpranmış bir kot pantolon, bir çift yıpranmış, slip-on lacivert Vans. Hâlâ Güney Kaliforniyalı havalı bir çocuk gibi görünüyordu ve onu incelerken hep böyle olduğunu, farkında bile olmadan şık olduğunu fark ettim.

Bakışlarımı tekrar pencereden dışarı kaydırdım ve mekandaki tüm küçük değişiklikleri inceledim. Gözlerim, her biri yeşilin güzel bir cömertliğiyle dolup taşan sıralara bir arazi parçasına odaklandı. Çevresinde gökkuşağının farklı tonlarına boyanmış bir çit uzanıyordu ve girişinde küçük bir çiftlik standı vardı.

"Bu bir sebze bahçesi mi?" Yaklaştıkça sordum, küçük tahta sepetlerdeki kabak ve domatesler görünmeye başlamıştı. "Eskiden tetherball sahalarının olduğu yer mi?"

Mack, "İyi bir hafıza Millen," diye cevap verdi. "Mısırın yanında oynayabilmen için gidip oraya birkaç top koymamı ister misin?"

"Sadece toplardan birini kafana atmamı istiyorsan," diye karşılık verdim.

"Bu, birlikte yapmamız gerekenler listemde bir numara.

Buradasın," dedi ve bir elini orta koltuğa uzatıp saçlarımı karıştırdı.

Nick ön taraftan, "Mack bütün bahçeyi kendisi ekti, Clara," dedi. "Pine Lake'in Johnny Appleseed'i gibi."

Mack umursamaz bir tavırla, "Birkaç yaz önceki evcil hayvan projem," dedi. "Bir grup son sınıf öğrencisiyle birlikte üzerinde çalışmıştım."

"Vay canına," dedim. Ben bile bunun çok havalı olduğunu istemeyerek de olsa kabul edebilirdim.

"Evet," diye devam etti. "Kampçılar her şeyi yetiştiriyor ve yemek için kullanmadıklarımızı stantta topluma dağıtıyoruz."

"Mack alçakgönüllü davranıyor," dedi Trey. "Birisi bu konuda bir makale yazmadı mı? Yerel halkı ve Pine Lake'i nasıl bir araya getirdiğin hakkında?"

"Sadece kasaba gazetesi, *Boston Globe* gibi değil." Mack Trey'e salladı ama konuşurken gözlerinin parıldamasından yarattığı şeyle gurur belliydi. "Ama evet, çiftlik standında çocuklarla çalışmayı seviyorum. Bu sonbaharda da devam ettirecektim.

okul çocukları çalıştıracak."

"Eminim buna bayılırlardı," dedim, bir zamanlar boş olan ve şimdi hayat dolu bir şekilde çiçek açan bu arazi parçasının güzelliğine hayret ederek.

"Evet," diye iç geçirdi, onu görmeye alışık olduğumdan daha hüzünlüydü. "Planlar değişti ama."

İşte yine Mack'in beni silahsız bırakan o ciddi yanı. "Ne?" dedi beni bakarken yakalayınca kaşlarını kaldırarak.

"Hiçbir şey, sadece ihtiyacım olan bir sürü iş malzemesinin üzerinde oturuyorsun," dedim, kalçasının kenarının altından görünen manila klasörü işaret ederek.

İçinde on beş yaşındaki Clara'nın notu vardı ve Mack notu bana doğru kaydırduğında rahat bir nefes aldım. olan son şey Mack'in bana eziyet etmek için on genç eylem maddemi kullanmasıydı. Muhtemelen uykumda saçımı kesmeye çalışırdı. Peki ya sevgili meselesi? Bunun sonunu asla duyamazdım.

Nick arka koltukta bizimle konuşmak için konsolun üzerinden eğilirken, "Belki de bu Mack'in ara vermene yardımcı olma yoludur," dedi. "Clara bu hafta çalışmamaya çalışacağına dair kutsal bir yemin etti."

Mack omuz silkti, saçları alnına döküldü. "O zaman senin eşyalarının üzerinde oturmaya devam etmeliyim. Dava için."

"Evet, eminim patronum tüm dosyalarımın bir adamın kıcı yüzünden mahvolduğunu duymaktan hoşlanacaktır," diye homurdandım, dosyayı kucağımda sıkıca tutarak.

Futbol sahasının ve sanat ahırının yanından geçtik; bu ahırın dışı hâlâ boya sıçramalarıyla kaplıydı ve kampçıların ve el işi projeleriyle dolup taşıyordu.

Üç figür, grubumuzun böyle haftalarda her zaman ana üssümüz olarak kullandığı Sunrise'ın önünde duruyordu. Orman yeşili panjurlarıyla parlak beyaza boyanmış, birbirinin aynısı bir dizi kulübenin ortasında duruyordu. "Oha,"

Yeni parlak renklerine hayretle bakarak söyledim. "Kabinler eskiden gri değil miydi?"

Mack sinsice, "Burada çok büyük değişiklikler var Millen," dedi.

Nick koltuğunda iki büklüm oldu. "Mack birkaç yıl önce Marla ve Steve'i onları boyamaya ikna ."

"İyi görünüyorlar," dedim, önümüzdeki şekiller daha net bir insan formu almaya başladığında. O kadar netti ki, yaklaştığımızda insanlardan çok ama çok hamile olduğunu görebiliyordum.

Vay anasını.

"Sam!" Trey vitesi park konumuna getirdiğinde neredeyse arabadan düşecektim. Sandaletlerime takılarak, ellerini beline dayamış, Eloise ve yanındaki uzun boylu, sırık gibi adamla konuşan en eski kamp arkadaşımın yanına koştum.

Sam her zamanki gibi siyah buklelerle süslü başını çevirdi ve çığlık attı. "Clare-ay!"

Kollarını ardına kadar açtı, bunun bir kucaklaşmayla sonuçlanacağını biliyordum.

Onun yerine, birkaç metre önünde durup aval aval baktım.

"Bakın, insanların vücutları hakkında yorum yapmayı hiç sevmem ama burada bir istisna yapmak zorunda kalabilirim. Sen-"

"Evet." Başını salladı, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. " de çok."

Eloise, turuncu-kırmızı saçlarını beyzbol şapkasının altına sıkıştırmış -açık teni en bulutlu günlerde bile yanabilirdi- ve sırtından aşağı doğru sıkıca örmüş bir halde yanına geldi. Bir gün batımının son anı gibi parlıyordu, güneş ufuktan kaymadan hemen önce meydana gelen o renk patlaması. Formuna sadık kalarak tamamen siyah giyinmişti, taytı ve atletini bir şekilde üzerinde resmi kıyafet gibi duruyordu.

"Beş kere falan işedi ve biz daha bir saattir buradayız," dedi Eloise, eğilip yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra beni sıkıca kucakladı ki bu ondan görmeye alışık olduğumdan daha duygusal bir hareketti.

"Bu makul görünüyor," dedim, hâlâ şok olmuş bir halde. "Ayrıca merhaba."

"Merhaba," diye mırıldandı Eloise, beni sıkarken kelimeyi uzatarak, her zamanki kesik kesik konuşmasından farklı olarak. Eğer daha iyisini bilmeseydim

Kafasının iyi olduğu sanılıyordu ama Eloise saf, A tipi enerji ve ara sıra içtiği kokteyl dışında herhangi bir maddenin onu kontrol etmesine nadiren izin verirdi. Hem zahmetsiz hem de hesaplı olabiliyordu, bu da eskiden futbol sahasında ve yüzme yarışlarında müthiş bir kombinasyondur.

Kucaklaştığımızda bir tür lüks saç bakım ürününün hafif kokusunu içime çektim, çiçeklerle iç içe geçmiş kimyasalların o sarhoş edici karışımını. Onun Çekilirken gözleri boynumda gezindi, dudağı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Güzel kolye."

"Mack bunu bana vermek için kampın girişinde bekliyordu," dedim başımı sallayarak ve aptal şeyi çekip çantama tıktırdım.

"Tabii ki öyleydi," diye cevap verdi, kaşları bilerek çatılmıştı. Eloise bir hisse senedi analistiydi, Wall Street'te tam olarak anlamadığım bir işti, her şeyi tüm açılardan görmek ve sonra bir şirketin finansal gücünün geleceğini söylemeye çalışmak için para aldığı anlamına geliyordu.

Yanındaki adamı dirseğinden tutup kendine doğru çekti. "Clar, bu Linus. Ortağım."

Eloise'in normalde kontrollü ve kesik kesik konuşmasından sevgi damlıyordu, onu bayılmaya en çok yaklaşıırken görmüştüm. Nick ve Trey yalan söylemiyorlardı.

Eloise vurulmuştu.

"Memnun oldum Clara," dedi elimi sıkıca kavrayarak.

Linus, kırpılmış siyah saçları, zeytin rengi teni ve narin, tel çerçeveli gözlükleriyle yakışıklıydı.

Sam omzuma doğru eğildi. "Güneş enerjisiyle çalışan bir fener getirmiş," mırıldandı kulağıma. "Çadırda kalacağımızı düşünmüş. Çok tatlı biri."

Eloise ve Linus'un el ele grubumuzun geri kalanına doğru yürümelerini izlerken, "Farklı görünüyor," diye düşündüm.

Üzerinde bol beyaz bir düğme ve asker yeşili bir yürüyüş pantolonu vardı - dizden fermuarını açıp şorta dönüştürebileceğiniz türden. Yetmiş bir yaşındaki babamın da benzer bir pantolon giydiğini çok net hatırlıyordum.

ve Linus'un neredeyse kesinlikle onun yarı yaşında olması ve ironik olmayan bir şekilde onları giymesi, ondan anında hoşlanmamı sağladı.

Sam başını sallayarak, "Öyle," diye onayladı. "O aşık."

"Duydum ama kendi gözlerimle görene kadar tam olarak inanmadım." Şaşkınlıkla başımı salladım. "Bunu birazdan değerlendireceğim, ama önce senin hakkında konuşabilir miyiz?"

Kollarımı iki yana açarak sonunda Sam'e doğru dürüst sarıldım. O kadar kısaydı ki çenem neredeyse kafasına dayanıyordu ve onu güzel yuvarlak karnını ezmeden sıkabildiğim kadar sıktım.

"Bize söylemeden önce çocuğu doğurmayı mı bekleyecektin?" Gördüğüm şeyin gerçek olduğundan emin olmak için tekrar yere bakarak sordum.

"Aslında bunu öğrenecek son kişi sensin," dedi ve gözleri hafifçe kaydı. "Herkes yüz yüze ya da telefonda anlatmaya çalıştım. FaceTime'i ayarlayabilmek için bana mesaj atmanı bekliyordum. sohbet."

Midem bulandı. Etrafımdaki her şey, arkadaşlarımdan hayatlarının birlikte devam ettiğine, benim ise kaldığıma dair işaretlerdi. Bir zamanlar benim de parçası olduğum bir yakınlığı paylaşıyorlardı ama şimdi ben dışarıda kalmıştım, her şeyi en son öğrenen bendim.

Onların hayatları büyüüp değişirken benimki durmuş gibi görünüyordu.

Ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

"KAHRETSİN, SAM. Çok özür dilerim." Tüm yüzüm yanıyordu, vücudumun geri kalanından yüz derece daha sıcaktı. "İşler çığırından çıktı ve ben de kendimi kaybettim."

Çünkü Sam aylar önce konuşmak istediğini belirten bir mesaj atmıştı.

Clare-ay, sana söyleyeceklerim var!

Ona cevap verdim ve telefonda konuşabileceğimiz boş günlerle birlikte yakında cevap vereceğimi söyledim. Ve o zaman ciddiym - hava almaya çıkar çıkmaz, sohbetimizi ayarlamak için ona geri dönecektim Ama sonra günler ilerledi. Toplantılar başka toplantılara karıştı, geceler beklenenden daha geç geçti.

Ona bir telefon borcum olduğu ara sıra aklımdan geçiyordu, ama beynim her zaman bir sonraki şeye geçiyordu ve Sam'e yetişme düşüncesi uçup gitti.

Bunların hepsi bahaneydi elbette. Ve hiçbirisi bu durumu daha iyi hale getirmiyordu.

"Çok özür dilerim," dedim tekrar. "Gerçekten kaçtım."

"Eh, hey, şimdi sana yüze söyleyebilirim." Bana kocaman bir gülümseme verdi ve bunun iyi olduğumuz anlamına geldiğini umdum, ancak vücudumda dolaşan hastalık hissini silmedi.

Eski, sevgili bir arkadaşşıma, paylaşacak haberleri olduğu açık olmasına rağmen, çok meşgul olduğum için mesaj atmamıştım. Ama gerçekten öyle miydim? Elbette, iş bir

ama TikTok'ta gezinip beynimin kapanmasını bekleyecek zamanım oldu. Ne tür bir insan zihin uyuşturan videolar seçer?

Yabancılar en eski arkadaşlarıyla konuşmak için mi?

Tüm rahatsız edici düşünceleri bir kenara ittim ve Sam'e odaklandım. Sevdığım bir insan, diye hatırlattım kendime, genç Clara'nın niyet listesinden alıntı yaparak. "Sana soracak çok sorum var."

Bir elini beline bastırdı ve ayaklarının üzerinde kaydı. "Tahmin etmiştim," diye kıkırdadı. "Sperm donörü, otuz yedi hafta, evet, benim için sorun yok. Hala sürüyorum, evet, sürekli işlemem gerekiyor, hayır, garip bir aşermem yok ama çiğ tavuğa dokunma düşüncesi bile ölme isteği uyandırıyor."

Dilini dışarı çıkardı, hafifçe öğürdü.

"Tamam, çok bilmiş, bunlar benim sorularımdan bazılarıydı," dedim, hissettiğim gariplikten kurtulmaya çalışarak. Burada onunla, arkadaşlarımızla birlikte olmak her zaman çok doğaldı. Ama şimdi hantaldım, pratikten yoksundum.

"Bavulunu açtın mı?" diye sordum.

"Evet, eşyalarımı Sunrise'a koydum." Sam başıyla onayladı. Tedirginliğimi hissettiyse de belli etmedi. "Eloise ve Linus kendi yataklarını yapmaya karar verdiler." Bu büyük haberi paylaşırken kaşlarını kaldırdı.

"Kendi ranzaları mı?" Elleri hâlâ bağlı bir şekilde durdukları yere baktım. "Vay canına. Gelenek bozuluyor."

Charles benimle Pine Lake'e bir haftalığına geldiğinde, flört etmeye başladığımız ilk zamanlarda, her zaman yaptığım gibi Sunrise'da arkadaşlarımın yanında kalmıştık. Erkek arkadaşımınla biraz mahremiyet aramak yerine, en iyi arkadaşlarımla birlikte ranzada yatmamız benim ve geçmişteki ilişkim hakkında ne söylüyordu?

Sam bana doğru eğildi ve sessizce konuştu. "Çok ama çok fazlalar. Göreceksin."

Yavaşça diğer arkadaşlarımıza doğru ilerledi ve ben bir an için arkamda durdum, göle dönmeden önce hepsine baktım. Eloise aşıktı, Sam anneliğin eşiğindeydi ve yıllar önce hepimizi bir araya getiren bu yer şimdi sonsuza dek elimizden çıkmak üzereydi. Charles bile yeni bir yola girmiş, saçlarını uzatmış ve tüm dünyanın görmesi için terli fotoğraflarını yayınlıyordu.

Panik dürtüsüyle savaştım. Derin nefes aldım. Sadece bu haftayı atlatmam gerekiyordu ve bunu yapmak için de yarım ömür önce bir defter kağıdına çizdiğim bir planım vardı. Biraz neşe bulacak, bu yerin güzelliğinin tadını çıkaracaktım.

ve bu insanlarla birlikte Boston'a geri .

"Hey." Alçak, derin bir ses tenimde küçük bir titreme gibi titreşti. "Umarım mayo getirmişsindir."

Mack'in kendinden memnun yüzünü görmek için başımı bir santim çevirmem yeterli oldu, gözleri yanıyordu ve benim tepkimi bekliyordu. Bunun yerine, onu tatmin etmemek için kendimi tuttum.

"Açıkçası, neden?" Kendimi bu eski oyunumuza yeniden alıştırmaya çalışırken soğukkanlı davrandım: ileri geri, kısasa kısas, her zaman birbirimizi alt etmenin yollarını bulmak. Kendimi biraz paslanmış hissettiğimi belli etmek istemedim.

"Bu hafta bir yarış yapalım. Sen ve ben." Bir tür genç sporcu gibi tişörtünün önünü çekiştirdi. "Serbest stil. Sana Renk Haftası kaptanının kim olduğunu hatırlatmanın bir yolunu bulmalıyım."

Aman Tanrım. Burada herkesin hayatının bir sonraki evresine atlayışına hayret ediyordum ve tabii ki bakın kim hiç değişmemiş.

"İyi denemeydi Mack," diye mırıldandım, yanaklarım yanarken bile. Birden kendimi yeniden on beş yaşında hissettim, aynı anda hem sinirlenmiş hem de heyecanlanmışım.

"Hadi ama Millen, bana korktuğunu söyleme." Bir adım daha yaklaştı, sonra bir adım daha. Şimdi sadece birkaç santim uzaktaydı ve gözlerim yırtık altında yükselip alçalan göğsüne, geniş ve güçlü omuzlarının hatlarına kaydı. "Hatırladığım kız bu değil."

Bir kez göz kırptı, beni dikkatle inceliyordu, sanki içimde, derimin yüzeyinin hemen altında gizlenen eski Clara'yı bulabilirmiş gibi.

"Sana yenilmekten korkmuyorum," dedim meydan okurcasına, çantamın içindeki kâğıda karalanmış kelimeleri düşünürken çenemi kaldırdım: *Seni korkutan bir şey yap.*

Genç Clara'nın aklındaki kesinlikle bu değildi. Mack'e karşı yarışmakla ilgili hiçbir şey beni korkutmuyordu; geçmişte ya da şimdi, her gün onun kışını tekmeleyebilirdim. Öyleyse neden sözlerindeki bir şey bana son derece dehşet verici geliyordu?

Rıhtıma doğru koşmaya başladı ve başını çevirip kocaman bir sırıtışla bana baktı. "Sen ve ben, Millen! Rövanş!"

"Artık on beş yaşında değiliz!" Arkasından bağırdım. Neredeyse bir zinger'dı ve kolunu havaya kaldırıp orta parmağını adımını kesmeden bana doğru fırlatarak onu ne kadar az etkilediğini bana gösterdi.

"Biliyorum, bu yüzden kazanabileceğimi düşünüyorum!" bağırdı.

Sessizce durdum ve gidişini izledim, keskin bir karşılık veremeyecek kadar dikkatim dağılmıştı, gözyaşlarını izlerken kafamda beliren şeye odaklanmışım

Çimlerin arasında, o bronz bacakları onu benim asla erişemeyeceğim bir hızla taşıyordu.

Sadece birkaç dakikadır onun yanındaydım ama ağzından çıkacak tek bir sözün en iyi planlarımı nasıl altüst edebileceğini şimdiden hatırlıyordum.

Buraya eski tartışmalarımıza dalmak için gelmemiştim.

Uzaktan adımı haykırdığını duydum ama bu sefer tepki vermedim. Bunun yerine, arkadaşlarıma yeniden katılmak ve günümüze devam etmek için Sunrise'a doğru geri döndüm. Mack çocukken beni yoldan çıkarabilirdi ama artık kolay lokma değildim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

", girip çıkıyorsun." Lydia'nın sesi telefonumda çıtırdadı ve sonra etrafında patlayan yüksek sesli tezahüratlarla boğuldu. "Red Sox az önce gol attı, insanlar çıldırıyor."

"Özür dilerim, özür dilerim," dedim, eski püskü Northeastern eşofmanlarımla çimlerin arasından rıhtıma doğru yürürken. "Bu biraz önemli."

"Tam zamanında aradın," dedi ve gürültü sakinleşti. "Liste nasıl gidiyor? Henüz bir şeyi kontrol etmedin mi?"

"Bir şey değil," dedim ve mektubun hâlâ orada olduğundan emin olmak için boştaki elimi cebime soktum.

"Önümüzdeki Cumartesi eve geliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim katlanmış kâğıdın sivri kenarını parmaklayarak.

"et, saat işliyor. Eğlenmeye başlasak iyi olur."

"Çok komik," diye homurdandım, arkadaşlarımdan birkaç adım ötede, ateş çukurunun etrafında kamp sandalyelerinden oluşan çemberin dışında durdum. "Dinle, ben sadece kamptan yeni bir şey çıkıp çıkmadığını görmek istedim.

Yaratıcı toplantı bugün."

"Clara!" Lydia azarladı. "Çalışmaman gereken bir zamanda işe gitmenin, genç Clara'nın senden yapmanı istediği bir şey olduğunu kesinlikle hatırlamıyorum."

"Biliyorum, biliyorum, sadece bir toplantı hakkında soru soracağım." Ekibimizin takviminde bugün için üç saatlik bir beyin fırtınası vardı; Amaya'nın insanları hafta sonu çalışmaya zorlarken cömert davranma girişimiydi.

"Delilah'nın Barley ve Hops adında minik maskotlar yaratma fikrini bize satmaya çalışmasını ve Harry Styles konserinde kuyrukta beklerken fiçı standı yaptığı zamanı anlatmasını 'yeni bir şey' olarak saymazsanız tabii."

Bir inilti çıkardım. "Boku , değil mi?"

"Bir saniye bekle patron." Lydia'nın sesi boğuktu ve onu beklerken adımlarımı hızlandırdım. Mack alevlerin kenarında durmuş, gökyüzünde süzülen alacakaranlığın gölgelerine karşı onu aydınlatıyordu. Gayet memnun görünüyordu, bir elinde bira, diğer eliyle de bir şeyler içerken yüzünde rahat bir gülümseme vardı.

kıvılcım çıkaran kütükleri dev bir sopayla dürtmek.

Şişeyi dudaklarına götürürken birkaç adım daha yaklaştım, Alewife logosu ateşin parlak ışığında açıkça görülebiliyordu. Yüce Tanrım. İstesem de istemesem de iş beni buraya kadar takip etmişti.

Mack, Nick'e bir şey söylemek için yana kaydı ve dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılırken gözüme takıldı. "Buraya gel" dercesine başını salladı ve birden yine on beş yaşındaydım, kamp ateşinden sonra Mack'le birlikte küçük ranzalara doğru yürürken Mack'in elinin benimkine kaydığını ve beni bir ağacın arkasına çektiğini hissettim.

"Sen gitmeden önce bilgisayarını sabote etmeliydim," dedi Lydia, berbat telefon hizmetinden dolayı hâlâ titrek olan sesi beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Dinle, oradayken endişelenmemeye çalış. Burası bir bira fabrikası, Tanrı aşkına. Bir yolunu buluruz."

Arka planda bir tuvaletin sifon sesi yankılandı.

"Telefonda benimle işiyor musun?" Gülümseyerek sordum, hâlâ Mack'i izliyordum.

"Hey, beni aradın ve acil olduğunu söyledin!" diye itiraz etti. "Şimdi lütfen gidip rahatlar mısın? Bunu çözmek için iki haftamız var."

"On üç gün," diye düzelttim.

"Lütfen bana bu konuda 'şey, aslında' deme," dedi kıkırdayarak.

"Üzgünüm, garip bir gün geçirdim. Buranın sahipleri Marla ve Steve -Sattı ve hepimiz yeni ." "Oof," diye homurdandı Lydia.

Boğazımı temizledim ve kimsenin beni duymaması için biraz geri çekilirken sesimi alçalttım.

"Bir şey daha var."

"Öyle mi?"

"Arkadaşım Sam - dün konuştuğumuz kişi - hamile." "Bu harika!" Lydia heyecanla söyledi.

"Hayır, neredeyse hamile kalmak üzere. Aylar önce FaceTime üzerinden bana yüz yüze söylemek istedi ve ben konuşmak için bir zaman bulmayı unuttum. O yüzden bana hiç söylemedi. Ta ki bugüne kadar."

Lydia hattın diğer ucunda nefesini içine çekti. "Eyvah."

"Biliyorum," diye inledim. "Bunu nasıl telafi edeceğimi bulmam gerekiyor." "Sen iyi bir arkadaşsın, Clara. Kelimenin tam anlamıyla bir takvim yarattın."

İş yerindeki herkesin doğum gününü takip etmek için. Ve bir şekilde bu programa göre düzenli kek teslimatlarını koordine ettiniz. Bu kesinlikle yapmanıza gerek olmayan ekstra bir işti."

Değerlendirmesine güldüm. "Samin doğum günü Kasım'a kadar değil ama."

"Gidip kek almanız gerektiğini söylemiyorum. Sadece bu hafta onunla birlikte orada bulunmaya odaklanın" dedi. "Yeniden bağ kurmanıza yardımcı olacak şeyler yapın."

Uzakta bir ateşböceği ışığını yakarak gecenin geldiğini işaret etti ve ben de bunu bir işaret olarak kabul ettim. "Haklısın. Sen en iyisisin, Lyd."

"Sen de öyle patron. Şimdi git sarhoş ol ya da yürüyüşe çık ya da bu hafta ne yapman gerekiyorsa onu yap. Bunlar listende var, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Ama bir bira içmek üzereyim ve -buna bayılacaksın- Mack Alewife içiyor."

Kulağa karışık gelen bir şey söyledi, "Tabii ki öyle." Ve sonra hat kesildi.

"Alo?" Dedim. "Lydia?" Ancak New Hampshire'ın kuzeyinde baz istasyonlarının nedeniyle arama kesildi. Yenilmiş bir şekilde telefonumu cebime geri koydum ve dikkatimi arkadaşlarıma yönelttim.

sahne önümdeydi. Nick içkisini mikrofon gibi tutarak ahkâm kesiyordu. Sam bir kamp sandalyesinde bir bilge gibi tünemiş herkesi izlerken Trey'in ağzı açık, kahkahanın ortasındaydı. Eloise ve Linus

Piknik masasında, kollarını adamın beline dolamış, Mack ise ateşin başında, her şeyin ortasında dikkatle oyalanıyordu.

Arkalarındaki su, seslerini gölün etrafına taşıyordu, sohbet ve kahkahaların yankıları, en rahatlatıcı ses. Bu anın, zamanları ne kadar özlediğimden başka özel bir yanı yoktu: birlikte, hiçbir şey hakkında sonsuza dek konuşuyorduk.

"Hey," dedim, sonunda küçük kum parçasında arkadaşlarıma katıldım. "Eşyalarımı yerleştirdim. Sam'in yanındaki tek kişilik yatağı aldım."

Nick ve Trey'e doğru döndüm, ayaklarının dibindeki paketten bir şişe alıp üstünü çevirdi ve bana uzattı. "Siz cidden bir ranzayı paylaşmak mı istiyorsunuz? Neden sizin için iki yatağı birleştirip eski kamp kralını yapmıyoruz?"

Arkadaşımızdaki yatak düzenini hep böyle hatırlardım. Daha önceki , eşyalarının alt ve üst ranzada düzgünce istiflendiğini gördüğümde şaşırmışım.

Trey başını salladı. "Horlamam Nick'i çıldırtıyor," açıkladı. "Umarım hepinizi uyanık tutmam."

"Her zaman gidip Eloise ve Linus'la uyuyabilirim," diye şaka takıldım.

Ama Nick kararlılıkla başını salladı. "Dürüstçe mi? Bunu düşünüyorum."

Trey dönüp ona baktı, kaşlarının arasında keskin bir kırısklık vardı. Sanki tam olarak ne söyleyeceğine karar veriyormuş gibi bir an öylece oturdu. Nick onu beklenti içinde, neredeyse meydan okur gibi izliyordu ve ikisi arasında benim aptal çatlağımla hiç ilgisi olmayan sessiz bir konuşma geçtiğini fark ettim.

Sonunda Trey zıpladı ve pizza kutuları ve yırtılmış cips paketleriyle kaplı piknik masasına doğru yöneldi. Nick sadece içini çekti ve Mack'in topuklarının üzerine çömelmiş, gazeteleri küçük toplar haline getirip kütük yığınının altına ateşe döndü.

"İp yakma günlerini yeniden mi yaşıyorsun Mack?" Ateş çemberimizi istila eden bu gerginliği yatıştırmam gerekiyordu ve Mack'i azarlamak kolay bir çözümdü. Ve Renk Haftası'nın son yarışmasında ip yakma oyununda onun canına okuduğumu hatırlatmadan edemedim.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle arkasını döndü, göz göze geldiğimizde dizleri yere çarptı. Ama tam kendimden emin bir şekilde Tişörtünün eteklerini alnına doğru kaldırdı, alnındaki teri sildi ve en az geri kalanı kadar güneşten öpülmüş olan karnına bir bakış attı. Hareket ettikçe karın kasları kıpırdadı ve tekrar öne doğru eğildiğinde gri boxer'ının kenarını ve saç izini bir anlığına gördüm ve bir kez daha şaşırdım.

Nick ellerini birbirine sürterek, "İşte başlıyoruz," diye kıkırdadı. "Yıllar sonra buraya gelmene bayıldım, Clara, ve şimdiden

Mack'e Renk Haftası hakkında zırvalamak."

"Sadece Mavi Takım'ın ipini çekmek için ne kadar çok çalıştığını ve benim bunu ne kadar kolay bulduğumu hatırlıyorum." Mack'in nemli tenine, parıldayan gözlerine bakmaktan başka bir şey yapmadan tırnaklarımı incelemeye çalışarak yere baktım.

"Ohhhhhh!" Sam ellerini kavuşturarak bana yuh çekerek alay etti. "Bu dis'e on üzerinden yedi veriyorum."

Kendimi gevşemeye zorlayarak omuzlarımı salladım ve sonra yarışa hazırlanan bir koşucunun en iyi taklidini yaparak bir kolumu göğsümün uzattım. "Daha yeni başlıyorum."

"Ben de senin boktan konuşmalarının paslandığını sanıyordum." Mack yerde oturduğu yerden birasından bir yudum daha aldı, dirseklerini dizlerine dayadı ve sonra şişeyi bana doğru kaldırarak saygıyla başını salladı.

"Bazı şeyler yaşlandıkça güzelleşir," dedim, küçük bir yudum almadan önce onun kadeh kaldırmasını taklit ederek, biranın keskin buzluluğu lezzetli bir rahatlama sağladı.

Göğsünü işaret etti, kaşları imalı bir şekilde kalkıktı ve bakışlarım ateş ışığında kehribar ve yeşil benekli, deniz camı rengindeki gözlerine takıldı. Kirpikleri hep bu kadar uzun muydu?

"Tekrar hoş geldin Clara." Süpürme hareketi yaptı. "Akşam yemeği piknik masasında ve soğutucuda daha fazla bira ve maden suyu var. Ve takımımızın sizin takımınızın kışını tekmelediğini size hatırlatmak için yeni yollar bulacağımdan emin olabilirsiniz."

"Bunu yetişkinler gibi halledemez miyiz?" Sandalyemde öne doğru eğildim, bu şakalaşmadan olması gerekenden çok daha fazla keyif alıyordum. "Dünya Serisi berabere bitmez. Sadece takımımın kazandığını ve benim daha iyi bir kaptan olduğumu söyleyelim ve yolumuza devam edelim. Gerçek dünyada beraberlik diye bir şey yoktur."

"Ah, ama seninle her zaman beraber olurum, Millen," dedi, o ukala, kendinden memnun gülümsemesi belirdi, yarı aydınlık, yarı karanlık gölgelerle kaplıydı.

"Oh, gerçekten mi? Bu yüzden mi iPhone'un icadından önce bile var olan bir madalyayı takıp etrafta dolaşıyor ve beni yüzme yarışına kışkırtıyordun?" İki parmağımın arasında bir tutam saçla oynayarak meydan okudum.

"İki yetişkinin bir milyar yıl önce olmuş bir şey için kavga etmesinden daha çok sevdiğim bir şey yok," diye Eloise, saçlarıyla aynı şaşırtıcı derecede parlak kırmızı olan plastik bardağındaki şarabı döndürerek,

gözlerini bana doğru çevirerek dudaklarına götürmeden önce. Bunu kişisel algılamamayı uzun zaman önce öğrenmişim; gözlerini o kadar sık devirirdi ki bu neredeyse bir refleksti.

"Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum, El," dedi Mack, gözleri tekrar bendeydi. Pizza masasına tüm dikkatimi vermeye karar verdim ve yemeğe yürüdüm, iki yağlı, artık sıcak olmayan dilimi bir kâğıt tabağa attım.

Eloise şimdi Linus'un dizine tünemiş, vücudunu Linus'un göğsüne bastırılmış ve kolunu boynuna dolamıştı. Akılsızca, onu çalıştırmaya başladı parmaklarını ensesinde gezdirdi ve ellerini yankılanan bir ritimle kadının kalçalarında gezdirdi. Tanrım.

Sandalyemi Sam'in yanına çektim ve neredeyse kucağına oturana kadar kaydırdım, böylece ön sevişmelerini ön sıradan izleyemeyecektim.

"En sevdiğim kamp anısı," dedi Sam beni göstererek. "Git."

"Kahretsin, son yazımda son sınıf kızlar yüzme yarışını kazanmışım." Ağzım pizzayla dolu olduğu için kelimeler karmakarışık çıkmıştı. "Üzgünüm, Eloise."

Birkaç saniyeyle kışına tekme basmışım ve o gecenin ilerleyen saatlerinde kaybettiği için ağlamıştı. Bu gece beni el sallayarak uğurladı ve Linus'la oynamaya devam etti. O yaz o kadar çok çalışmışım ki, her gün aktiviteler bittikten sonra yüzmeye gidiyordum. Canımı dişime takarak kazanma duygusu düpedüz coşku vericiydi; ailemin ayrıldığı gerçeği beynime tekrar yerleşene kadar bir ya da iki gün boyunca endişelerimi uyuşturmuştu.

"Bekle, bir tane daha var," dedim kafamda bir anı parıldarken. "Kurabiye almak için mutfağı bastığımız ve neredeyse Marla'ya yakalandığımız gece. Sanırım on iki yaşındaydık."

"Biz derken, *sen* gittin ve tüm ranzamız da onu takip etti demek istiyorsun." Sam sandalyesinde kaykıldı, eliyle yumruğunu tutuyordu. "Bizi her zaman tehlikeli durumlara sürüklüyordun."

"Bu daha iyi bilmeden önceydi." Kelimeler niyet ettiğimden daha üzgün çıktı. "Ayrıca o yıl tüm ranzaya bit bulaştırmışım."

"Dediğim gibi." Sam dizime vurdu. "Tehlikeli durumlar."

Nick'i işaret etti. "Nicholas. Git hadi."

"İlk yazımda, o mavi saçlı çocuk bayrağı yakaladığında-" "Wilson Frank," diye araya girdi Eloise.

"Evet, Wilson! Herkes onun diğer takımın hapisanesinde sıkışıp kaldığını unuttuğunda ve onu sonsuza dek orada bıraktığında ve sonunda Kurtarın onu, pantolonu inikti ve kale direğinin arkasına işiyordu.

Çünkü kendini oyuna o kadar vermişti ki, çıkıp tuvalete gidemedi."

Eloise kocaman bir kahkaha atarak Linus'un kucağında öne doğru eğildi. "Aman Tanrım, evet. İlk defa başka birinin cinsel organını görüyordum. Bu benim oyumu alır."

"Çok utanmıştı!" Nick kelimeleri zar zor , o kadar çok gülüyordu ki.

Sam telefonuna bakarak, "O artık bir avukat," dedi. "LinkedIn'e göre."

Nick sonunda nefesini tutarak ekledi: "Ve burada oynadığım her oyun ve müzikal. Kampa gelmeden önce tiyatro yapmak için kendime hiç güvenim yoktu. Şimdi ise bu benim tüm hayatım."

Trey gururla, "Geçen yıl yönettiği *Newsies* oyununu görmeliydiniz," dedi. "Çocuklar inanılmazdı."

Grubumuzun üzerine sessiz bir sükûnet çökerken, sessizliğimizin ardından ateş çıkırdarken Nick de ona hüzünlü bir bakışla karşılık verdi.

"Mack?" Sam rahatlamak için sandalyesinde kayarak sordu. "Yani burada çalıştığını biliyorum, yani seçebileceğin çok sayıda anın var."

"Çalıştım demek istiyorsun. İşsiz kalmak ve ailemin yanına geri taşınmak üzere olduğumdan oldukça eminim." Mack'in ruh hali bir an için değişti, bir elini saçlarında gezdirirken gülümsemesi artık gergin bir çizgiye dönüşmüştü.

Bu öğleden sonra Mack'i düşündüğümde göğsümde donuk bir zonklama oldu, gerçek bir ağrı, bahçesini görünce , gelecek yıl için suya düşen planlarından bahsederken sesindeki kıvılcım.

Burayı çok sevdiği belliydi. Pine Lake elbette Marla ve Steve'indi ama Mack'in dokunuşu buranın her . Bu, o ana kadar tam olarak düşünmediğim bir kayıptı.

İşaret parmağıyla kumda bir daire çizerek düşünceli bir şekilde zemini inceledi. Sonra ciddi bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Bu."

"Aman Tanrım, tam bir pisliksin," diye inledi Sam, kucağındaki torbadan bir lokum çıkarıp onun kafasına fırlattı.

"Hey, ne?!" Mack savunmaya geçerek eğildi ve lokum ateşin içine düştü. "Ben ciddiyim! Bütün yıl bu haftayı iple çektim. Ve sonuncusu için hepimiz burada olduğumuz için mutluyum."

Gözleri sadece bir saniyeliğine bana doğru kayd, ama bu süre beni elli farklı kirli düşünceyle doldurmaya yet kadar uzundu, hepsi de ağzını vücudumun çeşitli yerlerine bastırmasını içeriyordu.

Mack'in dişleri ön kolumun yumuşak derisini sıyrıyor ya da dudakları uyluğuma bastırıyor.

Zihnim ıplak Mack Düşünceleri Ülkesi'ne ilk kez gitmiyordu. Ama şimdi, o benden sadece birkaç metre uzaktayken, gerçek hayatta gerçekleşebilecekleri gerçeği, ilk tepeye çıkmadan önce bir roller coaster'a bindiğiniz an gibi hem korkutucu hem de heyecan verici hissettirdi.

Çocukken ilk tanıştığımızda, on beş yaşında öpüştüğümüzde ve o madalyayı tatmin olmuş bir neşeyle boynuma tekrar tekrar taktığında hissettiklerimin aynısıydı. Konu beni kendine çekmek olduğunda, tıpkı bir pervanenin ateşe düşmesi gibi, Mack her zaman kazanırdı.

OceanofPDF.com

12

"İŞTE, İŞTE," diye onayladı Nick, zıplayarak Mack'in sırtına şefkatle vururken. Gerçekliğe geri döndüm, Nick'in söylediklerine hevesle başımı sallayarak eşlik ettim, belki biri X-rated fantezi dünyasına daldığımı fark eder diye.

"Ayrıca," diye ekledi Mack, "sizlerle takılmak gençlerle takılmaktan çok eğlenceli. Yine de bunu on beş yaşındaki halime söylemeyin."

"Aman Tanrım, senin mektubun da benimki kadar acı verici derecede ciddi miydi?" Nick sordu. "Evet, dostum, *bir sürü* şey hissettim." Mack dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takındı ve birlikte gülsem de içten içe mektubunda ne yazdığını öğrenmek için can atıyordum.

Linus omuzlarına masaj yaparken başını sallayan Eloise, "Benimki sadece başardığım her şeyin bir listesiydi," dedi. "Övünmek gibi olmasın ama pek çok şey."

"Sam, onları kurtardığın için sen gerçek bir kahramansın." Sam küçük bir selam verirken Nick onu alkışladı.

"Onları sadece iki kez ülkenin öbür ucuna taşımak ve yirmi yıl boyunca atmamayı hatırlamak zorunda kaldım," diye şaka yaptı ve bir tanesini ağzına atmak için lokum torbasına geri döndü.

"Buna değdi, teşekkür ," dedi Nick. "Mektubumu şiir olarak yazma kararımı yeniden yaşamak zorunda kalmış olsam bile."

"Ah, Nick!" .

"Drama," diye yanıtladı başını sallayarak.

"Her ergen dramatiktir," dedi Eloise. "Hepsi hormonal, depresif ve duygusaldır. Siz olmasaydınız garip olurdu."

", " dedi Linus, çenesini Eloise'in omzuna dayayarak. "İlk işime onuncu sınıfta başladım."

"Sen hariç herkes tatlım," dedi tatlı bir sesle ve dönüp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Aman Tanrım, aklıma harika bir fikir geldi." Nick'in nefesi kesildi, ani gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunları birbirimize yüksek sesle okumalıyız."

Bu öneri midemi bulandırdı. Lydianın okumasına izin verirdim elbette, ama onun Clara Millen tarihindeki derecesi sadece birkaç yıl öncesine dayanıyordu. Bu kamp ateşinin etrafında oturan herkes beni o zamandan tanıyordu ve gençliğimin umutlarını ve hayallerini ortaya çıkarma düşüncesi, sadece onları şimdiki halimle karşılaştırmak için hayatımın karmaşası, korkutucuydu.

"Clara, aldın mı?" Sam sordu ve ben gerçekten bir plan başımı salladığımı hissettim.

"Eski adresime gitmiş olmalı," dedim omuz silkerek ve gülümseyerek, sanki içim sinirden titremiyormuş gibi. Bu bir yalan değildi, tam olarak değil, ama kelimeler ağzımda ekşi ve yanlıs bir tat bıraktı.

"Benimki Brooklyn'deki evimde," dedi Eloise. "Yoksa sana o yıl kaç tane mavi kurdele aldığımı hatırlatıyor olurum."

Grubun üzerine çöken kolektif sessizlik bana Nick'in fikrinin karşılıklı anlaşmaya varılan bir çıkmaza girdiğini söyledi ve omuzlarım rahatlayarak çöktü.

Nick sonunda, "Belki de bunu yapmayacaklar," dedi ve hepimiz kimden ve neyden bahsettiğini biliyorduk.

"Ah, tatlım," dedi Sam sempatik bir sesle. "Hepimiz bunu isteriz ama onlar zaten istiyorlar."

Mack daha önce kullandığını hiç duymadığım metanetli bir ses tonuyla, "Eninde sonunda iyi olan her şey sona ermek zorunda," dedi. "Hayatımıza devam etme zamanı geldi."

Alevlerin ona baktım ama o göle doğru bakıyordu. Dirsekleri dizlerinin üzerindeydi, elleri kenetlenmişti ve bakışlarımla kollarının kaslı şeklini takip ettim.

Kanoları sudan çıkarıyor ve tekneleri kıyıya sürüklüyordu. Elleri neredeyse kesinlikle sert ve nasırlıydı ve bana bastırıldığında nasıl hissedeceklerini düşününce tenim karıncalandı. Başımı hafifçe sallayarak şehvet dolu düşüncelerden arındım.

"Tanrım, Mack, bu kadar nihilizm yeter," diye azarladı Nick. "Çocuksu yakışıklılığına hiç yakışmıyor."

Mack buna kıkırdadı ve ateşe bir çubuk attı. "Karanlık tarafıma hoş geldin dostum."

"Bu kadar yeter," diye azarladı Nick. "Sadece olumlu hisler!"

Gözlerim Trey'e kaydı ve bir an için Nick'e tamamen sinirlenmiş, ağzından çıkan her kelimeyi çekilmez buluyormuş gibi kaşlarını çatmış görünüyordu. Ama sonra gözümü kırptım, duman bana doğru geliyordu ve gözlerimi yakıyordu; gözlerimi tekrar açtığımda Trey yine o sakin ve mutlu haline dönmüştü.

Nick bira şişesinin kenarındaki etiketi sıyrarak, "Hepiniz, burayı göndermek için bir şeyler yapmalıyız," diye devam etti. "Büyük bir şey. Eğlenceli bir şey. *Aptalca bir eğlence*. Kimse yok mu?"

Beklentiyle bize baktı.

"Birkaç günlüğüne yeniden kampçı olsak nasıl olur?" diye sordum, aklımın bir köşesinde anıların kırıntılarından bir fikir oluşmuştu.

Gözlüklerini burnuna doğru itti ve öne doğru eğildi. "Dinliyorum."

"Tamam, sıram gelmeden konuşmak istemiyorum çünkü biliyorum ki Son birkaç yıldır ortalıkta görünmüyorsun," dedim dikkatli davranarak. "Belki işler değişmiştir. Ama normalde geçmişte buraya geldiğimizde sadece takılırdık."

"adına konuş," dedi Sam. "Geçen yıl gölün etrafında çalıştım ve yarım mil sonra beni alması için Mack'i aramak zorunda kaldım."

"Gerçekten çok sıcaktı," diye ekledi Sam'e doğru bilmiş bir baş hareketiyle.

"Hâlâ takılmayalım demiyorum ama ne bileyim, kamp gibi şeyler de yapsak? Yapabileceğimiz en iyi Pine Lake anılarını yaratmak için son bir hafta."

Kendi kendime eğlenceli, neşeli ve hatta belki de korkutucu olacak şeyler diye düşündüm. Beni bu hafta başarmayı hedeflediğim şeye yaklaştıracak ve Mack'ten uzaklaştıracak hiçbir şeyin olmadığı bu gibi anlardan uzaklaştıracak şeyler.

Eloise, yüzünde meraklı bir ifadeyle beni izleyen Linus'a daha da yaklaşarak, "Ah, oğlum," diye mırıldandı.

"ama El, o kadar da çılgınca değil," dedim sandalyemden kalkarak. "Bu gece zaten bir kamp ateşinin etrafında oturuyoruz. Bu da sayılır. Bu kadar insanla bayrağı ele geçirmek çok kolay olurdu."

"Evet!" Nick heyecanla soluk soluğa kaldı. "Eski moda Bayrağı Ele Geçir kaosu için yanıp tutuşuyordum. Linus, sende şu sessiz ama ölümcül enerji olayı var. Seni takımımda istiyorum."

"Um." Linus kendinden son derece emin görünmüyordu ama başını salladı.

"Elbette."

Parmaklarımı oynattım, beynim artık dakikada bir mil yol alıyordu. "Birbirimizin kıcını tekmeleyebilir ve kemiklerimizin ne kadar yaşlı hissettiğinden şikayet edebiliriz. Kaybedenler kazananlara öğle yemeği ısmarlar."

Sam gülerek karnını işaret ederek, "Kahretsin, ben ," dedi. "Sorun değil.

İzleyecek taraftarlara ihtiyacımız olacak," diye ekledi Trey. "Ve hakemlere."

"Evet! Bayıldım." Onu işaret ettim ve bir an için Amaya'nın Abe'in masasında sallanıp bana baktığını düşündüm. *Gördün mü? Gördün mü? Tam da istediğin şeyi yapıyorum.*

"Aman Tanrım, bir tatlı partisi yapabiliriz!" Birden aklıma geldi. kazanan Renk Haftası ekibi için her yıl gece geç saatlerde yemekhane mutfağına yapılan "baskının" büyüü.

"Oooh, evet," dedi Sam, gözleri parlayarak.

Mack, "Eminim bu yaz yediğimiz dondurmadan arta kalanlar vardır," diye düşündü. "Sadece dondurucuları karıştırmamız gerekiyor."

"Doğruluk mu cesaret mi!" Eloise, Linus'un kucağındaki tüneğinden bağırdı. "Yemek salonunda mı?"

"Elbette." Kıkırdadım.

"Bu çoklu görev" diye ekledi.

İçimde bir şeyler tıkladı; proje yöneticisi moduna geçiyordum. Bu, bir zamanlar işimle ilgili sevdiğim her şeydi, spontane yaratıcılık ve kovan zihni enerjisi, havadan doğan parlak fikirler.

"Pine Lake Kampı'nın tüm geleneklerini beş yıl gibi bir süreye sığdırıyoruz. gün?" Mack sordu ve bu planın saçma mı yoksa zekice mi olduğunu düşündüğünü anlayamadım.

"Kesinlikle." Omuzlarımı dikleştirdim ve başımı sertçe salladım. O ne düşünürse düşünsün, ben zekice davranacaktım.

"Vay canına, şu haline bak," dedi Sam bana şakacı bir atarak. "Her şeye yeniden alışyorsun."

"Sanat ambarında dostluk bileklikleri yapabiliriz," diye devam ettim. Artık beni durduracak bir şey yoktu. "Oh! Ve son gecemizde gölde dilek kayıkları yapmalıyız!"

Linus gözlüklerini burnuna doğru iterek, "Anlamıyorum," dedi. "Söylediklerinizin yarısını bile anlamadım. Sanki bir şeyler anlatıyormuşsun gibi.

kod. Dilek tekneleri?"

"Alışırısın," diye şaka yaptı Trey. "Tekneler de çok havalı. Küçük tahta parçalarının altına dileklerimizi yazıyoruz ve sonra onları göle atıyoruz."

"Affedersiniz efendim," diye karşı çıktım, sesimdeki dehşeti etkili olması için abartmışım. "Dilek tekneleri bundan çok daha büyüldür."

"Evet, mumlar var, Tanrı aşkına," dedi Sam, yüzünde muzip bir sırıtışla. "Onları yakıp ahşap tepesine yerleştiriyorsunuz. Ve efsaneye göre eğer kayığınız gölün diğer tarafına alevler hâlâ yanarken ulaşırsa dileğiniz gerçekleşir."

Nick, "Bir yıl kapaklı bir telefon diledim ve sonra ailem doğum günümde bana bir tane aldı," dedi. "Yani kesinlikle gerçek."

"Evet, yani bunu daha birkaç hafta önce kampçılarla yapmışım," dedi Mack başını ciddi bir şekilde sallayarak. "Ve Clara'nın kışını tekrar buraya getirmesini diledim ve işte burada."

"Oh, kapatacak mısın?" O gülerken dilini ben tısladım.

"Peki," dedi, gözlerini yüzümden ayırmadan. "O zaman Renk Haftası ne olacak? Buradaki en önemli gelenek bu."

Parmağıyla göğsünü işaret etti ve sonra bana doğru eğdi, kaşlarını kaldırdı, sanki bir meydan okumaydı.

"Asla olmaz." Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve başımı bilinçli bir şekilde salladım. "Renk Haftası'nda yaklaşık elli milyar farklı etkinlik var. Hepsini yedi kişiyle mi yapacağız?"

"Peki, Renk Haftası'ndan bir şey seçebiliriz," diyerek öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Bayrak yarışı. Hadi bir rövanş yapalım."

"Aman Tanrım, sen ve senin lanet rövanşların!" Bu fikri istemeyerek de olsa beğenmişim. Bayrak yarışı, Renk Haftası'nın son yarışmasıydı ve saçma sapan mücadelelerden oluşuyordu. Saçma ve aptalcaydı ama aynı zamanda gerçekten zordu, bu da onu Pine Lake'teki son haftamız için mükemmel kılıyordu.

"takılmanı başka nasıl sağlayabilirim?" diye sordu ve sesindeki şakacı ton beni daha önce gördüğüm hayallere geri döndürdü. Beynimde yeni bir düşünce cızırdadı; bu sefer ağzını kulağıma dayamış, beni tamamen farklı bir şekilde kızdırıyordu.

"Peki!" Sonunda ellerimi havaya kaldırarak söyledim. "Sen planlamama yardım et, biz de bayrak yarışını yapalım."

Mack memnuniyetle başını sallayarak, "Tamamdır Millen," dedi.

Sam bir iniltiyle kendini ayağa kaldırdı ve ellerini belinin yanlarına .

"Hepinizi seviyorum ama çok yorgunum. Saat onu geçti. Ben yatmaya gidiyorum."

"Bekle, ne zaman başlıyoruz?" diye sordu Eloise.

"Neden yarın olmasın?" Omuz silkerek söyledim. "Bayrak Kapmaca için ihtiyacımız olan tek şey bayraklar."

"Bir milyar mendilimiz var," dedi Mack. "Geçen hafta Marla'nın bir demet toplamasına yardım ettim. Ofisin dışındaki depodalar."

"Mükemmel," dedim çenemi kendinden emin bir şekilde sallayarak.

"Yarın öğlen."

"Tam anlamıyla günün en sıcak zamanı," diye yakındı Trey.

"Evet, ama herkes uyuyabilir, kahvesini yudumlayabilir, sonra da ter atıp uyuyabilir," dedim ve haftamızı ne kadar kolay bir şekilde harekete geçirdiğimden memnun bir şekilde sandalyeme geri oturdum. Belki neşeyi en iyi yaşayan ben değildim -henüz!- ama bir şeyleri nasıl gerçekleştireceğimi kesinlikle biliyordum.

Keşke Alewife sahası da bu kadar kolay yerine otursaydı.

Telefonumu cebimden çıkarıp gelen kutumda hızlıca gezinerek herhangi birinin güncelleme gönderip göndermediğini kontrol etmeye çalıştım. Ama bir bar bile cep telefonu çekmesine rağmen e-postalarım yüklenmiyordu.

"Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında. Bu şekilde yolumun kesilmesine alışık değildim ve Sam'in aksine, kendimi güne başlamaya hazır gibi hissediyordum, bitirmeye değil.

"Her şey yolunda mı?" Mack birden önümde durdu, havada asılı kaldı. Saçları yüzüne düşmüş, onu son gördüğümünden beri keskinleşen yüz hatlarının etrafında yumuşak hale oluşturmuştu.

"Senden o Wi-Fi bilgisini istiyorum." Kullanılamaz durumdaki telefonumu yüzüne salladım. "Cep telefonum çekmiyor ve ofisimde neler olup bittiğini izleyebilmem gerekiyor. Telefonundan şifreyi paylaştığın şu şeyi yapamaz mısın?"

"Evet, tabii. Ama telefonum kayıkhane." Birkaç adım geri gitti. "Önce benimle dalış iskelesine kadar yüz."

Tiştörtünü başının üzerinden kaldırdı ve bir sandalyenin arkasına fırlattı. *Göğsüne bakma, göğsüne bakma*, diye düşündüm, hemen göğsüne baktım, geniş ve her yeri pürüzsüzdü.

Trey ve Nick boş şişeleri toplayıp rıhtımın yanındaki geri dönüşüm kutusuna atarken Sam, "Yap, yap, yap," diye bağırdı.

"Aman Tanrım, Mack." Başımı salladım, sessizce gözbebeklerimin onun yüzüne odaklanmasını diledim. "Şimdi yüzmek istemiyorum. Geç oldu."

"ama Millen, birlikte geçirdiğimiz son hafta boyunca anılar biriktirmeye ne oldu?" Parmağını uzatıp şakacı bir şekilde omzumu dürttü. "Şimdi o son sınıf kızlar yarışını kazanabileceğini düşünmüyor musun? Eloise? Düşünceler? Kavga sözleri?"

"Sanırım kışını tekmeleyecek!" Eloise, Linus'un kucağından inip temizlik çalışmalarına katılırken şöyle dedi.

"Gördün mü?" Elimdeki kâğıt tabağı çöpe atıp ona doğru yürürken Mack'e karşı içimde kabaran sevgiyi sivri bir bakışa dönüştürdüm. "Eski rakibim bile benimle aynı fikirde."

Linus diplomatik bir tavırla, "Kimin kazanacağını görmek isterim," dedi.

"Benim için bir puan; teşekkürler Linus." Mack suya doğru birkaç adım atarken bir elini saçlarında gezdirdi.

"Üzerimde şu anda istemediğim çok rahat bir eşofman var," diye ısrar ettim ve onu takip ettim. "Seni kolayca yenebilirim."

"Vay canına, gerçekten yumuşamışsın," diye alay etti Mack kot pantolonunun düğmelerini açıp bileğinden tekmeleyerek çıkarırken, benim gözlerim de hemen onu takip ederek iyi niyetime bir kez daha ihanet etti. "Sanırım şehirli kız yılda bir kez buraya gelmek için üç saat araba kullanamayınca böyle oluyor."

"Bana 'şehir kızı' diyerek gerçekten yüzmemi sağlayacağını mı sanıyorsun?" Kızgınlık içimi ateş gibi ısıttı. "Tamam, kamp danışmanı."

"Millen, en azından Wi-Fi şifresi için yap." Uzun kolunu başının üzerine uzattı, zahmetsiz ve sakın bir rahatlıkla hareket ediyordu. "Ayrıca ben sahil müdürüyüm ve kış bekçisiyim, danışman değil. Bir dahaki sefere doğru yap."

Mack artık neredeyse çıplaktı ve ben orada telaşla dururken beni izliyordu. Daha önce "languid" kelimesini bir cümlede hiç sanmıyorum ama lisedeki SAT hazırlık sınavından hatırlıyordum ve tam olarak Mack'i şu anda, siyah bir boxer külottan başka bir şey giymeden orada dururken tarif ediyorum. Ateşten uzakta, suyun kenarında rağmen etrafımdaki hava bulanık ve sıcaktı.

Charles'la ayrıldığımızdan beri kimseyle yatmamıştım ve belli ki yarı çıplak bir adamın varlığı libidomun teklemesine neden oluyordu.

"Tamam, tabii. İyi," dedim oflayarak, gerçi bir yanım içimde yükselmeye devam eden bu çatırdayan sıcaklığı bastırabileceği umuduyla buz gibi suyu arzuluyordu. "Bir yarış, sadece seni susturmak için."

Onun bu saçma meydan okumasına sinirlenmiştim ve bunu ona belli etmek için gözlerimi bir kez daha devirdim. Ama bir yanım da hevesli, canlı ve olasılıklara açık hissediyordu. Tıpkı göle açılmak üzere olan bir dilek teknesi gibi.

Belki de istediğim her şey gerçekten ve diğerk tarafta beni bekliyordu.

OceanofPDF.com

13

"Başladı, Millen." Bana hevesle gülümsedi, ellerini birbirine sürttü ve ben kazağımı ayaklarımın dibinde büyüyen giysi yığınının atarken ısınmak için koşmaya başladı. Üzerimde eski bir kablosuz sütyen ve yıllarca yıkanmaktan griye dönmüş kirli pembe bir külottan başka şey yoktu. Ama Mack'in yüzünde bir şey seğirdi, sadece bir anlığına, bana bakarken.

Ona işaret ettim, bir tür meydan okuma yapmak üzereydim. Ama ben bunu yapamadan o suya doğru koşmaya başladı. Ve bir anda rahat, plaj serserisi, kayıkhanede yaşayan Mack'ten çocukluğumdan hatırladığım kurnaz yarışmacıya dönüştü, siyah boxer külotuyla vuran bir bulanıklığa büründü Göl.

"Allah kahretsin!" Çılgılık attım, yetişmek için çabaladım.

"Hadi, Clara!" Sam arkamda bir yerde bağırdı.

Kumsaldaki su sığıdı, dizlerimi ancak geçiyordu ama bu beni hemen alıkoymadı. Gölün soğuğu, bir lokma dondurma yedikten sonra beynimin donması gibi soğuk ve keskin bir şekilde yüzüme çarptı. Ama umurumda değildi. Bunun yerine, sanki Mack'i şu anda yenmek hayatımın başarısız olduğum diğer kısımlarını bir şekilde telafi edebilirmiş gibi, kazanma dürtüsüyle öfkeyle tekme attım.

Kollarımla suyu yara yara, kısa süre sonra arkasıdaydım, sonra yanımdaydım ve sonra, bir şekilde, mucizevi bir şekilde, elimi solmuş tahtaya uzattım.

önündeki dalış salını.

Parmak uçlarını pürüzsüz tahtaları sıyırdıktan saniyeler sonra , nefes nefese, ağzı açık, su elmacık kemiklerinin kıvrımlarında ıslak çizgiler oluştuyordu.

"Tanrı , Millen," diye homurdandı. Sesi kızgınlıkla etkilenmişlik arasında sıkışmış gibiydi ve bana şaşkın, hayret dolu bir bakış attı.

Gülümsememek mümkün değildi.

"Sana söyledim, bağ yok." tutarken sesim titriyordu, bu fırsatın tadını çıkarıyordum. "Görünüşe göre biraz paslanmışsın. Bu çok garip çünkü sen yıl boyunca bu gölde yaşıyorsun ve ben - senin de *nazikçe* belirttiğin gibi - yıllardır buraya üç saatlik bir yolculuk yapmadım."

Saçlarındaki suyu silkeleyip hareketlerini kaydederken güldü. Bir süper model ile golden retriever yavrusu arasında bir yerde. Ona dilimi çıkardım ve sonra yüzen ahşap iskelenin diğer tarafındaki merdivene doğru daldım ve kendimi platforma çıkardım. İçinde sallanıyordu su ağırlığının altında, gece havası tenime bir tokat gibi çarpıyor.

Dalış iskelesi çok büyüktü ve kampçıyken atlamaktan çok korktuğum yüksek dalış kulesiyle tamamlanmıştı. Burada altında otururken nedenini anlayabiliyordum - hatırladığımdan daha uzun ve daha korkunç görünüyordu.

Oturdum, dizlerimi büktüm, kıyıdaki arkadaşlarıma el salladım. Onlar kendilerinin küçük versiyonlarıydı, mesafeden dolayı küçülmüşlerdi ama göl onların tezahüratlarının yankısını suyun ötesine taşıyordu. Sonra Mack yanımdaydı, ayakta duruyordu, elleri kalçalarında, eğilmişti ve nefes nefese kalmıştı. Başımı ona doğru eğdim, dudaklarımın kenarında küstahça bir yorum vardı, ta ki tüm kelimeler dilimde buharlaşıp uçacak kadar boğucu bir bakışla gözüme takılana kadar. Yüzüm artık onun vücudunda düşünmeyi bırakacağıma yemin ettiğim her noktaya tehlikeli bir şekilde yakındı. Ama yapamadım, neredeyse uzanıp kalça kemiğini dişlerimle ısırabilecekken yapamadım. Mack öne doğru eğilip aramızdaki mesafeyi sadece milimetrelere dönüştürürken kalbim göğüs kafesine çarpıyor, her damarıma kan pompalıyordu. Bir elini bana doğru uzattı, parmakları omzumda yumuşadı ve enseme gezindi. Kalbim artık iyiydi ve gitmişti, bedenimi terk ediyor, suya düşüyor, doğruca bu gölün dibine iniyordu. Parmakları saçlarımda dolaştı ve tam nefes alma yetimi tamamen kaybettiğimden emin olduğum anda geri çekildi, parmaklarının ucundan pas rengi bir yaprak sarkıyordu.

Bir an dönüp durdu, gözleri hâlâ bendeydi ve hiçbir şey anlamıyordu. Sonra hiç ses çıkarmadan salın kenarına doğru yürüdü ve bir takla attı. suya dalar. Bir anda için için yanmaktan tamamen gülünç hale gelebilirdi.

Ama onun bu iki yönü de beni eşit derecede etkiliyordu. Bu ikilik tamamen Mack'e aitti ve üzerimde yarattığı büyüğü unutmuştum.

Ama şimdi? Şimdi hatırladım ve kendime gelmem bir anımı aldı. soğukkanlılığımı ve nabzımı yeniden keşfettim. Ayağa fırlayarak salın en ucuna kadar geri gittim ve koşmaya başladım, sanki suya bu atlayış onun beni yere sermediğini kanıtlayabilirmiş gibi.

"Gülle!" Bedenim göle çarpmadan önce kelimeler ağzımdan zar zor çıkmıştı. Karanlığa gömüldüm, kısa bir kaçış kaynayan sıcaklık. Sonunda yüzeye çıktığımda çoktan platforma geri tırmanmış, merdivene tutunarak suyun içinde ilerleyişimi izliyordu. Saniyeler sonra tekrar suya daldı ve ben de onu takip ettim.

Tek kelime etmeden bu şekilde devam ettik. Yavaş yavaş beynim temizlenmeye başladı, su Amaya, Charles ve çıplak, iç karartıcı dairemle ilgili tüm düşüncelerimi silip süpürdü. Kalbim tekrar göğsüme yerleşti, saf, fiziksel yorgunluğun o tatlı sızısı yavaşça kemiklerime sızdı.

Uzaktan, atlayışlar, sıçrayışlar ve dalışlar arasında, arkadaşlarımızın kıyıdan bize el , eşyalarını toplayışlarını ve ateşin kömürlerini söndürüşlerini izledim. Kısa süre sonra onlar tepeden ranzalara doğru ilerlerken karanlıkta kaybolan birer şekilden ibarettiler ve burada sadece Mack ve ben vardık.

Bedenlerimizi suya itmekle geçen bir saatin ardından sala geri tırmandım ve bitkin bir halde bir denizyıldızı gibi dümdüz uzandım. Üstümde, ay bir bulut parçasının ardına gizlenmişti ve tek ses benim nefes alışım ve gölde bir yerlerde yüzen bir karabatağın kederli çağrısıydı. Rahatsız edici, tiz bir feryattı bu.

Bir şekilde aynı anda hem ürkütücü hem de güzel.

Mack kendini tekrar kaldırıp tahtaların üzerinden geçerek yanıma uzandığında platform alçaldı. Ona bakmak için dönmedim ama onu orada, birkaç santim ötemde hissedebiliyordum. Mack'le ilgili bir şeydi bu. Sıcak bir enerji yayıyordu, büyük, kör edici bir ışın, taze pilli bir el feneri gibi.

Su soğuktu ama hava da pek sıcak değildi ve benim tüylerim diken diken oldu. Yine de sudan ve sevdiğim bu yere geri dönmüş olmanın verdiği duyguyla orada öylece uzanmanın verdiği haz, sıcaklık isteğimden daha ağır basıyordu. Sesli bir şekilde nefes verdim, fark ettiğimden daha fazla özlediğim bir his olan saf zevkle dolu bir iç çekiş. "Kabul et,

Seni yüzmeye götürdüğüme memnunsun," dedi Mack ve parmağıyla kalçamı hafifçe dürttü. "Sanırım Pine Gölü seni özlemiş."

Dokunuşu sadece bir saniye kadar sürdü ama bir elektrik şimşegi gibi içimde sekti.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak ve gözlerimi yukarıda parıldayan ve sallanan yıldızlara kilitleyerek, "Buranın büyüünün bisiklete binmek gibi size geri dönmesi inanılmaz," diye cevap verdim. "Bu benim kemiklerimde var."

"Anlıyorum. Bazen burası benim içimde doğmuş gibi hissediyorum," mırıldandı, cızırtılı ve alçak sesle. "Burayı özleyeceğim."

"Çok uzun zamandır buradasın." Başımı, çevresel görüşümde yüzünün ana hatlarını görebileceğim kadar eğdim. "Bu mantıklı."

"Evet, burada çalışmazsam ne yapacağımdan bile tam olarak emin değilim, biliyor musun? Neredeyse tüm hayatım buydu." Köşesini ısırdı Ağzı düşünceli. Sesindeki hüznü, o ne zaman yanımda olsa kalbimin bir çatlak gibi açılan o yumuşak kısmına doğru ilerledi.

"Bazen işi saklanmak için kullanıyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ettim ve göz teması kurmaya pek hazır olmadığım için hızla tekrar gökyüzüne baktım. Bu ilkti

Bunu zaman zaman internette konuştuğum terapistten başka birine ilk kez söylüyordum. "Nasıl başa çıkacağımı bilmediğim onca şeyden uzaklaşmamı sağlıyor. Ve şimdi neredeyse onsuz yaşayamıyorum."

"Bu yüzden mi uzun zamandır buraya gelmiyorsun?" diye sordu. Bu konuda bir şaka yapabilir, bana yine şehir kızı diyebilirdi ama yapmadı.

"Sanırım," diye itiraf ettim, parmağımı altımağıdaki damarlı ahşap üzerinde ileri geri gezdirirken. "Bu ve her zaman daha önemli olduğunu hissettiren başka bir şey oluyordu."

"Ah," dedi acı dolu bir sesle, dişlerinin arasından hava emerek.

"Kastettiğim bu değildi!" Ona bakmak için dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Sakin ol Millen, sadece seninle dalga geçiyorum. Ne demek istediğini anlıyorum." "Oh, gerçekten mi?" Ona inanmadığımı belirten bir bakış attım.

"Evet." Yüzünü bana dönmek için yan yattı. "Yapman gerektiğini düşündüğün şeyler, aslında yapmak istediğin şeylerin önüne geçiyor. Ve sonra bir şekilde artık önemsedğin şeyleri yapmak bile istemezsin çünkü beynin yapman gereken daha önemli olduğunu düşünmen için seni kandırmıştır. Ya da başka bir şey. Bu hiç mantıklı olmayabilir."

Tekrar uzandı ve ben de onu takip ederek tekrar uzandım.

"Aslında öyle," diye kabul ettim. "Çok mantıklı."

"Ailem Los Angeles'a dönmemi istedi. İşlerini kardeşimle birlikte yürütmemi istiyorlar." Sesinde artık mizah yoktu; o sesi düz ve cansızdı. "Operasyonlarla ilgilenecek birine ihtiyaçları var, ben de bunu kolayca yapabilirim."

Müzik lisansından daha az Mack'e benzeyen bir şey hayal edemezdim. Şu anki ses tonuna bakılırsa o da düşünemiyordu. Yine de gülümsedi. Boyun eğmiş ve kederle gölgelenmiş bir gülümsemeydi ama yine de bir gülümsemeydi ve bu aciz girişim kalbimi düğümledi.

"Yapmak bir şey değil de 'yapman ' bir şey gibi geliyor." Yanına uzandım ve ön kolunu sempatik bir şekilde sıktım. Benim gibi Parmakları tenini terk ettiğinde, eli aniden benim elimdeydi ve beni kendisine doğru çekiyordu.

Yıllar önce her şey böyle olmuştu.

İkimiz kamp ateşinden sonra ellerimizde fenerlerle kulübelere doğru patika boyunca yürüyorduk. Sonra hızlı bir ten teması ve elini elime koyup beni gölgelerin içine çekerek bir ağaca yaslanıp yüz yüze gelmemizi sağladı.

Ve şimdi -tıpkı gençliğimizde gibi- tepemde izlediğim yıldızların yeryüzüne doğru döndüğünü hissediyordum.

"Bu böyle değil mi zaten?" Sesi bir gümbürtüydü; tenimde hissedebiliyordum. "Bazen yaşlanmak, hayatında gerçekten yapmak istediklerinden vazgeçmek gibi geliyor."

"Affedersiniz," dedim başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirerek. Kalp atışlarım içinde gümbür gümbür atıyor, kulaklarımda yüksek sesle gümbürdüyordu. "Sesin tanıdığım Mack Sullivan gibi gelmiyor."

Sessiz bir kakhaha attı. "Çünkü bu gece beni yendin ve ben de ezik biriyim."

"Mack Sullivan'ı tanıyorum," dedim ve o da misilleme olarak dirseğini yan tarafıma doğru salladı, elimi hiç bırakmadı.

Bir böyle kaldık, hareketsiz ve düşünceli bir sessizlik içinde gökyüzüne baktık.

Yanıma doğru kaydı ve parmaklarımızı çözüp dirseğine yaslanırken gözlerimle onu takip ettim.

"En son buraya geldiğinde erkek arkadaşın vardı," dedi sonunda, bana bakarak.

Bekledim, dudaklarından tuzlu, nazlı bir karşılık çıkmasını bekliyordum.

Ama onun

Yüzü garip bir şekilde ciddiydi ve bunun bir açıklama olmadığı, Mack'in bana bir şey sorduğu anlaşıyordu.

"Geçen yıl ayrıldık," dedim, gecenin sessizliğine rağmen kulaklarımda bir ses tufanı koptu. "O bitirdi."

"Oof," dedi Mack, tekrar uzanarak. "Özür dilerim."

"Sorun değil." Başımı eğip ona baktım, yüzünün kavisli ve eğik haline, burnunun güçlü şekline, alt dudağının narin dudak büküşüne hayran kaldım. "Yani, bu üzücü. Ama biliyorsun, sanırım ilişkimiz 'olması gereken' türden bir şey haline geldi. En azından uzun bir süre için öyleydi. Ya da belki hep öyleydi. Bilmiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kendi içime çekildim. Çok fazla şey söylemiştim, Charles ve benim hakkımda kimseye söylemediğim kadar çok şey. Mack'e dokunmak doğru düşünme yeteneğimi alt üst etmişti ve onun yumuşak, ciddi sözleri beynimi bedenimden ayırmış, kalbimi açıkta, çiğ ve korkutucu bir şekilde açık bırakmıştı.

"Bu yıl geldiğin için gerçekten çok mutluyum," dedi, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti. "Kıçıma tekme basmış olsan bile."

"İşte bu bir istek. Kıçına tekme basmak istedim, ben de ." Alçak sesle kıkırdadım, ama kafamın içinde helyum emdikten sonra çılgılık atan biri gibi geliyordu.

"Başka ne istiyorsun?" dedi, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşecek kadar alçaktı, "başka ne istiyorsun?"

Yan döndüm, bir elimi yastık gibi başımın altına sokarken gözleri sabit bir şekilde bana bakıyordu. Ve sonra, sanki ele geçirilmiş gibi, uzanıp alnındaki o lanet olası dalları fırçaladım, yanaklarının pürüzsüz cildine ve alnında oluşmaya başlayan çizgilere hayranlıkla bakmak için bir an ayırdım. Onda yeni bir yumuşaklık vardı, sanki ben yokken tenine alışmış gibiydi.

"Millen?" Adımı bir soru sorar gibi söyledi ve ben de başımı salladım, tam olarak ne cevap verdiğimden emin değildim ama cevabımın evet olduğundan emindim.

Bu kez eli yüzüme uzandı, başparmağı alt dudağımda gezindi, gözlerimiz o kadar yakındı ki kirpiklerimiz neredeyse birbirine kenetlenenecekti. Ve sonra her şey aynı anda, simbiyotik bir şekilde gerçekleşti; Mack beni kendine çekti, Ta ki ben onun üzerinde, kalçalarına binene kadar. Ben, ona doğru eğilmiş, kendimi bırakmışım, ellerim nemli saçlarına dolanmıştı, dudakları hala gölden soğuktı, zar zor benimkilere değiyordu.

Birini kendiliğinden öpmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu kadar basit bir şeyin en karmaşık duyguları nasıl ateşlediğini unutmuştum. dünyadaki hisler. Ama işte bedenim canlanmıştı.

Sanki hissettiğim şeyin onun vücudu inanamıyormuşum ve bunu kendime bir şekilde kanıtlamam gerekiyormuş gibi avucumu yanağına yasladım. Ama evet, oradaydı: bir tutam diş, bir miktar dil, göğsü sütyenimin nemli pamuğuna karşı sertti. Vücudumun soğuk olan her parçası şimdi öfkeli ve sıcaktı, bir şekilde bir gölün ortasında yanan kükreyen bir ateş.

Tutkulu bir aşk ilişkisi yaşayın.

Belki de on beş yaşındaki Clara bir şeylerin peşindeydi.

Diğer eli enseme okşadı, dudakları aceleyle dudaklarıma değdi.

-Ve sonra bedenlerimizin suya gibi, gerçeklik bize geri döndü ve aynı anda birbirimizden uzaklaştık.

Gözleri kurt gibi aç bir şekilde beni izlerken geri çekildim. "Um." Bir koşucu gibi nefes nefese kalmıştım.

"Özür dilerim, sanmıştım ki-" diye başladı, yüzünde biraz utangaç bir ifade vardı. "Hayır, özür dileme," diye araya girdim. "Bunu yapmak istedim."

Ukala yarı gülümsemesi geri döndü ama başka bir şey söylemedi. Bunun yerine, ayağa kalkmak için öne doğru kaydı ve ben de şimdi nasıl iki azgın ergene dönüştüğümüz hakkında yetişkinlere özgü bir konuşma yapacağımızı varsayarak onun aynası olmak için acele ettim. Ama sonra bana daha önce yüzlerce kez gördüğüm o bakışı attı, gözleri parlıyordu, beni test ediyordu.

"," diye meydan okudu Mack. Sonra rıhtımdan , suyu bir bıçak gibi kesti, o kadar keskin ve pürüzsüzdü ki neredeyse hiç dalgalanma yapmadı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

PLAJA GERİ DÖNDÜKTEN sonra Mack yerden giysilerini aldı ve tişörtünü ıslak saçlarının üzerinden yüzüne doğru sürükleyerek havlu gibi kullandı.

"Az önce işleri tuhaflaştırdık mı?" Kendimi sığ sudan çıkarıp kıyafetlerimi bulmak için kıyıyı tararken ağızımdan kaçırdım. "Tanrım, hava o kadar soğuk ki meme uçlarım düşecek," diye mırıldandım o cevap vermeden önce, kollarımı çılgınca ovuşturarak.

Az önce olanları unutturmak için şaka mı yapmaya çalışıyordum? Kesinlikle. Ama aynı zamanda burada, sahilde, şehvet battaniyesine sarıldığım dalış salında olduğundan on derece daha soğukmuş gibi hissediyordum.

"Tamam, şimdi işi tuhaflaştırdın." Mack beni izlerken bir kahkaha attı ve tişörtünü bana fırlattı. Sanki yumuşak pamuğun altına bir şekilde saklanabileceğim gibi hemen yüzüme bastırdım. Ama belirgin bir şekilde kokuyordu

Onun gibi, yanmış yapraklar ve nemli odun karışımı ve pudralı deterjanın kalıcı kokusu. Bedenim arzuyla çukurlaştı.

On beş yaşındaki halime söz vermiş olmama rağmen, bu hafta Mack'le -ya da herhangi biriyle- tutkulu bir aşk ilişkisi yaşamayı planlamamıştım. Ama günlük hayatımda bir zamanlar çok net olan odak noktam kayıyordu.

Eşyalarını toplarken gömleğini kollarıma sürttüm ve önümde gelişen bu durumla nasıl başa çıkacağıma dair bir plan yapmaya çalıştım.

benden.

"Teşekkürler," dedim Pine Lake tişörtünü ona geri atarken, aklım hâlâ konuşmamızda, öpüşmemizde, kampa önceki dünyamda dolaşıyordu.

"Elbette," dedi boynuna dolayarak. "İyi misin?" "Hı-hı," diye mırıldandım, aceleyle daha önce kıyafetlerimi attım. Ama iyi miydim? Beni iyi kategorisine sokacak herhangi bir şey hissediyor gibi .

Ve dürüst olmak gerekirse, en son ne zaman iyi hissettiğimi hatırlayamıyordum. Tüm bu geçen yıl bir bulanıklıktı. Boston'da uygun insanlarla çıkıyor, yeni ve daha iyi bir ilişkiye doğru yol alıyor olmalıydım ama kimseyle tanışmayı denememiştim bile. Bunun yerine işimde başarılı olmaya odaklandım, ancak tek başardığım şey tükenmek oldu, bunu en son fark eden kişi de bendim. Ve

Şimdi bir moladaydım ve Mack'i on beş yaşındaki benim bile inanamayacağım bir şekilde öpüyordum.

Burası olmam gereken yer değildi, belki de öyleydi ve tüm bu çelişkili düşünceler, vücudumda dolaşan yoğun, çalkantılı arzuyla birleştiğinde zihnim dönüyordu.

"Millen?" Onun seslendiğini duydum.

"Üzgünüm, sadece garip bir yirmi dört saat ve tam olarak doğru düşünemiyorum," diye geveledim, telefonumu kaparken kafamı kaldırmadım ve giysilerimi yerden alıp kollarımın arasında topladım. "İşler şu anda çok yoğun ve patronum-"

Mack çoktan gitmiş, kayıkhaneye doğru yürüyordu. "Hey! Mack!" Peşinden koştum, ayağımın altındaki çakıl taşları ayağıma battıkça irkildim.

",," dedi, benim için açık tutmak üzere paravan kapıya yaslanarak. "Sana kablosuz ağ şifresini vereyim."

"Şu anda ciddi misin?" Sürüklenerek içeri girdim ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle beni incelerken gözlerimi ona diktim, kapı arkasından bir gümbürtüyle kapandı. "Daha yeni öpüştük ve sen kablosuz şifre?"

"Bu yüzden burada değil misin, Clara?" Mack dönüp bana baktı ve neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdığım kişi yoktu. Ne muzip bir gülümseme ne de alaycı, kalkık kaşlar vardı. Bu Mack bir şekilde için için yanıyordu, sanki kemikleri kömür gibiydi ve onu içten dışa aydınlatıyordu.

Bana hiç Clara demedi.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Sadece bunun" -aramızda bir el salladım- "tuhaf olmadığından emin olmak için buradayım."

"Garip değil." Sesi kararlı ve sertti, bu da beni daha da heyecanlandırdı. Yüzüne dökülen saçlarıyla beni izlerken gözlerinin köşelerinin nasıl kırıştığını görebiliyordum ve daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde bana birden yaşlı göründü.

Yirmili yaşlarımıza geldiğimizde bile Mack'i hep bir erkek çocuğu olarak düşündüm; yakışıklı, tüylü saçlı, beni her yönden etkileyen bir çocuk hayal edilebilirdi. Ama o yıllar çoktan geçmişti ve kişi açıkça bir erkekti: göğsü geniş ve dolgun, cildi yıllarca güneşte kaldığı için kırışmış ve çillenmişti.

"Ama biz sadece öpüştük," dedim yavaşça ve sanki küçük bir çocuğa açıklıyormuşum gibi vurgulayarak. "Bunu yapmamalıydık. Biz *arkadaşız*."

Bunu kastettiğimden emin değildim ama söylenecek en doğru şey, en akıllıca plan, şu anda içinde sallanmakta olduğumuz bu çok dengesiz tekneyi sallamamanın en iyi yolu gibi görünüyordu.

"Biz arkadaş mıyız? *Arkadaş mıyız?*" Gözleri sanki bu soruya gerçekten cevap vermem için bana meydan okur gibiydi. Onun bu haline alışık değildim. Ağzından şakalar ya da iğnelemeler

çıkıyordu. "Evet," dedim yutkunarak.

"Belli ki."

"Bunu daha önce de yapmıştık," dedi ve sanki kıvrınmamaya çalışmamı izlemekten zevk alıyormuş gibi bana eğlenen bir bakış attı. Hâlâ gömleksizdi ve kapiya yaslanırken kollarını kavuşturmuş, gözlerini sürekli benden ayırmıyordu. "Hatırlamıyor musun?"

Eşofmanımı beceriksizce göğsüme sardım. "Tabii ki hatırlıyorum. Ve de, bana neden sonra sessiz davrandığını hiç söylemedin."

O gece kampta paylaştığımız öpücük çok ateşliydi, açıkçası yaşım ilerledikçe ve daha çok şey öğrendikçe kafamı karıştıran bir şeydi bu. deneyimlere karşı tartmak için. Yaşlandıkça ve vücudunuzu neyin ateşlediğini öğrendikçe sevişmenin daha da ateşli olması gerekiyordu.

Ama Mack'le ilk öpüşmemiz *bir şeyler* hissettirmişti. Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, yıllardır o şeyin peşindeydim ve bir daha asla bulamamıştım. Ta ki bu geceye kadar.

Ve şimdi çıldırıyordum.

"Peki nedir bu Millen?" diye sordu, eliyle aramızda bir işaret yaparak. "Büyük, son kampının bir parçası olarak yapmak istediğin başka bir şey mi?"

yaşasın planı?"

Ona yıllar önce sessizliğiyle ilgili sorumu görmezden geldiğini hatırlatmak için ağzımı açtım. Ama sonra başını , gözleri benimkilere kilitlendi, o kadar yakındı ki çenesindeki kirli sakalı görebiliyordum, yanağımın kenarına sürtünmesinin verdiği hissi hatırlıyordum dakikalar önce. Kelimelerim önümde bir kağıda basılı olsaydı bile bulamazdım.

Neyse ki buna gerek kalmadı. "Sonra da öpüşmememiz gerektiğini söylemek için mi beni buraya kadar takip ettin?" diye dürtükledi.

Mack'in gözlerinden dünyanın tüm çekim gücünü hissedebiliyordum, o kadar yoğunlu ki göz bebekleri tamamen kaybolmuş gibiydi.

"Sadece söylüyorum, belki de en iyi fikir bu değildir."

Sesim cılız bir fısıltıya dönüştü ve bir şeye çarparak geriye doğru adım attım. Elbette, bir zamanlar yetişkin halime şakayla karışık sevgili edinmesini, bir tür tutkulu, seks dolu ilişki yaşamasını tavsiye etmişim. Ama her ne olursa olsun

Mack'le yaşadığım bu cehennem, sorunlarıma gerçek bir çözüm gibi gelmiyordu. Dünyamdaki her şeyi aydınlatıp sonra da yakabilecek bir kibrit gibi hissettiriyordu.

"Tamam." Mack kollarını kavuşturarak başını salladı. "Bu adil. Çünkü biz arkadaşlar."

"Çünkü biz birbirimizi deli eden arkadaşlarız," diye açıkladım, telaşlanmışım. "Dürüst ol. Beni hep sinir bozucu bulmadın mı? Bu yüzden değil mi

Bütün bu yarış olayı bu gece için miydi? Benim hakkımda bir şey mi kanıtlıyorsun?"

"Yani beni sinir bozucu bulduğunu mu söylüyorsun?" dedi, soruma cevap vermeden. *Tekrar.*

"Hayır, ben öyle demedim!" İçimi çektim, sinirlenmişim. "Ben sadece... Sanki yıllardır birbirimizi yüz yüze görmüyoruz ve şimdiden böyle dönüp duruyoruz. Birbirimizi tanıdığımızdan beri bu böyle." "Beni delirtiyorsun Millen." Ellerini yüzünde gezdirdi

Şakaklarını ve saçlarını karıştırıyor, sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi tavana bakıyordu.

"Evet, dostum." Ellerimi havaya kaldırdım. "Aynen. O yüzden sırf biz, ne bileyim, azdık diye durumu daha da kötüleştirmeyelim."

Kesik bir kahkaha attı. "Yani bu mu? Biz... azgın mıyız?" Başımı salladım, kendimi tutmaya çalışıyordum.

"Tamam," dedi bıkkın bir şekilde omuzlarını silkerek. "Bir daha asla öpüşmeyeceğiz."

Bu tam da istediğimi söylediğim şeydi ve rahatlamanın etkisini göstermesini bekledim.

Ama geriye kalan tek şey, sanki ipliği kaybetmişim ve nasıl geri alacağımı bilmiyormuşum gibi göğsüme oturan garip, ağır bir hüzüdü.

"Pinelake1933 bu arada," dedi yüzü sabit bir şekilde. "Hepsi küçük harf."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve sonra açtım, birkaç saniye önce hissettiğim üzüntü şimdi utanç verici bir öfkeyle karıncalanan bir şeye dönüşüyordu.

"Kablosuz şifresi pinelake1933."

"Evet," dedi, çok açılmış gibi. Çünkü öyleydi. Hiçbir şey yoktu.

Harfler ve rakamlardan oluşan bir karmaşa, sonu gelmeyen semboller yok. Sadece bu yerin adı ve kurulduğu yıl yazılıydı.

Beni yine kandırdı.

"Ezberlediğin," dedim, sesim daha da yükselmişti. "Yani buraya geldiğimizde bana söyleyebilirdin."

"Millen, gideli beş yıl oldu. Seninle biraz uğraşmak zorundaydım."

Ağzının kenarı yukarı kıvrılmıştı, sanki aşağılanmaktan öfkelenildiğini biliyordu. Hayır, sanki *hoşuna* gitmişti.

"Bazen tam bir pislik oluyorsun, bunu biliyor musun?" Tıslayarak duvardan uzaklaştım ve kapıya doğru yöneldim.

"Sadece ben istediğim zaman." Her zamanki yarı gülümsemesiyle kapıya doğru bir el salladı, sanki gitmem için bana meydan okuyordu.

İskelede bir şeyler değişmişti. Öpüştüğümüzde, sanki zamanda yolculuk yapıp başka bir boyuta geçmiştik.

birlikte mantıklı. Ama şimdi bunun gerçekten kötü bir fikir olduğu şimdiki zamana geri dönmüştük. Ya da belki hâlâ geçmişte sıkışıp kalmıştık, sonsuza dek kim-kime-daha-çok-kızabilir döngüsüne hapsolmuştuk. Her iki durumda da, buradan gitmem gerekiyordu.

"İyi geceler, Mack!" Cıvıldadım, sesim kasıtlı olarak soğuk ve kırılmıştı.

"Yüzme için teşekkürler! Çok keyifliydi."

"Ne zaman istersen, Millen." Kukuletalı gözleriyle, arkamdan çarpma sesinin tadını çıkararak, paravan kapıdan geçip geceye karışırken beni izledi.

Ve sonra artık nemli olan çimenlerin arasından tek başıma Sunrise'a doğru yürüdüm.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Gecenin karanlığında bile, üstümdeki tavanda bulunan bazı büyük imzaları seçebiliyordum. Saatlerdir burada, uyku tulumumun içinde yatıyordum.

Normalde yaptığım her şeyi denemiştim.

Uykuya dalamıyordum, bu günlerde sık sık oluyordu. Geriye doğru saymalar, yarım yamalak meditasyon denemeleri, Lydia'nın bana gönderdiği bir TikTok videosu sayesinde öğrendiğim bir nefes egzersizi.

Hiçbir şey işe , bu yüzden tavanı ve ahşap kirişleri taramaya başvurdum, burada geçmiş kampçılarının isimleri ve kampa katıldıkları yıllar tepedeki tahtaları kaplıyordu. Ayın parlak ışığı tavan boyunca uzanıyor, geçmişin parçalarını vurguluyordu: Casi, Jessica, Ilana, Christina, 1979, 2012, 1986, 2023, parlak renklerle boyanmış ve Sharpie ile karalanmış. Yazdan yaza, çocuklar üst ranzalara tırmanır ve izlerini bırakırlardı, ancak sonunda başka biri tarafından üzerleri yazılırdı, yazlarını burada tutmak, küçük bir şekilde hatırlanmak isteyen başka bir kişi.

Geçmişte bu isimleri okumayı severdim; gitmediğiniz bir okulun yıllığını karıştırmak gibiydi. Ama bu gece sadece zamanın durmaksızın akıp gittiğini hatırlatıyordu. Bu uykusuz gece yavaş ilerliyor olabilirdi ama etrafımda hayat hızla akıp gidiyordu. Önümdeki belirsizliği düşünmek bile kalbimin hızla çarpmasına neden oluyordu ve sakinleşmek için kendimi zorlayarak yüzüstü yere kapaklandım.

Ama zihnim Mack'in dalış botundaki dokunuşunun şefkatini hatırlamakla, telsiz şifresiyle bana eziyet etmekten aldığı sapkın zevk arasında gidip gelirken huzur bulamıyordum. Ve sonra, Mack'le ilgili olanların hemen yanında kendimle ilgili olumsuz düşüncelerin geçit töreni başladı. Zihnim, cuma gecesi happy hour sırasında kimsenin bir şey duyamadığı, kalabalık ve çılginca bağırışlarla dolu bir bar gibi hissediyordu.

Yere uzanarak telefonumu şarjdan çıkardım ve bir web tarayıcısı açarak arama çubuğuna "tükenmişlik belirtileri" yazdım.

Sonuçlar arasında aşağı doğru kaydardım, makale üzerine . "Bitkin" ve "tükenmiş" gibi kelimeler ekranda süzülüyordu. Sonunda, "Tükendiğinizi Gösteren 5 İşaret ve Bunu Nasıl Yenersiniz!" başlıklı bir makaleye tıkladım.

Parlak kırmızı iş kıyafeti içinde alnını tutmuş çekici bir kadının stok fotoğrafı sayfanın yarısını kaplıyordu. "Ofiste depresyondaysanız, uykuyla mücadele ediyorsanız, iş-yaşam dengesini kaçıırıyorsanız ve kendinizle ilgili olumsuz düşünceler arasında gidip geliyorsanız, tükenmişlikle uğraşıyor olabilirsiniz. Ama endişelenmeyin, kankalar! Şimdiye kadarki en iyi hayatınızı yaşamanıza yardımcı olmak için tükenmişlikten kurtulma planımız var!"

Yüzümü buruşturdum ve makaleyi hızla kapattım.

Belki de tükenmişlik belirtileri hakkında düşünmek istemiyordum. Ayrıca, işleri düzeltmek için bir planım vardı ve şimdi -gözlerim kapanmak üzereyken- üzerinde çalışmak için çok iyi bir zamandı.

Yastığımın altından farımı çıkardım, dağınık topuzumun üzerinden geçirdim ve kayışını alnıma doladım. Terapistim bir keresinde uykusuzluk çektiğimde yer değiştirmemi söylemişti; görünüşe göre bazı araştırmalar sadece ortam değişikliğinin bile vücudumuzun yeniden ayarlanmasına ve uyku için doğru zihniyete geri dönmesine yardımcı olabileceğini gösteriyordu. Her zaman kusursuz olmadığını fark etmiş olsam da deneyebilirdim.

Beni meşgul edecek birkaç şey aldım -defterim, kamp mektubum ve bir kalem- ve kulübenin kapısına doğru ilerledim, ses çıkarmamak için yavaşça, santim santim açtım. Trey'in daha önce söylediklerine rağmen Odanın onun tarafından horlama gelmiyordu, sadece Nick'in duvara takılı telefonundan gelen beyaz gürültünün tekrarlayan vızıltısı duyuluyordu.

Dışarıda, kulübenin bir ucunda asılı duran, kalın metal zincirlerle asılı ahşap salıncağa yerleştim. Ayaklarımla küçük bir itme hareketi yaparak hafifçe ileri geri sallanmasını sağladım. Sam'in bana söylediği şeyi düşündüm.

Mack'in tüm kulübelere salıncaklar yerleştirdiğinden bahsetmişti, burayı ne kadar sevdiğini gösteren bir başka küçük dokunuş daha.

Ay ışığı sayesinde kayıkhanenin dış hatlarını seçebiliyordum ve Mack'in de uykusuz bir gece geçirip geçirmediğini merak ettim. Ama sonra uğraştığımı hatırladım. Muhtemelen yüzünde bir gülümsemeyle yatağına girmiş ve o aptal madalyayla benimle alay ettiği tatlı rüyalara dalmıştı.

Elimdeki kalemle oynadım, içinde tek bir madde olan yeni bir liste başlatmak istedim: Mack hakkında düşünmeyi bırak.

Muhtemelen mezara girdiğimde hâlâ bunu işaretlemeye çalışıyor olurdum.

Bunun yerine eski mektubumu açtım ve salıncakta yanıma koydum. Farım kucağımdaki kâğıdı bir spot ışığı gibi aydınlattı. Daha dün yazdığım iş listem bana bakıyordu. Hayatımın o bölümündeki sayfayı çevirdim. Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmişti.

Bir an düşündüm ve sonra yazdım: **Clara'nın Kamp Listesi: İş Kurtarmak İçin Tamamlanmalı.**

Yeterince iyi, özellikle de uykusuzken.

Lydia yapılacaklar listemin başlıkları konusunda benimle hep dalga geçerdi, ama onları yazmak

Bunun gibi şeyler beynimi düzenliyor ve nihai hedefi görmeme yardımcı oluyordu. Ve bu hedef açıktı: Bu haftayı atlatmak ve ofise kendimin daha iyi, daha parlak, daha ışıltılı bir versiyonu olarak dönmek. Amaya'nın Abe'in masasından tökezleyerek indiğini hayal ettim, ben de meşhur toparlanmış halimle ofise girdim.

Düzenli genç el yazımıyla kaplı mektubuma göz attım.

Bu hafta köpek almam ya da saçımı kestirmem mümkün değildi, bu yüzden bunlar otomatik olarak devre dışı kaldı.

En baştan başlayarak, kampın o son gecesinde kendim için ilan ettiğim her hedefi net, bilinçli bir el yazısıyla kopyaladım ve her birinin yanına büyük, boş bir kutu koydum. Ne kadar büyük, o kadar iyi, diye düşündüm.

Her eylem maddesinin altında bir madde işareti ve ardından bir beyin fırtınası vardı, tıpkı Amaya'nın karşısında oturmuş, bir müşteriyle yeni bir iş görüşmesine hazırlanıyormuşum gibi.

1. Hayatınızda anlamlı bir şeyler yapın. Boşa harcama.

- *Anlamlı olan ne ki zaten? İşim mi?*

2. Etrafınızı sevdiğiniz ve sizi seven insanlarla çevreleyin.

- *Belki de çoktan bitmiştir? ! Kontrol et!*

3. Sizi korkutan bir şey yapın. Her gün. Risk alın, lanet olsun!
(Yüksekten atla, seni korkak kedi).

- *O aptal yüksek dalış dışında her şey. Üzgünüm, eski ben.*

4. Gerçek neşeyi yaşayın.

- *Daha çok istek. Daha az yapmalıyım.*

5. Kendinize karşı nazik olun.

- *Evet. Ben deneyeceğim.*

6. İyi eğlenceler.

- *Kamp oyunları! Renk Haftası! Dilek tekneleri! Bir zamanlar sevdiğim her şeyi yapmak.*

7. İyi bir arkadaş ol.

- *Sam'le aranı düzelt.*

8. Bir sürü aşık alın! Ya da en azından tutkulu bir aşk ilişkiniz olsun.

Hemen altına *Mack* yazdım. Sonra üstünü çizdim. Sonra da yazdım.

Mack mi?

O zamanlar bunu neden listeme eklemiştim? O yaz *Eloise*'le aramızda "sevgili" kelimesinin bir şaka konusu olduğunu hayal meyal hatırlıyordum, çünkü onun bir yığın aşk romanını yalayıp yutmuştuk. Ve sanki daha da küçümsemek için "LOL" notunu düşmüştüm.

Ama aynı zamanda bu mektubu ilk gerçek şehvet anımdan hemen sonra, ormanda *Mack*'le bir dakikalığına sarmaş dolaş olduktan sonra yazmışım. Bunu bir yerlerden biliyordum, bu talepte doğruluk payı vardı. de o olduğum *Clara*'yı ve onun bir sevgiliden isteyeceklerini yönlendirmeye çalıştım.

Seks, karar vermişim. Kesinlikle seks.

Mack'le yaşadığı tuhaf ve yoğun karşılaşmadan sonra bunun gerçekleşmeyeceği neredeyse kesindi.

Ama öpüştük, yani bu da bir şey sayılırdı.

Sayfayı tekrar çevirdim, yeni bir listeyle onun anısını bastırmaya çalıştım.

YUKARIDAKI HEDEFLERE ULAŞMAK İÇİN FAALİYETLER

- Bayrağı Yakala
- Dostluk Bileziği Yapma Partisi
- Renk Haftası Rölesi
- Tatlı Partisi
- Doğruluk mu Cesaret mi (*Eloise* için)
- Dilek Tekneleri

Bir kampçı olarak sevdiğim her şeyi bu hafta tekrarlamak çok kolaydı. Elimi sayfanın üzerine hafifçe bastırarak yırttım ve bir kibrit kutusundan daha büyük olmayan küçük bir kare şeklinde katladım.

O zaman her şey yoluna girmişti; hayatımı yeniden rayına oturtuyordum ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyordum.

Bazen gerçekten de bir liste yapmak kadar kolaydı.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

"CLARA."

Ses zar zor bir fısıltıydı, bu da onu görmezden gelebileceğim ve uyumaya devam edebileceğim anlamına geliyordu. Bir şekilde birkaç saat boyunca düşüncelerimden uyanmadan uyumayı başarmıştım ama bu zar zor uyanık olduğum anda bile vücudumun dinlenmekten başka bir şey hissetmediğini söyleyebilirdim. Uzuvarım ağır ve ağırlıydı, sanki eski ranzanın topaklı yatağıyla birleşmişler ve artık paslı bobinler ve eski köpükten yapılmışlardı. Öngörülebilir gelecek için tek cevap gözlerimi kapalı tutmaktı.

"Clara." İşte yine oradaydı, hâlâ sessizdi ama bu kez daha ısrarcıydı. Sam olduğunu biliyordum, dün gece Sunrise'a girdiğimde U şeklindeki dev bir vücut yastığına sarılmış halde sızmıştı.

Bir, belki de iki dakika kadar sessiz kaldı ve tam beynimin gücü tükenip uyku beni tekrar içine çekerken yumuşak bir şey başıma çarptı. İnledim ve Sam kıkırdarken elimi yüzüme götürüp sütyenimi çıkardım.

Kısık bir sesle sırtüstü yuvarlandım ve uyku maskemi bir santim yukarı iterek altından tek gözümü çıkarabildim. Eski arkadaşım, banyonun yanındaki küçük ikiz yatağında oturmuş, çıkartmalarla kaplı dev bir su şişesinden gülümseyerek bir şeyler yudumluyordu.

"Bu bana geçmişi hatırlatıyor," diye homurdandım, boğazım hâlâ uykudan kurumuştı.

Kaşlarını heyecanla bana doğru oynattı. "Gerçekten bir saattir bekliyorum. İşkence gibiydi."

"O zamandan beri ayaktasın..." Yastığımın altından gözlüğümü çıkarıp yüzüme yamuk bir şekilde yapıştırdım ve gözlerimin saatime odaklanmasını diledim. "Beş buçuk mu? Trey'in horlaması mı uyandırdı seni?"

Başını salladı, sesi hâlâ kısıktı. "Trey hiç ses çıkarmadı. Sadece hamilelik uykusuzluğu. Tam bir kaltak."

"Şşşt," diye fısıldadı Trey yukarıdan, başını yastıktan ancak bir santim kaldırarak gözleri kapalı olmasına rağmen bir şekilde vahşi olan öfkeli bir bakış fırlattı bize.

Sam bastırılmış dudaklarının arasından boğuk bir kahkaha attı. Kapıyı işaret etti ve ben de başımı sallayarak onayladım, uyku tulumumdan sıyrılıp bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım. Boston'dan buraya gelirken ve dün gece Mack'e karşı yarışırken vücudum kaskatı kesilmişti.

Mack.

Onun düşüncesi sabahki yavaşlığımlı alıp yerine anında gerginlik getirdi ve her şeyi yüksek alarm seviyesine çıkardı. Şimdi tek yapmak istediğim saatler önce aramızda olan her şeye aşırı odaklanmaktı.

Karşımdaki -ve şu anki sarmalımdan tamamen habersiz olan- Sam çoraplı ayaklarına Birkenstock'larını geçirdi ve sessizce kulübenin ön kapısına doğru yürüdü. Ona yetişmek için sabırsızlanarak eşofmanımı başımdan geçirdim ve yatağımın altındaki parmak arası terliklerime uzandım. Gözlerim yerde, yanlarında duran not defterime takıldı; dün gecenin uykusuzlukla beslenen listesi bir hediye gibi düzgünce en üstte duruyordu. Katlanmış kâğıt parçasını cebime soktum, böylece hazır olacaktı.

"Kahretsin, şimdiden sonbahar gelmiş gibi," diye mırıldandım ikimiz de verandaya çıktığımızda, sesim kısıktı. Gökyüzü pembe ve turuncudan oluşan bulanık bir renk cümbüşüydü ve kenarlarında sadece bir miktar mavi vardı.

Önümüzde, dünya sanki

Sabah çiynin ağırlığı altında parıldıyordu; verandanın kenarından merdiven korkuluğuna kadar uzanan örümcek ağı bile parlıyordu ve ıslaktı. Gözlerim ışığa alıştı, gölden yükselen ince bir duman grisi sis tabakasını seçebildim, bu da suyun dışarıdaki havadan daha sıcak olduğu anlamına geliyordu ve birden aklım dün gece rıhtımda olanlara gitti.

"Biliyorum, bayıldım," diye onayladı Sam, hâlâ devasa su sürahisinden yudumluyordu. "Cidden, doğum iznim için tek planım bu çocuğu anne karnından çıkar çıkmaz yaprak toplama kültüne alıştırmak."

Ellerimin içine güldüm, sıcak tutmak için parmaklarıma üfledim. Dün gece geldiğimden beri Sam'le olan etkileşimlerim düpedüz harika hissettiriyordu, şakalar ve aptallıklar anında geri dönüyordu. Ama hemen altında, dile getirilmemiş bir tuhaflık, söylenmesi gereken ama henüz kelimelere dökülememiş daha ağır şeylere doğru bir çekiş vardı.

Konuşmamızda bir duraklama oldu, Sam'in sürpriz haberi ve bunun Vermont'taki hayatı için ne anlama geldiği, işte içinde bulunduğum karmaşa, hayatımı bir arada tutmaya çalıştığım ama bunun yerine her şeyin parmaklarımdan arasından kayıp gitmesine izin verdiğim hakkında bir şeyler söylemem için bir fırsat doğdu.

Sizi korkutan bir şey yapın. Her gün.

Sam'le duygularım hakkında konuşmak yüksek dalış kulesinden daha korkutucu geldi.

"Gidip kahve bulmaya çalışalım mı?" Onun yerine ben sordum.

Korkak.

"Gidip eski kahve makinesini çözebiliriz," dedi Sam, boştaki elini göbeğinin etrafına sararak. "Marla dün bana nasıl çalıştırılacağı konusunda hızlandırılmış bir kurs verdi. Doktorum günde bir fincan içmemin sorun olmayacağını söyledi ve ben de her yudumun tadını çıkarıyorum."

"Mükemmel," diye kabul ettim ve Köy'e inen malç kaplı patika boyunca yavaşça ilerlemeye başladık. Bu, kampın uzak doğu tarafında yer alan üç binanın takma adıydı. Yemek salonu - perdeli, etrafı saran verandasıyla - her şeyin merkezi, çılgın bir enerjinin çekirdeğiydi.

Hemen solunda revir -kampta geçirdiğim süre boyunca sık sık bir yerdi (enfekte sivrisinek ısırıkları tam bir baş belasıydı)- ve Marla ile Steve'in yıl boyunca kullandıkları küçük kulübeleri vardı. Tolkien takıntılı bir danışman yıllar önce buraya *Hobbit*'teki yosunlarla kaplı şirin eve atfen Bag End adını vermişti. Pine Lake'in Bag End'i huş ağaçları ve eğrelti otlarıyla örtülüydü ve yaklaştığımızda buranın hatırladığım gibi neredeyse tamamen aynı göründüğünü görünce garip bir rahatlama hissettim.

Steve ve Marla'nın evini çocukken çok severdim, çünkü zencefilli çörekten yapılmış gibi görünüyordu: mükemmel kare bir ev ve iki sallanan sandalyeye ev sahipliği yapan bir sundurma. Kulübeler gibi, yeni kat beyaz boyasıyla ışıldıyor gibiydi, panjurlar yukarıda uçuşan yapraklarla eşleşiyordu. Tek eksiği sakız damlası bir çatı ve şeker kamışı çitlerdi. O kadar mükemmel hissettiriyordu ki, hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim: bir yabancının taşınması mı yoksa yıkılması mı?

"Sam," dedim, yemek salonuna birkaç adım kala durana kadar onu nazikçe çekiştirerek. "Sadece gerçekten çok üzgün olduğumu söylemem gerekiyor."

Bugün saçları dökülmüştü ve dalgaları yüzünü bir gölge gibi çevreliyordu, başını kaldırıp simsiyah gözleriyle beni inceliyordu.

"Sağ ol dostum," dedi, göz temasını hiç kaybetmeden. "Yalan söylemeyeceğim, sana büyük haberimi verememek gerçekten çok üzücüydü. Sen benim en eski arkadaşısın."

Konuşurken gözleri kırıştı, sanki bunu söylemek ona acı veriyormuş gibi.

"Biliyorum." Bileğimdeki saç bağını gergin bir şekilde kıpırdattım ve tenime vurdum. "Senin için orada olmalıydım. Son birkaç ay biraz, bilirsin işte, zor geçti," dedim, yılın en yetersiz ifadesi gibi hissettirmeye başlayan bir cümle kurarak. "Ama bu seni yüzüstü bırakmam için bir mazeret değil."

"Senin için asla bir zorunluluk olmak istemiyorum," dedi merdivenlerden yukarı çıkarken, verandada sıralanan gıcırıltılı ahşap sallanan sandalyelerin yanından geçerken. "Arkadaşlığımız yıkanması gereken yığın çamaşır gibi değil."

"Sam, sen kirli değilsin," ısrar ettim, arkasından dev endüstriyel mutfğa girerken. Bunu bir şaka olarak söylemişim ama görüntü zihnimi ele geçirdi ve kurtulamadım: tüm dağınıklıklarım ve hatalarım kuruması için bir ipin üzerine asılmıştı. "Söz veriyorum, arkadaşlığımızı kuru temizlemeye götüreceğim."

Sam buna güldü ve bu ses bana umut verici geldi, sanki belki, sadece belki, bir şeyleri düzeltebilirmişim gibi.

"Ciddiyim ama." Odanın ortasındaki devasa, metal adanın üzerine , odanın her yeri temizlenmişti. "Her şeyi bilmek istiyorum. Bir listem var."

Tanrım, gerçekten her şey için bir listem vardı.

"Pekâlâ." Yüzü açık ve davetkârdı. "Bana her şeyi sorabilirsin."

Yüzünde eğlenen bir ifadeyle beni izlerken bir parşömeni çözüyormuş gibi yaptım. Gençliğimizden tanıdığım bir yüzdü, dudakları neredeyse gülümsüyordu, gözleri kısılmıştı, her neyse ona uyup uymayacağına karar verirken

saçma sapan bir fikir ortaya attım.

Parmağımı yalıyormuş gibi yaparak önümdeki hayali sayfayı aşağı indirdim.

"Tamam, bir numara. Regan biliyor mu?" Sam'le konuşmadığımız şeylerin listesi onun hamileliği ve benim şu anki varoluşsal krizimden daha uzundu. Eski karısıyla aralarının iyi olduğunu biliyordum ama bunun ötesinde hiçbir bilgim yoktu.

"Evet, boşandıktan sonra en zor konuşmalarımızdan biri buydu, sanırım çocuk sahibi olmaktan çok bahsettiğimiz için."

Taze bir kahve kabını çekiştirerek açarken yüzünü buruşturdu. "Ama beni destekliyor. Araba koltuğunu bile bebek kayıt defterimden aldı."

Bebek kayıt defteri. Sam'in hamileliği sırasında kaçırdığım bir başka şey, uzak durmak yerine ortaya çıkmak için bir başka fırsat. Bunun farkına varmak beni bir kez daha huzursuz etti.

"Heyecanlı mısın? Korkuyor musun? Gergin misin?" Ben sordum.

"Hmm," dedi, odanın içinde dolanıp dolapları açıp kapatmaya başlarken gözleri ciddi düşüncelerle yer değiştirdi. "Ben her şeyim. Bazen tek bir şey hissediyorum -mutlu, dehşete düşmüş, tamamen soğukkanlı. Diğer zamanlarda ise bu duyguların her birini aynı anda hissediyorum."

"Kesinlikle," dedim başımı sallayarak ve devam etmesi için onu teşvik ettim. Sam bir yazarın aklına ve kalbine sahipti ve sadece konuşurken bile kelimelerini her zaman dikkatle seçerdi.

Bir dolabın önünde durdu ve dönüp bana baktı. "İşteyken ya da arkadaşlarımla yemeğe çıkmışken tüm hayatımın değişmek üzere olduğunu fark ediyorum. "Ben ne yaptım böyle?" diyorum.

"Hayal bile edemiyorum," dedim, gözlerimi kocaman açarak. "sıçardım."

Sam sessizleşmeden önce buna kıkırdadı. "Çok klişe olduğunu biliyorum ama

Sanırım en çok korktuğum şey doğum sancısı. Sanki tüm bunlar arasında üzerinde gerçekten hiç kontrolüm olmayan tek şey bu. Bununla başa çıkamayacağıma dair bir korku var içimde."

"Bir keresinde doğum sırasında görselleştirme hakkında bir şey okumuştum," dedim. "Şu derin nefes alma şeyini yapıyorsun ve vücudunun bir çiçek gibi açıldığını hayal ediyorsun ya da onun gibi bir şey."

"Hipnoterapi" dedi, şimdiden benden bir adım öndeydi. "Annem bana bu konuda beş kitap falan aldı. Bana göre olduğundan emin değilim."

"Sadece benimle yapmadın," dedim kendimden emin bir şekilde. "Çiçekleri boş ver, ben sana güzel şeyler hayal ettirirdim."

Biraz daha dik oturdum, ellerimi kalçalarıma koydum ve gözlerimi kapattım. "İşte böyle. Nefes al: simit."

Karnıma derin bir nefes çektim, havayı bırakmadan önce göğsüm genişledi. "Ve şimdi, nefes ver: kaşmir eşofman altı."

Gözlerimi açtım, bana gülmesini bekliyordum. Ama onun yerine, elleri karnında, gözleri kapalı, odaklanmış bir şekilde orada duruyordu.

Onu görünce kalbim aşkla çarpmaya başladı.

"Aferin anne," dedim gözlerini kırpıştırarak açtığında, gülümsemesi rahatlamıştı. "Gördün mü? Harika olacaksın."

"Sen iyi bir iş ortağısın," dedi dönüp bir an için parmak uçlarında sallanırken, kafamda bir fikir şekillenirken kollarını bir rafa daldırdı. Arkasını dönüp iki beyaz seramik kupayı tezgâhın üzerine koyarken gururlu bir "aha!" sesi çıkardı.

"Orada olabilirdim," diye ağzımdan kaçırdım. "Yani, gerçekten."

"Oh, Clara." Sam'in yüzü nazikti, tıpkı öğretmeninin sınav sonucunu F ile geri vermesi gibiydi. "Çok tatlısın. Ama eminim senin de işlerin vardır. Benim de bir doulam var. İyi olacağım, sadece biraz gerginim."

"Teklifim hâlâ geçerli," dedim kararlılıkla, her ne kadar Amaya'ya açıklamak şöyle dursun, Vermont'a nasıl gideceğimi bile pek düşünmemiş olsam da. Açıkçası umurumda da değildi. Sam'in bana orada ihtiyacı varsa, giderdim.

"Her neyse," diye devam etti, elinde kupalarla adanın etrafında koşuştururken, "kasılmalar yüzünden paniklemediğim zamanlarda anne olacağımdan çok emin hissediyorum."

"Bunların hepsi mantıklı," diye kabul ettim ve tünediğim yerden zıplayarak onu mutfağa kadar takip ettim. "Sen her zaman ne yapmak istediğini bilen biri oldun."

"Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum," dedi omuz silkerek, devasa, restoran tarzı kahve makinesine yığınla öğütülmüş kahve koyarken. "Bu konuda çok uzun süre bir ileri bir geri gittim. Sonra bir noktada karar vermem gerektiğini fark ettim, anlıyor musun?"

Sam bazı düğmelere bastığında başımı salladım ve kahve makinesi bir trenin isteksizce istasyondan ayrılması gibi çuf çuf sesiyle .

"Sıra sende," dedi tam karşımdaki tezgâha yaslanırken. "Bana zor şeyleri anlat. Bana ayrılık sonrası çirkin detaylar."

"Şey." Derin bir nefes aldım ve sonra her şeyin izin verdim. "Evimizi sattık ve ruhu olmayan bu boktan şirket dairesine taşındım, bu korkunç ama aynı zamanda belki de uygun çünkü - eğer gerçekten dürüst olursam - bu günlerde böyle hissediyorum."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve gergin bir şekilde enseme kaşıdım. Sam hiçbir şey söylemedi, sadece izledi ve devam etmem için bana alan bıraktı.

"Bilmiyorum, sadece kendimi... boşlukta hissettim."

Sam dinlerken yüzünü sempatik bir ifadeye büründürdü, arkasından kahve fokurduyordu.

"Sanırım tüm üzücü ayrılık duygularımı işe kanalize edebileceğimi düşündüm. Terfi için çok geciktim, neden buna odaklanmayayım? Ama orada da berbat durumdayım, o kadar ki hayatımın en büyük sunumuna iki hafta falan kaldı ve patronum tükendiğimi düşündüğü için beni tatile çıkmaya zorladı."

Konuştukça göğsüm ağrıyordu, sanki paylaştıkça göğsümün açıldığını fiziksel olarak hissediyordum.

"Seni nasıl zorladı?" Sam fincanları tezgâhın diğer tarafına kaydırıp kahve demliğine uzanırken sordu.

"Geçen gece kelimenin tam anlamıyla tüm ofisimizin önünde ayağa kalktı ve bir partinin ortasında bunu duyurdu. Asistanının masasında."

Sam bir an için dondu kaldı, sonra dönüp bana baktı, şoktan çenesi açık kalmıştı. "Sen ciddi misin?"

"Evet," dedim, "biliyorum."

Fincanlarımızı doldurmayı bitirirken usulca, "Ah, Clara, bu korkunç," dedi.

"Kesinlikle hayatımın en iyi Cuma gecesi değildi," dedim gergin bir ifadeyle.

Biraz krema bulmak için buzdolabına doğru yürümeden önce gülümsedi.

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Sam elindeki fincana şeker atıp kaşıkla karıştırırken sordu. "Tükendin mi?"

"Bilmiyorum," dedim, zihnim dün gece taradığım makaleye geri döndü. "Sanırım yavaşlarsam ya da gerçekten durup düşünürsem öğreneceğimden korkuyorum. Ve belki de bilmek istemiyorum."

Kendimi çığ ve savunmasız hissetmeme neden olan bir itiraftı bu ve sanki daha fazla acı verici düşüncenin ağzımdan çıkmasını engelleyebilecekmişim gibi kahveyi dudaklarıma götürdüm.

"Hadi gel." Sam boştaki kolunu benimkine doladı ve bu hareket beni kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla rahatlattı. Yemekhanenin ana salonuna geri döndük ve tavanın ahşap kirişleri boyunca asılı duran dev plaketlerden birinin önünde durduk. Pine Lake logosunun altında her yılın Renk Haftası kaptanları listelenmişti ve ben de gözlerim Mack'inkinin tam yanında duran kendi ismime çarpana kadar onun bakışlarını takip ettim.

"Mektubunu alamadığın için üzgünüm." Dönüp bana baktı, dudaklarında özür dileyen bir ifade vardı. "On beş yaşındaki halinin söyleyeceklerini duymayı çok isterdim."

Şimdiye kadar yaşadığımdan tamamen farklı bir hayat yaşamamı istediğini düşündüm. Ama hala işten çıkarılmamı tartışmanın acısını çıkarıyordum.

On beş yaşındaki Clara'nın yüce yaşam hedeflerini gerçekleştiremediğimi ortaya çıkarmak daha da acı verici, hatta utanç vericiydi.

Ben de başka bir yol izledim.

"Mack'i öptüm," diye ağzımdan kaçırdım, masalardan birine bir sandalye çekip otururken. "Dün gece, dalış iskelesinde."

"Aman Tanrım!" diye ciyakladı, karşımdaki sandalyeyi sürükledi ve yavaşça kendini koltuğa sabitledi. "Olanların her saniyesini ayrıntılı olarak anlatmalısın."

Dirseklerini masaya dayayarak, beklentili ve dedikoduya aç bir sırıtışla bana baktı.

"Tamam." Sinirli bir şekilde bardağımın kenarıyla oynadım, davul gibi vurdum. "Çok sıcaktı. Bin yıl sonra patlayan bir yanardağ, her köyü yok eden lavlar gibi sıcaktı."

Sam kıkırdadı. "Bu çok özel bir imge, Clara." İki elinin arasında tuttuğu fincanı ve beklentiyle kulaklarına doğru sıktığı omuzlarıyla düpedüz sersemlemiş görünüyordu. "Peki bu köyü yok eden öpücük nasıl oldu?"

"Mack'ten her zaman hoşlandığımı biliyorsun." Kahveme üfledim ve belli belirsiz, küçük bir yudum aldım. "Biz çocukken."

Sam bana bilmiş bir bakış attı, başını eğdi. "O aşkı en ön sıradan izledim, hatırladın mı?"

"Doğru," diye onayladım başımı sallayarak. "Ama sanırım ben de bu yüzden bu kadar..." Kalbim, kafesinden kaçmaya çalışan bir hayvan gibi çarpıyordu.

Öne doğru eğildi, gözleri kısıldı. "Ondan çok mu etkilendin? Kemiklerine mi atlamak ? Mack trenine tırmanmak ve onu av tüfeğiyle sürmek için mi?"

Korna çalan bir tren kondüktörünü taklit ederek elini havaya kaldırdı ve ben de yüksek sesle kahkaha attım.

"Ben 'onun tarafından sürekli rahatsız ediliyor' diyecektim ama senin versiyonun da işe yarıyor. Bana kablosuz ağ şifresini vermek için çok uğraştı ve bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Clara." Bana bir bakış fırlattı. "Tabii ki biliyorum. Pinelake1933." "Aman Tanrım, yani sana sorabilirdim," diye homurdandım, bir elimi yüzümde.

"Evet, ama sen ." Sam alt dudağını ısırdı, yüz ifadesi neşeliydi.

"Muhtemelen içten içe Mack'i istediğini bildiğin için..."

sana vermek için."

"Hayır," dedim başımı sertçe sallayarak. "Ne yaptığınızı bilmediğimi sanmayın. Beni 'İşte böyle dedi' demem için tuzağa düşürüyorsun ve ben bu yemi yutmayacağım. Ben bile o kadar klişe değilim."

"Evet, kesinlikle öylesin," dedi.

"Kahretsin, , değil mi?" Kupama doğru gülerek söyledim.

"Hiç değişmemişsin, Clara." Yüzündeki gülümsemeden bunun iyi bir şey olduğunu düşündüğü .

Sandalyemde arkama yaslandım ve kahvemden uzun bir yudum aldım. Mack'le geçirdiğim dün gece bir fırtınaysa, Sam'le geçirdiğim bu sabah berrak bir gökyüzü, parlak ve güzeldi.

"Her neyse," dedim, "ikimiz de bunun yapmamamız gereken bir şey olduğu konusunda hemfikirдик. Bu yüzden bıraktık. Ve bir daha da yapmayacağız. Son."

Sam sinirli bir inilti çıkardı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Ne!" Ona masum bir yüz ifadesi takınarak itiraz ettim. "Biz eski arkadaşız. Çoğunlukla birbirimizi delirtiyoruz. Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim ve o da anlaştık."

"Tamam, öncelikle romantik kaçamaklar her zaman iyi bir fikirdir," dedi ve ben çıkmak için ağzımı açtığımda beni başından savdı. "Ama cidden Clara, sen ve Mack çok mantıklısınız. Bu bir şey olabilir."

"Hangi gezegende?" Her ne kadar dün onunla birlikte olmakta bir şeylerin tıkr tıkr işlediğini aklımdan geçirmiş olsam da karşılık verdim. Gerçi bu muhtemelen benim çok ihmal ettiğim libidomun fikrini belli etmesiydi.

"Bu," dedi işaret parmağını masaya vurarak, münazara takımındaki liseli bir çocuk gibi. "İkiniz de yoğun ve tutkulusunuz. Aynı mizah anlayışına sahipsiniz. İkiniz de aptalca şakalar yapmayı seviyorsunuz."

"Affedersiniz." Bir elimi göğsüme götürdüm ve incinmiş gibi davrandım. "Şakalarım harika."

"İkiniz de bekarsınız," dedi.

"Ayrıca tamamen farklı hayat planlarımız var, farklı kıyılarda yaşamak üzereyiz ve birbirimizi delirtiyoruz," diye diplomatik bir şekilde karşı çıktım. "Mack beni kızdırmak için gezegene yerleştirilmiş bir kaos ajanı olmasaydı bile, şu anda kimseyle bir şeylerin peşinden koşacak durumda ."

Dün gece o evcilleştirilemez, hayvani tarafımın önderlik etmesine izin verdim. Ama

Şimdi, gün ışığında, gerçeklik hüküm sürüyordu. Alewife'ı indir, hesabı yap ve

Amaya'ya beni terfi ettirmekten başka çaresi olmadığını kanıtlayacaktım. Olmam gereken yol buydu.

"Ve," diye ekledim, "tükenmişliği seks yaparak çözebileceğinizi sanmıyorum." Sam bir kahkaha attı ve sonra ciddileşti. "Peki o zaman plan *nedir*?"

"Çünkü sende bir tane olduğunu biliyorum."

"Sanırım," dedim, "eğlenmenin nasıl bir his olduğunu tekrar hatırlamam gerekiyor."

Açık konuşacak olursam, çok eğlenceliydi.

"Seks," diye kestirip attı ve koltuğunda heyecanla sallanırken bana göz kırptı.

"Hayır." Ona sert bir bakış attım. "Sadece kamp eşyaları."

"Yuh," diye alay etti ve başparmağını bana doğru salladı.

"Sam!" Güldüm. "Yemin ederim. Sadece ikimizin de sistemlerimizden atmamız gereken bir şeydi."

İkna olmamış bir şekilde gözlerini bana dikti.

"Sistemlerinden bir şeyler çıkarmakla ilgili o saçma cümleyi söyleyen hiç kimsenin gerçekten bunu kastetmediğini biliyorsun, değil mi? Çünkü ikinizin de sisteminizde birbirinizden çıkarmak isteyeceğiniz çok daha fazla şey olduğunu garanti edebilirim."

"Aman Tanrım, çok acımasısın!" Dedim. "Söz veriyorum, çoktan atlattım."

"Elbette," dedi söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Ve ben yüz haftalık hamile değilim."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

"Babamın 1995 yılındaki haline benziyorsun."

Nick'in yüzünü saran, aynalı camları güneşi bir lazer ışını gibi yansıtan eski neon yeşili Oakley'leri işaret ettim.

"Bunu bir iltifat olarak kabul etmeyi tercih edeceğim, çok teşekkür ederim," dedi tuhaf bir gülümsemeyle.

Bir kamp sandalyesine oturmuş olan Sam'e baktım, kocaman hasır güneş şapkası buklelerini örtüyordu. "İyi misin, ref?" diye sordum.

"Buna sahibim, daha neye ihtiyacım var?" dedi boynunda asılı paslı gümüş düdüğü gururla göstererek.

Orada durup telefonumu ararken içgüdüsel olarak elimi şortumun cebine attım. Onu Sunrise'da bırakmaya karar vermiştim, kendimi şimdiki ana bırakmaya çalışıyordum. Teoride mükemmel bir plan. Ama şimdi, gerçek şimdiki zamanda, rahatsız ve garip hissettiriyordu,

Tıpkı işe giderken giydiğim ve bütün gün sürekli yer değiştiren, hafifçe esnetilmiş külotlar gibi. Telefonumun olmaması beynimi sıkıştırıyordu.

Onun yerinde Renk Haftası madalyası (Mack'in hiç beklemediği bir anda ona geri fırlatabilmek için her zaman yanımda olması en iyisiydi) ve yeni kontrol listem vardı. Kendimi bir tür tılsım gibi hissetmeye başlamıştım; neden burada olduğumu, başarmak istediğim şeyleri hatırlatıyordu. Ve şu anda, bu Bayrak Kapmaca oyununu oynamak ve biraz keyif almak için buradaydım, lanet olsun.

Tam o sırada Mack, yıpranmış bordo USC Trojans tişörtü ve eski görünümlü lacivert koşu şortuyla yanıma geldi. Böyle rahat bir kıyafet, ama bir şekilde vücuduyla birlikte hareket ediyor, bronzlaşmış teninin ve sıkı kaslarının her bir parçasını gösteriyordu.

"Selam," dedi, elini yatağının üzerinde gezdirirken altın sarısı saçları sağa sola savruluyordu. Mack yenilenmiş ve dinlenmiş görünüyordu, daha birkaç saat önce ağzı benimkinin üzerinde olan biri gibi değil.

"Merhaba!" Fazla geniş, dişlek bir gülümsemeyle cıvıldadım. Cebimdeki katlanmış kâğıdı elime aldım, umutsuzca dikkatimi dağıtmak ve bakışlarımı kaçırmak için açabileceğim bir ekranı olmasını diledim. Bunun yerine, zoraki sırtışımla Mack'e bakmaya devam ettim.

"İyi uyudun mu?" diye sordu soğukkanlılıkla, bir kolunu başının üzerine uzatıp bir tarafa doğru eğilerek. Ses tonunda herhangi bir alay ya da iğneleme belirtisi aradım. Kesinlikle ; bir şekilde öpüşme seansımıza gönderme yapıyor olmalıydı. Ama bu sabah bana hiçbir ipucu vermiyordu, ben de öylece oynamaya devam ettim.

"İnanılmaz," diye yalan söyledim, başımı sallayarak onayladım. "Taş gibi oldum. Yüzmekten olmalı."

"Clara!" Nick bağırdı ve Mack'le aramızda geçen bu garip ileri geri konuşmaya son verdi. "Hazır mısın?"

"Bunu biliyorsun!" Boynumun dibindeki at kuyruğunu sıkılaştırarak söyledim. "Gerçek Renk Haftası kaptan enerjisi bu hafta sende Millen," Mack

dedi, bir ayağını geriye atıp tutarken beni aşağı yukarı süzdü, gerinirken tek ayağının üzerinde dengede durdu. Gösteriş. "Gömleğini falan da içine sokmuşsun."

"Sadece giriyorum!" Gruba doğru dönmeden önce söyledim.

"Tamam! Dinleyin!" Herkese el sallayarak yüksek sesle söyledim. "Nick kuralları gözden geçirecek, çünkü bugün aramızda Bayrak Kapmaca oyununda yeni olan çok özel bir konuşumuz var." Linus'a doğru ellerimle golf oynadım ve grubun geri kalanı da alkışlarla bana katıldı.

Eloise'in arkasına sokulmuş, çenesini onun omzuna dayamış, kollarını beline dolamış, ellerini kavuşturmuştu. Arkadaşımın bu kadar açık bir şekilde aşık olduğunu görünce içimde yükselen çirkin kıskançlık duygusundan hoşlanmayarak arkamı döndüm.

", millet!" Nick, sadece yedi kişi olmamıza rağmen yüzlerce kişiden sorumluymuş gibi bağırdı.

"Dostum, seni duyuyoruz," dedi Mack, bir adım geri çekilirken kulaklarını kapatarak.

Nick, biraz daha yüksek sesle devam etmeden önce Mack'e sert bir bakış atmak için gözlüklerini burnundan aşağı kaydırıldı.

"Tamam, işte başlıyoruz. Takımlar, adaleti sağlamak için bir şapkadan isim çekilerek rastgele belirlenir."

Nick elindeki panodan başını kaldırdı ve hepimizin dinlediğinden emin olmak için gruba sertçe baktı. "Yalnız şapkamız yoktu, bu yüzden Clara'nın bu sabah yemekhaneden çaldığı salata kâsesini kullanıyoruz."

Sam öne doğru eğilip yerden tanıdık görünümlü, yıpranmış kahverengi plastik bir kap alıp Nick'e uzatırken küçük bir reverans yaptım. "Kaseniz, efendim."

"Teşekkür ederim, saygıdeğer hakem." Kâseyi bir adak gibi bize uzattı ve ardından Trey'e vermeden önce kâseden katlanmış küçük bir kâğıt parçası aldı.

"Yeşil takım!" diye neşeyle duyurdu.

"Aynen," dedi Trey, Nick'e hızlı bir gülümseme vererek. Ardından kaseyi, almak için kolunu Linus'tan ayırmak zorunda kalan Eloise'e uzattı.

"Yeşil takım da," dedi. Sinirle yutkundum, parmaklarım saçlarımla oynuyordu, sırf yapacak bir şeyim olsun diye atkuyruğumun tellerini örüyordum. Kaseden çekmeye devam etmeme gerek yoktu; eleme süreci Mack ve benim aynı takımda olduğumuz anlamına geliyordu.

Her nasılsa dün gece bu fikri ortaya attığımda, bir takımda birlikte olacağımız düşüncesi aklımın ucundan bile geçmemişti.

Eloise bize doğru döndü. "İkinizin Linus'a iyi bakmanızı bekliyorum."

"Merak etme El; Millen ve ben ona oyunun nasıl oynandığını göstereceğiz. oynadı."

Mack de takım arkadaşı olarak yeni rolümüzden dolayı yıprandıysa da bunu belli etmedi. Bunun yerine, Eloise'in hayal kırıklığına uğramış yüzüne rekabetçi bir zevkle sırttı. Bu bakışı tanıyordum; bir zayıflığın kokusunu alıyor, onu nasıl kullanacağını planlıyordu.

Bu oyunda ona karşı.

Mack'in yumuşak, rahat doğasıyla kolayca karışan bu köpekbalığı benzeri yanını her zaman sevmişimdir. Bu anlamda birbirimize benziyorduk; her ikisi de kazanmayı seven iki farklı insan.

"Ve tabii ki," dedi Nick elini sallayarak, "kaybedenler öğle yemeği ısmarlar." "Aferin Nick," dedim.

Sam kucağındaki mavi yeşil iki mendili alıp Nick'e doğru fırlattı.

"Sorular? Yorum? Şakalar?" diye sordu.

"Pantolon giymek yok," dedi Sam sırtarak ve bakışlarını Trey'e yöneltti.

"O bir kazaydı!" Trey savunmaya geçercesine haykırdı ve ben hariç herkes güldü. Hafifçe Mack' döndüm, başımı ona doğru eğdim ama ona yaklaştırmaya çalıştığımı düşünmesine neden olacak kadar yaklaşmadım. Hâlâ dün geceyi zihnimde canlandırdığımı düşünmesini istemiyordum.

Çünkü ben değildim.

En azından şu anda değil.

"Kimsenin pantolonunun indirildiğini hatırlamıyorum," diye mırıldandım. güneş kremi, endüstriyel güçte kamp çamaşır deterjanı ve da misk kokulu ter kokusu alabilecek kadar omzuna yaklaştı. Eau de Mack.

"Birkaç yaz önceydi," diye açıkladı. "Dört yıl önceydi, belki? Çok sarhoş bir şekilde kickball oynuyorduk. Trey, Regan'ı kaleden çıkarmaya çalışırken yanlışlıkla onun şortunu yakaladı. Pek iyi gitmedi."

"Tam bana göre bir oyun." Yüzüme bir kalkan gibi bir gülümseme yerleştirdim, böylece beynimin kaç tane yaz buluşmasını denklemlerini yaptığını ve yapmaktan vazgeçtiğim anıların yasını tuttuğunu bilmeyecekti.

Mack omzuyla beni dürttü. "Merak etme Millen. Bu hafta yeni espriler yapacağız."

Onunla göz göze gelmek için döndüm, şaka yapmasını bekliyordum. Bunun yerine bana nazik, bilgili bir gülümseme sundu. Onunla ilgili en sinir bozucu şey buydu, dün gece beni bu kadar yoğun bir şekilde çözen şey buydu. Sadece nerede olduğunu bilmiyordu.

İnsanlara nadiren tüm yumuşak, savunmasız gerçeklerin kapısıydı; anahtarı avucunun içinde tutuyordu.

"Pekâlâ, Greenies." Nick bir futbol gibi geriye doğru koşarken Trey ve Eloise'i kendisine doğru salladı. "Benimle birlikte uzak kalenin oradasınız!"

Eloise, Linus'un önünde durdu ve takım arkadaşlarının peşinden koşmadan önce dudaklarına sert ve hızlı bir öpücük kondurdu. Garip bir şekilde boğazını temizledi ve bize mahcup bir bakış atarak gözlüklerini çıkardı ve öpücüğün yarattığı lekeleri tişörtüyle sildi.

Mack onun yanında durdu, güneş gözlükleri başının tepesinde yamuk duruyordu ve doğrudan bana baktı, dilinin kenarını boynuma bastırduğunda büyüculük gibi hissettiren alt dudağında gezdirdi. Hiçbir şey söylemedi ama gözleri benimkileri yakaladığında daraldı, sanki şöyle der gibiydi: *Dün gece bunu nasıl yaptığınızı hatırlıyor musun? Ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlıyor musun? Eğer istersen tekrar yapabiliriz.*

Sinirden midemin bulanması, tüm iyi niyetlerimin zayıflaması için yeterliydi. Sonra sıcaktan soğuğa ne kadar hızlı geçtiğini, kablosuz şifresiyle oynadığı aptal oyunu hatırladım. Bu sadece başka bir Aptalca, düşmanca anlaşmazlıklarımızdan biriydi ve başka biri olsaydı gülüp geçerdim. Ancak Mack'le olan her etkileşim benimle kaldı ve bir kıymık gibi derimin altına saplandı.

Bakışlarımı tekrar Linus'a çevirdim.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye başladı yüzünde ılık bir gülümsemeye.

Sonra ince kaşları hafifçe çatıldı. "Ama kız arkadaşımı dövmenin eğlenceli düşünüyorum."

Mack omzuna hafif bir yumruk atarak "Evet dostum," diye cesaretlendirdi. "İşte ruh budur."

"Geçen hafta Bananagram'da canıma okudu." Linus omzunun üzerinden Eloise'in Trey ve Nick'le sıkı bir çember oluşturduğu yere baktı ve bize dönmeden önce dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Yani bunu hak etti."

"Senden hoşlandım," dedim. "Eloise'i seven ama aynı zamanda kazanmayı da seven herkes benim tipimdir."

Linus'un yüzü canlandı, teninde bir kızarıklık belirdi.

"Ve Millen kimseyi o kadar kolay sevmez, dostum," araya girdi Mack, her hecesinden alay damlıyordu. "Yani bunu gerçekten bir iltifat."

"Bu herkes için geçerli değil." Uzanıp Mack'in başının üstünü, saçlarının yumuşaklığını görmezden gelmeye çalışarak Tenime değen narin pamuk parçacıkları. "Sadece bunu çok zorlaştırıyorsun."

Mack dokunuşumdan kaçıp birkaç adım öteye koşarken Linus'un gözleri aramızda dolaştı.

"Peki nasıl oynayacağız?" diye sordu.

"Bu kadar küçük takımlarla plan tamamen savunmaya yöneliktir," dedim içimde bu tür mücadeleler için yaşayan o tanıdık rekabet ateşi cızırdarken. Adrenalin eski bir dost gibi hissettiriyor, uzun zamandır yakmadığım bir ateşi alevlendiriyordu.

"Uh, hayır." Mack başını sallayarak bana şüpheli bir bakış attı. "Nick koşmaktan nefret eder, o yüzden muhtemelen bayrağı koruyacaktır. Onlara hücum etmeliyiz. Sahaya hücum et, derine in ve agresif ol. Linus, sen "Sanki adımlarınızda bir canlılık var."

Mack, Linus'un sırtına güven artırıcı bir darbe daha indirdi ve ben de onun kardeş enerjisine gözlerimi devirdim. Mack bir kayayı bile etkileyebilirdi.

"Üniversitede üçüncü ligde kros koştum," diye cevap verdi Linus, göğsü biraz kabarmıştı.

"Mükemmel. O halde hepimiz ön cepheye hücum ediyoruz." Mack bunu sanki şey tamamlanmış gibi söylemişti ve vücudum sinirden diken diken olmuştu. "Kaosla kazanırız.

Bayrağa ilk kim ulaşırsa onu alır ve ana üsse geri döner." Linus başını salladı, dinlerken gözlerini kısarak düşündü.

"Ya da," diye araya girdim, sesim kısılmıştı, "Linus bayrağımızı savunuyor olabilir.

Ben sahanın ortasını korurum, sen de savunmaya yardım edersin. Eğer hızlıysa, yaklaşan herkesi yakalar ve hepsini hapishanemize kapatabiliriz. Sonra hepimiz aynı anda onların tarafına koşar, bayrağı alır ve kazanırız."

"Bu korkuyu oynamak Millen," dedi Mack, çizik Wayfarers'ını alnına doğru iterek gözlerini bana dikti.

"Ya da stratejik ve akıllıca oynamaktır." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum ve yerimde durdum. "Kaos bir strateji değildir."

"Senin için birkaç yıl oldu Millen. Bu oyunun nasıl işlediğini hatırladığını sanmıyorum." Benim daha da sinirlenmemi izlerken gülümsemeye başladı.

"Ama daha bu yaz gençlere zafer için koçluk yaptım."

"Ciddi ciddi bana bir çocuk oyununu mu anlatacaksın Mack?" Ona bir adım daha yaklaşarak sordum.

Mack boğuk bir kahkaha atarak başını salladı. "Aklımın ucundan bile geçmezdi." "Kulağa kesinlikle öyle geliyor," diye ittim.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Mack'in gözleri parladı. Belli ki bundan zevk alıyordu.

Linus ikimizin arasına baktı, kafası karışmıştı. "Bekle, peki biz hangi plan-"

"Peki." Mack hâlâ gülümseyerek ellerini havaya kaldırdı. "Senin deneyelim Millen. Linus, ne diyorsa onu yap. Savunma yap."

"Sonunda anladığına sevindim," dedim ona toplayabildiğim en iğrenç ve hoş gülümsemeyi sunarak. "Linus, sahanın sonundaki bayrağı . Mack ve ben ön hattı savunacağız. Onları kendi bölgemize çekmek, peşlerine takmak ve sonra da onlar hapisteyken bayraklarını almak için kaçmak istiyoruz."

"Nasıl istersen, Millen. Bugün iyi oynayabileceğini düşünüyor musun?" Mack güneş gözlüklerini yüzünden aşağı kaydırarak sordu. Kirli sakalları daha da belirginleşmişti ve bir elini çenesinde gezdirdi, gözlerim onu takip etti,

Boynunun güçlü hatlarına, ne zaman gülümsese ya da kakhaha atsa kayboluyormuş gibi görünen çenesindeki küçük çukura hayranlıkla bakıyordu.

"Bu senin ne kadar pislik olduğuna bağlı," diye cevap verdim.

"Millen-" dedi Mack, ama Sam'in hakem düdüğü gerginliğimizi kesti ve dudaklarında kalan geri dönüşü yuttu. Ona ve Linus'a sahadaki yerlerine gitmeleri için el salladım, uzun zamandır hissetmediğim kadar kendimden emindim.

Sam'in düdüğü havada tekrar yankılandı ve Eloise bize doğru fırladı. saç örgüsü bir kuyruklu yıldız gibi arkasından fırlayarak anında sahanın kenarına geldi. Mack ve ben ona doğru koştuk ama o hala genç ve atletik bir şekilde ayaklarının üzerinde döndü ve doğrudan takımının güvenli bölgesine geri döndü. Her şey Trey'in yanımdan geçip gitmesi için gereken zaman, kırmızı atlet ve dövmelemin

"Kahretsin!" Eloise yine bize doğru koşarak bizimle alay ederken ve bir sıçrayışla sahanın bizim tarafına atlarken gözümü ondan ayırmamaya bağırdım. Planımız -benim *planım*- şimdiden çatırdamaya başlamıştı.

"Mack!" Bu sefer ondan uzaklaşırken bağırdım. "Bayrağa doğru gidiyorum!"

"D oynadığımızı sanıyordum?" diye bağırdı, yüzünde vahşi bir neşe ifadesiyle ayrım çizgisi üzerinde bir ileri bir geri zikzaklar çizen Eloise'i takip ederken.

"Planlar değişti!" Bağırdım, beynim panik içinde anlık bir karar verdi. "Sen çizgiyi koru!"

Bana bir şeyler tersledi ama ben duyamayacak kadar uzaktaydım, sahanın uzak tarafına, düşman bölgesine doğru koşuyordum. Trey çoktan Linus'un bayrağımızı savunduğu yere tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı ve Eloise de Mack'in kuyruğunda ona yaklaşıyordu. Burada endişelenmem gereken tek kişi, kalenin hemen solundaki bayrağı koruduğu pozisyonda ileri geri volta atan ve gözlerini bana dikmiş olan Nick'ti.

Yıllar, belki de on yıl geçmiş olmasına rağmen vücudum sanki dün oyun oynamış gibi hareket ediyordu. Aylardır spor bile yapmamıştım. Ayağımdaki spor ayakkabılar dairemin küçük dolabında toz topluyordu. Ama şu anda elektrikliydim, durdurulamazdım.

Yavaşlayarak koşmaya başladım ve sahanın kenarı boyunca Nick'in çevresel görüş alanının sağına doğru ilerledim. Bir şekilde bana odaklanmayı bırakmış, onun yerine önündeki birine çılgınca işaretler yaparak bayraklarından uzaklaşıp sahaya doğru koşuyordu. Bu çok acemice bir hareketti - bayraklarını tamamen terk etmek

Korunmasız bir şekilde nefesimin altında kıkırdadım. Zavallı tatlı Nick. Cidden bu bayrağı burnunun dibinden çalmak üzereydim.

Homurdanarak vücudumu ileri doğru fırlattım ve yeşil takım bayrağına sadece birkaç metre kalana kadar sahayı boydan boya geçtim. Kazanmak benden sadece birkaç santim uzaktaydı ve bunun coşkusu damarlarımda dolaşıyordu.

Harika hissettirdi.

"Agh!" Bir el omzuma çarptı ve atletimin çekiştirdi. Arkamı döndüğümde Eloise'i pembe yüzlü ve ağır nefes alırken buldum.

"Yakaladım seni," diye soludu, yüzü Cheshire Kedisi gibi parlıyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandım o başını futbol kalesine doğru sallarken.

"Hapis zamanı, bebeğim."

"Ama Mack seni yakalamak üzereydi!" İtiraz ettim, istemeye istemeye onu takip etmek için döndüm.

Eloise başını salladı. "Mack senin hücre arkadaşın."

"Ciddi misin sen?" Döndüğümde gerçekten de kalenin etrafında attığını ve birkaç saniyede bir gözlerini saatine doğru kaydırıldığını gördüm.

"bakalım!" Eloise, ben ona doğru koşarken bana ters ters bakan Mack'sakacı bir şekilde itti.

"Onu koruman gerekiyordu," diye tısladım, kirli ellerimi atletimin önüne silerken. "Bu oyunu nasıl oynayacağını bilmiyor musun?"

Nefesimi tutarken terden sıırıslam olmuş giysilerime yapışan vücudumun keskin kokusunu içime çektim ve aynaya bakmadan saçlarımın - hâlâ gevşek bir at kuyruğunda düğümlenmişti - ıslak, yapış yapış bir karmaşa olduğunu anladım. Normalde, özellikle de bir gece önce öpüştüğüm birinin önünde darmadağınık görünmekten utanırdım. Ama bugün farklıydı; şu anda tek yapmak istediğim bu evcilleşmemiş yanıma eğilmek ve onu kendime ait olarak geri almaktı.

"Hepimizin savunmada olması senin fikrindi ama sonra fikrini ve sahayı koşarak geçmeye karar verdin!" Yeni yürümeye başlayan bir çocuğun öfke nöbetine benzer bir şekilde elini havada salladı. "Aklından ne geçiyordu?"

"Buna ayakları üzerinde düşünmek denir," diye karşılık verdim, kendi saatime bakarak. Hapishanede doksan saniye kalmıştı. Bunu kazanmak için hâlâ bir şansımız vardı. "Rotayı değiştirmek. Planı yeniden düzenlemek. Bilirsin, bir şey yapmaya karar verip sonra değiştirip başka bir şey yapmak gibi? Bu konuda iyisin."

Dün gece dalış iskelesinden ateş ederkenki görüntüsü zihnimde canlanırken gözlerimi kısıtım.

"Tek yaptığım *senin* oyun planına uymaktı Millen," dedi, bir kez daha etrafımızı işaret ederek. "Tam olarak istediğin şeyi yaptım."

Nemli, yırtık pırtık tişörtü göğsüne yapışmıştı ve yemin ederim ki sadece dik bakmak için ona diktiğim gözlerim biraz kayarak köprücük kemiği boyunca uzanan ve parmak uçlarımın altında hâlâ sert ve pürüzsüz olduğunu hissedebildiğim o noktaya yerleşti.

Lanet olsun.

Sol tarafımızda Nick dönüp aval aval bize baktı. "Siz ikiniz cidden Bayrak Kapmaca için kavga mı ediyorsunuz?"

"Evet!" diye bağırarak ikimiz de, biraz fazla yüksek sesle.

Tam o sırada sahanın diğer tarafından bir bağırış yükseldi. Trey yine harekete geçmişti, mavi bayrak elinde çılgınca sallanırken kolları öfkeyle sallanıyordu.

"Kahretsin," diye homurdandım nefesimin altında. Trey orta çizgiyi bir sıçrayışta geçti, Sam'in yan çizgiden gelen düdüğüyle hava delindi. Dramatik bir şekilde çimlerin yığıldı, Eloise koşarak yanına geldi, elleri havada zafer kazanmıştı.

"Oyun bu. Kaybettik."

"Bir dahaki sefere benim planımla gidiyoruz Millen." Elini terden sırlıklam olmuş saçlarında gezdirirken Mack'in gözleri üzerime dikilmişti ve son derece öfkeli görünüyordu.

"Bir dahaki sefere *olmayacak*, *Sullivan*," diye cevap verdim ve koşarak uzaklaştım. Ona "Ben sana " tatminini yaşatmak istemedim. Umursadığım kadarıyla bensiz de yuvarlanabilirdi.

Mack'in ne düşündüğünü umursadığımdan değil. Ne benimle, ne Bayrak Kapmaca oyun stratejimle, ne de başka bir şeyle.

Bu yüzden beni izleyip izlemediğini görmek için bir önemi yoktu ve izlememesini de bu yüzden hiç umursamadım.

Hiç de bile.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Kelimeler ağzımda yer kapmak için hindili sandviçimle savaşılarak karışık bir şekilde çıkıyordu.

"var?" Sam verandadaki salıncaktan sordu, mor güneş elbisesi ayaklarının etrafında dalgalanıyordu.

Gündoğumu güvertesine yayılmış, Mack ve Linus'un General Store şarküteri tezgâhından aldıkları sandviçlerle ziyafet çekiyorduk. Artık öğleden sonraydı, öğle yemeğinden çok akşam yemeğine yakındı. Bir elimi tuzlu ve sirkeli patates cipsi torbasına sokmuştum. Diğeri ise telefonumun ekranına öfkeyle vuruyordu.

"Asistanım," dedim ve kendi gözleriyle görebilmesi için Sam'e uzattım. "Lydia."

"Yeni en iyi arkadaşım demek istiyorsun," diye açıkladı.

"Evet, şu. Bütün toplantıları takvimimden sildi!"

"Ve ..." Sam parmaklarını ekranı yakınlaştırmak için kullandı, okurken ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım."

"Biliyorum!"

"Ne?!" Eloise'in örgüsü bir kuyruk gibi savrulurken bir ileri bir geri baktı.

Linus onun yanında özenle bir sandviç ve bir paket cipsi ikisi arasında paylaştırdı. "Ben de bilmek istiyorum."

Sam, "Clara'nın ajandasını bu hafta için 'İyi deneme patron, tatildesin' diye bir randevuyla doldurdu," diye kıkırdadı.

"Vay canına. Umarım iyi para alıyordur," diye mırıldandı Eloise ortak sandviçin kendi payına düşen kısmına uzanırken ve teşekkür etmek için Linus'un yanağına bir öpücük kondurdu.

Telefonumu tekrar elime alıp, neyse ki kapatılmamış olan e-postama göz attım.

"O şeye bağımlısın." Mack'in sesi hafifti ama de ses tonundaki yargılamayı duyabiliyordum.

Yemeğini zarif bir solukta bitirmişti ve şimdi ahşap verandanın çevresini saran duvara yaslanmıştı. O kadar uzundu ki duvarın kenarına tünebiliyor ve bacaklarını önünde uzatabiliyordu. Maçtan sonra bir ara tişörtünü kaybetmişti ve şortunun kalçalarının kenarına nasıl tehlikeli bir şekilde tünediğini fark etmemek zordu.

"Yani?" Bu benim en iyi cevabım değildi ve kaşlarının yukarı doğru seğirmesinden retorik başarısızlığımdan zevk aldığını anlayabiliyordum.

"Sakinleşmek için buradasın sanıyordum Millen. Nick dün böyle dememiş miydi?" Elleri onu sabitlerken bacak bacak üstüne attı. Her zaman kendine güveni vardı ve görünüşe bakılırsa bu beni hâlâ rahatsız ediyordu. Aynı zamanda inkar edilemeyecek kadar seksiydi ve kontrol listem ve mektubum - ki ikisi de şu anda güvenli bir şekilde not defterimin içine sıkışmış durumdaydı - kulağıma "bir sevgili edin" diye fısıldıyor gibiydi.

"İş takvimimde neler olduğunu bilmek odaklanmama yardımcı oluyor," dedim, tüm dikkatimi çantamın dibindeki ulaşılması zor bir çipe yönelttim, bu birdenbire onun güneşten öpülmüş göğsünü süsleyen siyah saçlardan çok daha ilgi çekici oldu. "Beni gerçek dünyada hayal etmenin zor olduğunu biliyorum ama müşterilerim ve bana bağlı bir ekibim var. Sorumluluklar. Bir iş."

"Bir işim var ve telefonumun elime yapıştığını görmüyorsun," dedi, o duygusal gülümsemesi hala devam ediyordu.

"Gerçek bir işten bahsediyorum. Yaz boyunca bir gölde yüzüp sonra da bütün kış boş bir kampa göz kulak olmak değil." Bu sözleri ona şaka yapar gibi söyledim, ama şakadan başka bir şeymiş gibi geldi.

"Tanrım," diye mırıldandı Sam nefesinin altından ve yanımda Linus, gözlüklerinin içinde büyüttüğü gözleriyle Eloise'e şaşkın bir bakış fırlattı.

"Kahretsin Millen, bilmesem duygularımı incitmeye çalıştığını düşüneneceğim." Mack'in çenesi hafifçe gerildi. "Bu da mı senin

Bu hafta yeniden yaşamak istediğiniz geleneklerin programı?"

"Öyle demek istemedim," dedim, sandviçimden düşen bir domates parçasını , şimdi onunla göz temasından kaçınmak için her şeyi yapıyordum. Onu aşışlamak gibi bir niyetim yoktu ama tam olarak ne olduğunu anlayamadığım ama içimde zonkladığını hissettiğim bir öfke beni ele geçirmişti.

"Eh, haklısın. Gölde çok fazla yüzüyorum." Ayağa kalkmak için kendini parmaklıklardan aşağı itti ve ben de geçen geceye, o yaprağı çekip çıkardığı ve neredeyse nefesimi keseceği ana geri döndüm. "Gerçek dünyaya yeniden katılmak benim için iyi olacak."

Mack merdivenlerden koşarak indi ve omzunun üzerinden bize el salladı; ben de onun gidişini izlemek ya da bana baktıklarını hissettiğim arkadaşlarıma dönüp bakmak yerine yemeğimi çiğnemeye odaklandım.

Arkamızdan kapı gıcırdayarak açıldı ve Nick ranzanın içinden çıktı, güneş gözlükleri anlaşılmaz bir şekilde hâlâ takılıydı, Trey de onun arkasındaydı. Maçtan sonra üstümü değiştirmek için ranzaya girdiğimde yatağın üzerinde durmuş derin bir sohbe dalmışlardı ve o zamandan beri ikisini de görmemiştim, ta ki şimdiye kadar.

"Mack nereye gitti?" Nick yarım yamalak çemberimize bir sandviç uzanmadan önce grubumuzu inceleyerek sordu.

"Aşıkların kavgası," dedi Sam elini buklelerinin arasında gezdirirken. Ona bir bakış attım ama o beni omuz silkerek geçiştirdi. "O biliyor."

Gözlerim bir santim açıldı ve Nick'e döndüm, o da bana başıyla verdi. "Bana söylemedi ama ben bu sabah anladım. Dün geceki küçük yüzüşünüzü sorduğumda, öğrencilerimin dediği gibi, son derece 'sus' davranıyordu."

"ama," dedim, Mack'in bir şeyler söylemiş olması gerektiğinden emindim ve bunu yapmış olabileceği için hem rahatlamış hem de öfkelenmişim.

"Bunu bile, ikinizin Bayrağı Ele Geçirme konusunda birbirinize yakındığınızı duyduğum anda son derece açıktı.

stratejileri," dedi oturarak. "Hallmark filmlerinden fırlamış gibiydi."

"Sadece bir öpücüktü," diye açıkladım, sesim kararlıydı. "Biz sadece arkadaşız." "Kampın son yılındaki öpücüğü de sayarsan iki," dedi Sam diplomatik olarak.

"Ah, doğru ya!" Nick söyledi. "Bana bundan bahsetmişti."

"Clara ve Mack, bir ağaçta oturuyorlar," diye şarkı söylemeye başladı Trey.

"K-I-S-S-I-" "Tamam, bu yüz yıl önceydi!" Sözüünü kestim, sesim hafifçe yükseliyor.

"Yani bu yüzden mi onun işi hakkında böyle bir pislik gibi davrandın? Öpüştüğün için mi?" Eloise, Linus'un destesinden bir çip alıp çitirdatarak şöyle dedi. "Bu, birisinin bir şey yapmaya çalışırken yaptığı bir şeye benziyor. Kendilerini, kesinlikle öpüşmeye devam etmek istedikleri biriyle arkadaş olmak istediklerine ikna ederler."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Linus tarafından kesildi.

"Evet, seninle sadece yirmi dört saat önce tanıştığımızın farkındayım Clara, ama Eloise'e katılıyorum," dedi ve Eloise'in başını okşamak için uzandı. sevgiyle diz çöktü. "konuda neredeyse her zaman haklıdır."

"Mill-en, hey, ama, bak tişörtümü çıkarıyorum ve benimle yüzme yarışı yapıyorsun." Nick sesini hafif bir SoCal tınısıyla alçalttı, göğsünü şişirerek şimdiye kadar gördüğüm en kötü Mack taklidini yaptı.

"Ew, Mack, hayır, çok önemli akıllıca şeyler yapmakla meşgulüm," diye mırıldandı Eloise, eliyle örgüsünün kuyruğunu çevirerek. "Sen aptal küçük bir kampta çalışıyorsun, ben ise önemli, havalı pazarlama işleri yapıyorum."

"Markalaşma," diye araya girdim ama artık kimse beni dinlemiyordu. Verandada sergilenen doğaçlama tiyatro oyununa odaklanmışlardı.

"Hadi ," dedi Nick, Sam köşedeki salıncaktan kıkırdarken dilini ona doğru sallayarak.

"Tanrım, çocuklar," dedim, öğle yemeği çöplerimi ellerimin arasında ufalayarak, gergin enerjimi sarmalayıcıları olabildiğince küçültmeye kanalize ederek. "Bence olayları çok fazla yorumluyorsunuz. "Bence çok fazla şey okuyorsunuz.

"Bayrağı Yakala" üzerine aptalca bir tartışma. Ne olmuş yani?"

"Affedersiniz, bu, kelimenin tam anlamıyla sadece koşup kare kumaş parçası bulduğunuz bir oyunun nasıl oynanacağı üzerine son derece tutkulu bir tartışmaydı." Nick güneş gözlüklerini yukarı iterek yorgun ve kan çanağına dönmüş gözlerini ortaya çıkardı.

"ama, bu nostalji!" Ben de öyle dedim.

Linus bir cips ısırmadan önce ciddiyetle "Cinsel gerilim," diye onayladı. "Bütün oyun boyunca bunu hissedebildim."

"Muhtemelen bu yüzden kaybettiniz," diye ekledi Trey kıkırdayarak.

"Tamam, bu kadar yeter, teşekkürler." Yerden zıpladım, tedirgindim, benim aniden bir dalış kıyafeti kadar sıkı ve klostrofobik hissettirdi. "Bu konuları konuşmak için para ödediğim bir terapistim var."

"Nereye gidiyorsun?" Sam sarılmak için kollarını bana doğru uzatarak sordu. Buruşturduğum kese kağıdıyla kafasına hafifçe vurdum ve sonra salıncakta yanına çöküp tarçınlı havayı içime çektim.

Kolunu bana doladığında teninin sıcaklığını hissettim. Tanrıya şükür en azından arkadaşlarımdan biri Mack'i öptüğüm için bana kızmıyordu.

"Az önce Mack'e söylediklerim hiç hoş değildi." İçimi çektim ve onu hızlıca sıktım. "Kayıkhaneye koşacağım ve özür dilerim."

"Ağzınla mı?" diye sordu, sırtarak.

"Aman Tanrım, sen de mi!" Sam'e çığlık attım. "Şimdi gidiyorum."

Nick kıkırdayarak, "Bacağını kır, tatlım," dedi.

Çöpümü atmak için içeri girmeden önce hepsine son bir kez içten göz devirmesi yaptım. On beş yaşındayken "gerçek neşeyi deneyimlemek" derken tam olarak neyi kastettiğimi bilmek zordu, ama şimdi, arkadaşlarımdan sesleri paravan pencerelerden içeri süzölürken, kahkaha tufanları sohbetlerine karışırken, biliyordum.

Dışarıdaki kahkahanın rahatlığı, eski dostlukların şefkati ve yıllar içinde şekil değıştirmelerine rağmen orijinal hallerini asla kaybetmemeleri idi. Rekabetin heyecanıydı - kazanmanın değil, kazanabileceğine yürekten inanmanın.

Bir sonraki adımın ne olacağını düşünmeden balıklama atlıyordu.

[OceanofPDF.com](https://t.me/ceviri9iller)

"MERHABA?" Ellerimi kayıkhanenin kapısına dayayıp içeriye baktım. Hava karanlıktı ama Mack'in eski cipi yakınlara park , yani belli ki buralardaydı. Beklemeye karar verdim, kumsalın kenarında volta atıyor, suyun kuma vurduğu o ince çizgide yürüyordum.

Öğleden sonra güneşinin altında hava ağırdı, ağaçlar suyun üzerine şekilsiz gölgeler düşürüyor, içlerinden her dalgalanma geçtiğinde sarsılıyordu. Yusufçuklar vızıldayarak geçip gidiyor, havalanmadan önce gölü öpmek için aşağıya dalıyorlardı.

gökyüzüne geri döndüler. Bir parmak eklemimi çene kemiğime batırarak sertçe masaj yaptım. Son zamanlarda geceleri dişlerimi gıcırdatıyordum, bu da gün boyunca kulaklarımın hemen altında zonklayan sürekli, donuk bir ağrıya neden .

Mack'i hâlâ ve havadaki nem o kadar bunaltıcıydı ki, onu beklerken vücudumu suyun içine doğru gittikçe daha fazla sokuyordum. Şimdi dizlerime kadar suyun içindeydim, Kafamda özrümü planlarken birkaç saniyede bir eğilip kumda atlayacak taş aradım.

Ona kesinlikle bir borcum vardı. Çünkü o haksız değildi, ben onun duygularını incitmeye çalışıyordum. İşinin bir anlamı ya da değeri olmadığını ya da daha kötüsü olduğunu düşündüğüm için değil. Ama bir parçam hayatımın, işimin bir anlamı olmadığı konusunda endişeliydi, hem de çok endişeliydi ve o anda bu endişeyi ona yöneltmek, kendime itiraf etmekten daha kolay gelmişti.

"Siktir ," dedim yüksek sesle ve zıplayarak birkaç adımda sudan çıktım, kıyıya ulaştığımda şortumu tekmeledim ve iç çamaşırlarımla suya geri adım atmadan önce atletimi de yığına ekledim. Neden yanıma mayo alma zahmetine girdiğimi merak etmeye başlamıştım.

Dün gece kendimi zorla suya sokmuş ve bedenimin zafere ulaşması için çırpınmasını istemiştım. Bugün öylece daldım, gölün serin kollarına gömüldüm, yüzmek için sırtüstü dönmeden önce dibe artık dokunamayacağım kadar kürek çektim. Kollarımı ve bacaklarımı genişçe açtım, ışığını arayan bir yıldız gibi. Tepemde sadece gökyüzü vardı; akşam güneşi soluk maviye tutunmuş, bulut darbeleri tuvalini süslüyordu.

"Sabatikos," dedim sessizce, Lydia'nın geçen gece telefonundan bana okuduğu kelimeyi hatırlayarak. Bugün Pazar'dı, Sebt günüydü. Bir dinlenme günü. Bu sayılır mıydı? Hâlâ yüzümdeki gerginliği, boynumdaki tutulmayı ve içimi kemiren yorgunluk hissini hissedebiliyordum. sayısız uykusuz geceler.

Ama başka bir şey daha oluyordu. Normalde kafamdan akıp giden düşünce sağanağı yavaşlamıştı. Uzuvarım suyun içinde gevşemiş, bütün gün mutfakta bekletilmiş tereyağı gibi yumuşamıştı.

karşı. Kelimeyi tekrar söyledim ve sonra göğsümü havayla doldurdum, vücudum suyun yumuşak akıntısıyla hafifçe alçalırken yavaşça nefes verdim.

Tam sonsuza kadar suda kalabileceğime karar vermişken, yakınlarda bir su sıçraması oldu ve sanki büyük beyaz bir köpekbalığı sihirli bir şekilde yeni bir su kütlesine girmiş ya da Loch Ness canavarı New Hampshire'ın biraz daha az nemli vahşi doğası için İskoçya'dan vazgeçmeye karar vermiş gibi beni meditatif durumumdan kalp atışlarımı hızlandıran bir paniğe sürükledi.

Çılgınca adım atmak için arkamı döndüm, bacaklarım altımda tekmeleniyordu ve orada, sadece on metre kadar önümde bir dalgıç kuşu vardı. New Hampshire'da akbalıkçılar ve göller el ele giderdi ve hayatım boyunca bolca görmüştüm. Melankolik feryatları burada yaz geceleri boyunca o kadar yaygındı ki, güneş battıktan sonra sessizlik düpedüz tuhaf hissettiriyordu.

Ama hiç bu kadar yakından, kuşun siyah beyaz tüylerle çevrili uzun boynunun vücudunun geri kalanını suyun içinde nasıl çektiğini görebileceğim kadar yakından görmemiştım. Büyüleyiciydi. Başını bana doğru çevirdi, boncuk gibi kırmızı gözleri bana bakıyordu, içimden, yanımdan geçip gidiyordu.

"Merhaba," diye mırıldandım, sesim boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Çok güzelsin." Başını suya doğru eğdi ve o kadar hızlı bir şekilde suyun altına daldı ki sanki hiç var olmamış gibiydi.

"Hoşça kal," dedim, çünkü artık kuşlarla yüksek sesle konuşan bir insandım. Beni anlamaması umurumda bile . Kendimi mutlu hissediyordum, doğanın büyüyle uçmuştum.

"Hoşça kalın," dedi bir ses ve dakikalar içinde ikinci kez panik içinde bedenimi sarsarak döndüm.

"Tanrım, Mack." Tabii ki oradaydı, parlak turuncu bir kayığın içinde, devasa bir atın üzerinde kasabaya yeni gelmiş bir şövalye gibi yüksek ve güçlü bir şekilde süzülüyordu.

"Yeni arkadaşlar mı ediniyorsun?" diye sordu ve lanet olsun, hâlâ gömleksizdi.

"Evet, sonunda beni anlayan birini buldum." Nefesimi içime çektim ve bakışlarının ağırlığından kaçmak için bedenimin yüzeyin altına inmesine izin verdim.

Sonra bir baktım kayığın kenarında durmuş beni izliyor.

"Senin adına çok mutluyum," dedi ve kendini sabitlemek için küreğini suya daldırdı.

"Aslında buraya seni bulmaya geldim," dedim yerimden kımıldamadan.

"Ama kayıkhanede değildin."

Mack omuz silkti. "etmem gereken bazı şeyler vardı." "Kayığında mı?" Ben sordum.

Sadece başını salladı. "Neye ihtiyacın var?"

"Hiçbir şeye *ihtiyacım* yok." Birden utandım ve saçlarımı düzeltmek için elimi suyun dışına uzattım. "Sadece özür dilemek istedim. Daha önce söylediklerim için. İşin hakkında."

"Sorun değil Millen. Bu artık benim işim olmayacak." Mack'in sesinin acıdığını hiç duymamıştım ama bu yakındı. Küreği tekrar suya iterek kanoyu biraz ileri gönderdi. "Ayrıca, biraz kıskanmış gibi görünüyorsun, sence de öyle değil mi?"

"Neyin, işinin mi?" Ona yetişmek için tekmelerimi daha hızlı attım.

"Hayır. Yaptığım işi seviyorum."

Arkasını döndü, eğik bir kaşla beni süzdü. "Sadece sen İşimle ilgili bir espri yaptım ve tek gereken gölde yüzmekti, ama sen buradasın. Yüzüyorsun. Gölün üzerinde."

Küreği kararlı bir sıçramayla suya çarptı ve sanki kasıtlı olarak gergin omuzlarına hayran kalmamı sağlamaya çalışıyormuş gibi önümden gitti. İşe yaradı ve gözlerim kapalı suyun altına daldığımda bile tek görebildiğim bir o yana bir bu yana kayan vücutuydu.

Ben ona yetişene kadar tekneyi kumlu sahile sürüklüyordu.

"Cidden," dedim saçımdaki fazla suyu sıkarak, "özür dilerim."

Mack kanoyu gölün kenarında duran ahşap askıya kaldırdı, kaslarını esnetirken seyretmem için bir fırsat daha doğdu. Başını salladı, bir tutam saçını alnına savurarak arkasını döndü ve kollarını göğsünün önünde kavuşturarak bana baktı.

"Tamam Millen, özrünü kabul ediyorum."

Telefonu cebinde çınladı -bu bana benimkini Sunrise'da bıraktığımı hatırlattı- ama ona uzanmadı bile. Tekrar bipledi ve ses doğrudan şortuna bakmama neden oldu, bu da bütün bir Kafamdaki açık saçık düşüncelerin havai fişek gösterisi. Lanet olsun.

"Tamam, güzel," dedim, birden ikimizin de ne kadar az kıyafet giydiğinin farkına varmışım. Kollarımı göğsümün etrafına sıkıca sardım. "Ödünç alabileceğim bir havlunuz var mı? Bir tişört isterdim ama sen giymiyorsun. bir tane."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdığımı, yanaklarıma doğru ilerleyen sıcaklığı engellemeye çalıştığımı fark etti mi? Fark ettiyse bile belli etmedi. Ya da umurunda değildi.

Sadece umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı ve kayıkhaneye doğru başını salladı. "Gel bakalım."

Onlarca yıllık ayak izlerinin kısa patika boyunca onu takip ettim. Mack kapıyı açık tuttu ve beni Elini rahatça sallayarak içeri girdi ve sonra dün gece fark etmediğim uzak duvardaki gömme rafa doğru yürüdü.

"Yakala," dedi bana bir plaj havlusu fırlatırken.

Devasa şeydi, Patriots logosundan fırlayan dev bir patlayan futbol topuyla tamamlanmıştı.

"Gerçekten mi?"

Onu ters çevirdiğimde Mack kıkırdadı. "Ne yani, sana süper erkeksi, futbol adamı tipi gibi görünmüyor muyum? Birkaç yaz önce General Store'da beş dolara satılıyordu."

Kıyafetlerimi elimden geldiğince katlayıp yere yığdım ve havluyu omuzlarıma sararak kurulanmaya başladım. Telefonu tekrar çaldı ve ben de ondan başka bir yere bakmamaya özen gösterdim. Ancak o zaman bir şeyleri gerçekten fark ettim - tepedeki sıcak gömme aydınlatma, soluk

Kirli duvarlar şimdi kremsi fildişi rengine boyanmış, pencereler orman yeşiliyle süslenmiş.

Bir zamanlar karanlık ve kasvetli olan kayıkthane artık ev gibiydi ve ışıkla doluydu.

Çok güzeldi. Parıldayan armatürler ve ahır-şık fenerlerle bir tür HGTV yenilemesi gibi güzel değildi. Buranın ruhuna uygun bir şekilde güzeldi.

Kırık dümenler ve boş güneş kremi tüpleriyle dolu olduğunu hatırladığım eski muşamba çalışma tezgahının yerinde, binanın dış duvarı boyunca uzanan pürüzsüz bir kasap bloğu vardı. Bir zamanlar kürekleri gelişigüzel dayadığımız boş duvar, şimdi odanın köşesine kadar uzanan bir banka ev sahipliği yapıyordu. Yeşil minderler ve pötikareli yastıklarla kaplıydı ve altında düzgünce istiflenmiş can yelekleri vardı.

Suya açılan kirli kasnaklı kapı çoktan gitmiş, yerine güneş ışığını bir girdap gibi içeri çeken ve her yeri ıslıl ıslıl yapan Fransız kapılar gelmişti. Çatı katına çıkan merdiven bile yeniydi - gençliğimden hatırladığım dar, sallanan ölüm tuzağı yerine kalın, yumuşak damarlı ahşap ve sağlam basamaklar.

Mack, katlanmış havluların hemen üzerinde, bir zamanlar Pine Gölü'nün dibinde yaşadığı neredeyse kesin olan küçük kaya yığınlarının yanında duran, geçmiş yıllara ait tüm eski yelken yarışları kupalarını sergilemişti. Onları inceledim yaklaştıkça sarp şekiller oluştu, sonra raftan bir tane aldım ve içine yuvarladım içindeydi. Soluk, süt beyazı, yumuşak ve yuvarlaktı, bir tarafında çatlak vardı.

"Ne zaman özel bir şey olsa gölden bir taş alıp buraya koymayı severim." Sesi alçaktı ve arkamda çok yakındı, nefesi tenimde yumuşakça geziniyordu.

"Bu ne için?" Işığa tutarak sordum.

"Bu yıl kampın son günü," dedi sanki çok açılmış gibi.

Onu tekrar küçük taş arkadaşlarının yanına yerleştirdim ve ardından küçük mavi cam levha aldım.

"Bunu gölde mi buldun?" Şüpheyile sordum.

"Nesin sen, dedektif mi?" diye alay etti. "İyi, bazılarını başka yerlerden alıyorum. Bu Los Angeles'a yaptığım son seyahatten. Malibu'daki Zuma Plajı'nda her zaman bir ton deniz camı olur."

Yaklaşıp omzumun üzerinden uzanarak üst raftan büyük bir granit parçası alırken elimden kaydırdı. Kirli yağmur suyu rengindeydi, ışıktan canlanan beyaz ve gümüş benekleri vardı.

Vücudu yer bir omzunu kitaplığa yaslayarak bana bakarken onu tuttu.

"Peki ya bu?" Parmağımı pürüzlü kenarlarında gezdirdim ve sesim boğazımda düğümlendi. Birkaç dakika önce sıırıslılam olmuşum ama şimdi vücudum ateşli bir sıcaklıkla çarpıyordu.

"Ah, bu çok özel," dedi, elindeki taşla baktı, sonra gözlerini tekrar bana dikti, iki büyük kör edici güneş. "Geçen gün, bu yaz geri döneceğini duyduğumda aldım."

Sözlerinin ardındaki anlam aramızda ağır bir şekilde asılı kaldı ve aniden ciğerlerime yeterince hava alamadığımı hissettim. "Çok büyük," diye ağzımdan kaçırdım sonunda ve Mack bana uzatırken çifte imalı bir şekilde homurdandı.

"Evet, sen çok şeysin Millen. Sana cılız bir çakıl taşı veremezdim."

Sanki tüm kalbini ellerimde tutuyormuşum gibi parmak uçlarımı hafifçe sarp taşla bastırdım. Dalış botundaki öpüşmemiz spontane gelişmişti, iki insan bir anda birbirini yakalamıştı. Düşüncesizce bir şey yapan eski arkadaşlar. Ama şu anda aramızda gelişen her şey çok ama çok kasıtlıydı ve eğer dikkatli olmazsam, ondan ve ondan sadece daha fazlasını isteyeceğimi biliyordum.

"Geçen gece yapmamamız gerektiğini söyledim, biliyorsun." Yavaşça nefes verdim, aniden sinirlendiğimi belli etmemeye çalışıyordum.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, Adem elması sallanıyordu. "Biliyorum. İşleri tuhaflaştırmayacağız."

"Ama ya ben..."

Cebinden bir kez daha cıvıldaayan mesaj alarının sesi beni böldü.

"Bunu almak ister misin?" Ben sordum.

Tek söylediği "Hayır," oldu. "Sen de bana bir soru sormak üzereydin."

Kendimi gerçekten de Mack'e bu şekilde sunacak mıydım? Vücudumdaki her damla kan, beklentiyle ısınan yüzüme doğru aktı. Evet, evet. Evet, yapıyordum.

"Um," diye geveledim. Boğazım tüm Mojave Çölü gibiydi, toz fırtınaları ve her şey. "Sanırım merak , ya istersem. Bilirsin işte. Yapmak

Bu."

"Ne yapacağım Millen?" Çenesini indirip beni izlemesinden anlayabiliyordum, bakışları amansızdı: Bana bunu söyletecekti. Bu onun için bir oyundu, tıpkı aramızdaki diğer her şey gibi. Ve şimdi ben de oynamak için can atıyordum.

"İşleri garipleştir."

"Sanırım çok ama çok tuhaf olabileceğimi biliyorsun." Mack bir adım öne çıktı, ta ki bedenlerimiz birleşmekten başka bir yere gidemeyene kadar. "Ve ben tuhaflığın iyi bir şey olduğunu düşünüyorum."

Ağzı çıplak omzuma bastırıp dişleri sütyen askımın kenarı boyunca tenimi sıyrırken gözlerim daldı. Boynuma doğru ilerledi, çenemin kenarını çok ama çok yavaş bir şekilde öptü. Vücudumda daha önce kimsenin dikkat etmediği bir noktaydı ama onun dokunuşuyla sanki bir milyon sinir ucundan oluşmuş gibi hissediyordum.

Sam haklıydı. Mack henüz sistemimden çıkmamıştı. Yakın bile değildi. "Mack." Adı, içimde olduğunu bilmediğim bir iniltiyle tepe yaptı.

İçgüdüsel olarak dudaklarına eğildim ve kendimi ona daha da yakınlaştırdım. Bunca yıl boyunca onu görmeden, ona böyle dokunmadan nasıl yaşadım diye merak ettim.

"Mack," dedim, bu sefer daha yüksek sesle. Geri çekildi, yüzü okunmuyordu, nefesi hızlıydı. "Hâlâ taşını tutuyorum."

Sessizce elimden aldı ve yanımdaki rafa geri koydu. Sonra tek kelime etmeden kollarını tekrar belime doladı ve ellerimi göğsüne götürüp ağızla çenesini ısirmaktan başka çarem kalmayana kadar beni kendine doğru çekti.

"O yaz öpüştükten sonra seninle konuşmamamın nedeni," dedi, her kelimenin arasına boynuma tek bir öpücük yerleştirerek, "çünkü aklımı kaçırarak kadar korkmuştum."

"Sen böyle biri değilsin," diye fısıldadım, sesim boğuk çıkıyordu. "Sen hiçbir şeyden korkmazsın."

Parmaklarım boynunun kıvrımından yukarı, kaba kirli sakalla kaplı çenesinin dar çizgisine doğru ilerledi. Saçının bir tutamıyla oynayıp işaret parmağımın etrafına doladım.

"Pek çok şeyden korkuyorum Millen," diye mırıldandı. "Özellikle de insanları hayal kırıklığına uğratmaktan."

"Şu anda beni hayal kırıklığına uğratmıyorsun." Titreyerek nefes verdim ve elleri kalçalarımın sıkıca bastırırken dudaklarımdan yumuşak bir "Oh" çıktı.

Bir an için geri çekildi, yüzünde aç vahşi bir ifade vardı, sanki beni yiyip bitirecek mi yoksa acele mi edecekti karar veremiyordu.

Ve sonra telefonu çaldı.

"Siktir!" diye tısladı, sanki bu ses bir şekilde bedenlerimizi birbirinden ayıracakmış gibi beni kendine çekti.

"Bence bunu gerçekten almalısın." Kelimeler karmakarışık çıkıyordu, ağzım köprücük kemiğiyle aynı hizadaydı ve orada kalmayı çok istiyordum.

El yordamıyla telefonunu aradı ama telefonu eline aldığı anda zil sesi kesilmişti. Gözleri ekranı taradı ve yüzünün tek bir kalp atışı süresinde telaştan şaşkınlığa ve dehşete dönüşmesini izledim.

"Kahretsin," dedi sonunda, telefonunu bana uzatırken bir eliyle saçlarını karıştırdı.

"Ne oldu?" diye sordum. Bir çekmeceye doğru bir tişört çıkarmasını ve ters olduğunu fark etmeyecek kadar hızlı bir şekilde giymesini izleyerek sordum.

"Gitmemiz gerek," dedi ve ayaklarımın dibine düşen bir kazağı bana fırlattı. "Ben Sam."

Aşağıya baktım ve ekranda Nick'ten gelen sonsuz bir mesaj akışı vardı, en sonuncusu hemen gözüme çarptı.

Hastaneye yeni geldim?????? neredesin?

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

"MILLEN." Mack beni aceleyle içeri soktuğundan beri ilk kez konuşuyordu. eski, ahşap panelli Jeep Wagoneer'ının yolcu koltuğuna sert bir ses tonuyla "Hadi" dedi. Bu ses tonunu ilk başta huysuz olarak algılamıştım ama sonra onu yirmi dakika boyunca kaşlarını çatarak devlet hastanesine giderken izledikten sonra onun da benim gibi gergin olduğunu fark ettim.

Arabada birbirimize tek kelime etmemiştik, James Taylor ayaklarımın dibinde bulduğum bir kaset sayesinde uçan makineler hakkında mırıldanırken gergin bir sessizlik içinde yol alıyorduk.

"Öyle mi?"

Nick bize Sam'in iyi olduğu konusunda güvence vermişti, muhtemelen doğum yapıyor olsa bile, ama endişem hala bir petrol sızıntısı gibi üzerime yapışmıştı.

"İyi misin?" Mack, araba hastanenin otoparkında vitesin son bir hareketiyle dururken sordu ve bana iyice bakabilmek için başını eğdi, saçları yüzüne dökülüyordu.

Sesi şimdi daha yumuşaktı, hatta güven vericiydi.

Yutkundum ve nihayet tüm yolculuk boyunca düşüncelerimi meşgul eden endişemi yüksek sesle dile getirdim. "Ya onda ya da bebekte bir sorun varsa?"

"Nick doktorların ilk tepkisinin 'çok soğukkanlı' olduğunu söylememiş miydi?"

"Evet, ama-" Yolcu kapısını açtığımda çıkan tangırtı ile sözüm kesildi, bu ses Mack'in koltuğundan fırlayıp arabanın etrafında dönmesine neden oldu

Benimle buluşmak için kapıyı omzuyla iterek arkamdan kapattı. "Özür dilerim," dedi mahcup bir ifadeyle. "Bunu da tamir listeme eklemeliyim.

Sen
ne diyorsun?"

Henüz hava tam olarak kararmadığı halde sokak lambaları hastaneye giden yolu aydınlatıyor, güveler gölgelerin arasında bir o yana bir bu yana dalıp çıkarak gece çalışmalarına hazırlanıyordu. Sessizliğin içinde bir yerde, Mack'in parmakları benimkilerin arasında güven verici bir sıkışma hissi uyandırarak tamamen yeni bir şekilde yakınlaştı. Bunda cinsel bir şey yoktu; tamamen rahatlatıcı olması amaçlanan bir jestti.

"Yardım etmek için orada olmalıydım," dedim sonunda, girişe yaklaştığımızda, yanıp sönen kırmızı ACİL DURUM tabelasının altında yavaşlayarak durduk.

Sam'in daha önce kahve içerken söylediklerini düşünmeden edemiyordum. Onun korkmasını, daha da kötüsü acı çekmesini ve yalnız kalmasını istemiyordum.

"Millen, yetmiş farklı süper gücün olduğunu biliyorum," dedi ve gözümü devirdiğimi fark edince kıkırdadı. "Ama doktor olmadığından oldukça eminim. Burada çalışan bazı insanlar tanıyorum. O emin ellerde."

Sözcüklerin ağzımdan dökülmesi için ağzımı açtım - Sam'i yüzüstü bırakarak onu hayal kırıklığına uğratmıştım, arkadaşılığımızdan vazgeçmiştim ve şimdi ya istemeden her şeyi yeniden yapsaydım?

"Tamam," dedim onun yerine başımı sallayarak.

Arkadaşlarımız acil servisin bekleme odasının bir köşesini tutmuşlar ve pis, mor koltuklara yayılmışlardı. Nick, tavandan tehlikeli bir açıyla sarkan ve sesi kapalı bir tür ev tadilatı programı gösteren bir televizyonun önünde volta atıyordu.

Nick selam vermekten kaçınarak, "Rüya takımı," dedi. "Kayıkhaneye kadar koşmayı ama istemedim-"

"Seni çıplak yakalamaya hazırdı." Eloise yorgun bir gülümsemeyle başını Linus'un omzuna yasladı. Gözleri aşağıya, elimin hâlâ Mack'in elinde kilitli olduğu yere kaydı ve ben parmaklarımı çözerken kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Seni iç çamaşırlarınla içeri koşarken gördük."

"Yüzüyordum!" İtiraz ettim.

Mack, "Tamamen G-rated," diye ekledi. Bana baktı, gözleri parlıyordu, Sonbaharda kesilmiş çimen renginde süsenleri vardı. Başımı hafifçe arkaya doğru salladım. İşlerin PG-13'e çok daha yakın olduğuna dair sözsüz bir onay.

"O ?" Sam hakkında bilgi almak için yanıp tutuşarak ve aynı zamanda bu konuşmayı Mack ve ben konusundan uzaklaştırmaya hevesli bir şekilde sordum.

"Dişlerimizi fırçalıyor ve konuşuyorduk ki birdenbire iki oldu," dedi Trey her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde. " aradı, o da güvende olmak için bir doktora görünmesi gerektiğini söyledi."

"Yani hiçbir şey olmayabilir," dedim. Üzerime bir rahatlama gelmesini bekledim ama tek hissettiğim gerginlikti.

Nick başıyla onayladı. "Ya da bebek bu gece geliyor olabilir. Bir süre gözetim altında tutulana kadar hiçbir şey öğrenemeyeceğiz. yüzden git biraz kahve al, uzun bir gece olacak."

"İstiyor musun?" Mack yüzünü bana döndü, eli ön kolumu sıkmak için hafifçe yukarı kalktı. "Gidip biraz alacağım."

"Evet, teşekkürler," dedim ve yorgun bir iç çekişle bedenimi Eloise'in yanındaki sert, vinil sandalyelerden birine katladım.

Aklım başka bir şey düşünemeyecek kadar Sam'e odaklanmıştı ama Mack'in nasırlı parmağının tenime sürtünmesi az önce ne yaptığımızı hatırlattı.

Eloise güven verici bir şekilde kolumu okşadı. "O iyi olacak," dedi.

"Biliyorum," diye cevap verdim, kelimeleri gerçeğe dönüştürmeye çalışarak. "Ama bir dakikalığına daha hafif bir şeyden konuşalım. Kafamı dağıtmaya ihtiyacım var."

Uykudan uyanan bir kedi kıpırdandı, bir kolunu havaya kaldırarak Nick'le derin bir sohbe dalmış olan Mack'e dikkatle baktı, Bana dönmeden önce. "Biraz olmalısınız. Bunun hakkında konuşabilir miyiz?"

Duvardaki dijital saat :59'u gösteriyordu ve ben Pazartesi gününü gergin bir iç çekişle karşıladım.

Grubumuzda hâlâ uyanık olan tek kişi bendim ve telefonumda solitaire oynadığım üçüncü saatime giriyordum. Mack gece geç saatlerde aldığı kafeinin de etkisiyle saat on bir civarına kadar benimle birlikte oyuna devam ama o bile yorgun düşmüştü ve şimdi başının üstünde bir kazakla yanıma yığılmıştı.

Dizini benimkine dayamıştı, uyuyan bedeninde istemeden yaptığı bir kayma vardı ama bu acı verici bir şekilde tanıdık geliyordu ve içimde bir şey sonsuza kadar böyle kalmasını istiyordu, yakın ve rahat, düşünmeden dokunarak.

"Samantha Cohen'le birlikte kim var burada?"

Pembe önlüklü, maskeli bir hemşire, elinde bir pano, bekleme odasının etrafına bakarak bir köşeden çıktı.

"Ben!" Ayağa fırladım, kemiklerimdeki sertliği silkeleyerek yanına koştum. "O nasıl?"

"Şu anda dinleniyor." Hemşire bana arkasından el salladı, takunyaları muşamba zeminde maksatlı bir şekilde ilerliyordu. "Doktor onu sadece gözlem altında tutmak istiyor ama durumu gayet iyi."

"Ne yani, yanlış alarm mıydı? Böyle bir şey olabilir mi?" Beklediğim rahatlama, sıcak bir banyoya girer gibi içimi kapladı. Sam iyiydi. *İyiydi.*

"Braxton-Hicks," dedi bana dönüp bakmadan kesin bir ifadeyle. "Kim?"

"Kim?" diye sordum, bitkin beynimi bir şeylerden bahsetmek için zorlayarak.

Bu isimde bir insan. Belki de uyumaya çalışmalıyım; gözlerim sanki kauçuk çimentoyla kaplanmış gibiydi. Hemşire çatlak bir kapının önünde durdu ve yüzündeki maskeyi indirerek nazik bir gülümseme sergiledi. "Bu sadece kasılmaların adı. Aşağı yukarı zararsızdırlar ve oldukça yaygındırlar. Bunları vücudun hamile kişiye gerçek doğumun bir ön gösterimi gibi düşünün."

Uzun zaman önce çocuk sahibi olmamayı seçmişim ama yine de üreme sistemimin nasıl çalıştığını anlıyordum, hamilelik de dahil. Bununla birlikte, bir bebeğin "İşte geliyorum. Bekle, boş !" demesi benim için yeniydi ve kulağa inanılmaz stresli geliyordu.

"Oh." Yüzümü buruşturarak başımı salladım. "Tanrım, hamile olmak berbat bir şey." Elimi ağzımın üzerine kapattım.

"Özür dilerim," diye ekledim. "Beynim şu anda yüzde beş gibi bir hızla çalışıyor."

Güldü, içten, her şeyi bilen bir . "Benim üç çocuğum var ve haksız değilsin. Ama bu düşüncemi bu gece arkadaşınla paylaşmazdım."

"İyi tavsiye," dedim ve sonra Sam'i bir an görebilmek umuduyla aralık kapıdan içeri baktım.

"Biraz daha sıvı alıyor. Sabah taburcu evraklarına başlayacağız ama muhtemelen öğleden sonraya kadar buradan çıkamayacak. Arkadaş istedi."

Hemşire kapıyı hafifçe dürttü ve başını sallayarak beni içeri aldı. Sam devasa bir yastık yığınının üzerine oturmuş, elindeki kumandayı agresif bir şekilde tıklatarak duvara cıvatalanmış televizyona istediğini yaptırmaya çalışıyordu.

"Dikkatli ol, o şeyi kırabilirsin," dedim.

"Clara!" dedi mutlu bir çığlıkla, kumandayı fırlatıp sarılmak için kollarını açarken. Başının üzerinde sallanan bir serum torbasına bağlı olan eline çarpmamaya dikkat ederek nazikçe eğildim. "Gecenin bir yarısı bana *Köpekbaliği Haftası*'nı izlettiren o lanet şeyin hakkını vermek lazım."

Yatağının yanındaki sandalyeye yerleştim. "İyi hissediyor musun?"

Başını salladı, bukleleri sallanıyordu ama kaşları endişeyle kırışmıştı. "Cidden Eloise'in arabasının arka koltuğunda bir bebek doğurmak üzere olduğumu düşündüm. Acı *çok* şiddetliydi."

"Gözlerini kapatıp simitleri mi hayal ettin?" Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirebilmek için sandalyeyi daha yakına kaydırarak sordum. Ne kadar cesur olmaya çalıştığı belli olsa da sesindeki korkuyu duyabilmekten nefret ediyordum.

"Dürüst olmak gerekirse yapardım ama çok hızlı oldu." Durakladı, uzaktan kumandanın düğmeleriyle oynadı. "Clara?"

"Mmm-hmm?" Rahatça söyledim, ağzından bir çeşit çatlak ses çıkmasını bekliyordum. Bunun yerine endişeyle acı çekmiş görünüyordu. "Sam, ne oldu?"

"Ya bunu yapamazsam?" Yüzünü bana doğru çevirdi, gözleri cam gibiydi. "*Yalancı* doğum sancılarıyla zar zor başa çıkabildim. Ya bu bebeği doğuramazsam? Ya anne olmaya hazır değilsem?"

"Sam." Yatağa yanına tırmanmadan ona olabildiğince yaklaştım. "Biz çocukken, çarşaflarımızı her hafta yıkamamız gerektiğini bilmekle kalmaz, bunu hepimize yaptırırdın. Sen olmasaydın her yaz ter ve kir içinde mutlu bir şekilde uyuyabilirdim."

Gözünden kaçan bir damla yaşı elinin tersiyle silerken küçük bir kahkaha attı. "Demek bu bebeğin çarşaflarını değiştirmeye hazır olduğumu düşünüyorsun."

O her zaman tanıdığım en kendine yeten insan olmuştu, asla evini özlemez ya da yalnızlık çekmezdi, yaptığı her seçimde her zaman çok emindi. Şimdi onu kendinden bu kadar emin görmek beni tedirgin ediyordu.

"Bence harika olacaksın," diye onu rahatlattım. "Her şeyde. Ve şu anda hizmetinizdeyim. Neye ihtiyacın var? Otomat mı çalıştırayım? Yastık kabartması mı?"

Yatağının başucundaki masadan küçük, boş bir kızılılık suyu kutusu aldım. "Sana bunlardan bir tane daha getireyim."

"Clara." Bana sert bir bakış attı. "Beni beklemene ihtiyacım yok. Sadece burada olman hoşuma gidiyor."

"Tamam, bunu yapabilirim."

"Mack'e ne olduğunu anlat bana," dedi. "Bu iyi bir dikkat dağıtıcı olacaktır."

Yardım etmeye çalışmak için yapmaya hazır olduğum onca şey arasında bu onlardan değildi. Parmak arası terliklerimi tekmeledim ve dizlerimi göğsüme çekip kollarımı bacaklarıma doladım. "Mack benim büyük, ısıltılı bir kaya gibi olduğumu düşünüyor."

Onun adı içimde bir şeyleri harekete geçirdi, duygusal karbonatlaşma gibi, her duygu yüzeye çıkıyor.

"Tamam, buraya ayıplamak için gelmedim ama daha fazla bilgiye ihtiyacım olacak." Sam bej renkli plastik bardaktan bir yudum aldı ve buzu dişlerinin arasında çıtırdattı.

Belagatine kıkırdadım, o da bana memnun bir bakış attı; espri anlayışının ne kadar hınzır, kararlı ve ciddi yanını keskin zekâsıyla ne kadar iyi dengelediğini unutmuştum. Onu ne kadar çok özlediğimi o anda, üzerime çöken bir dalga gibi fark ettim.

Ben de istediği gibi yaptım ve onu en son gördüğüm andan, öğleden önce Sunrise'in merdivenlerinden atlayıp Mack'i bulmak için kayıkhaneye doğru yürüdüğüm andan başladım.

Onu hastanenin dışında elimi tuttuğu ana kadar yakaladığımda, battaniyeyi çenesinin altına sıkıştırmış ve bana rahat bir gülümseme veriyordu.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Annem beni bu hafta sonu gelmekten vazgeçirmeye çalıştı. Uzun yol, bebeğin neredeyse doğacak olması, falan filan. Tipik aşırı korumacı anne saçmalıkları. Ama bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Hastanede olmak mı?" Şaka yaptım.

"Hayır, yine de bununla bir gün geçirecek." Elini hastane odasında gezdirirken bıkkın bir şekilde iç çekti. "Burada olmaktan bahsediyorum. Kampta. Aşklar hakkında dedikodu yapmak, aptalca şeyler yapmak ve altıma işeyecek kadar gülmek."

"Seni daha önce hiç altına işerken görmemiştim." Parmağımı karnına doğru götürdüm. "Aşırı hamile olduğun için olabilir. Değil mi

bu olur mu?"

"Hamile kalmadan önce kesinlikle gülerek altıma işedim," dedi. "Ben sadece radarın altında bir pantolon-akranıyım. Gizli."

"'Incog-pee-to' demek istemedin mi?" Ben de karşı çıktım.

"Piss-cognito," diye açıkladı. İkimiz de gülmeye başladık; karnımızı ağrıtan, göğsümüzü sıkıştıran, vücudumuzda elektrik yükü varmış gibi hissettiren türden bir gülüşü bu.

Artık tanıdık gelmeye başlamıştı, hiç beklemediğim bir anda içimi dolduran bu saf mutluluk hissi, benim hiçbir planım ya da zorlamam olmadan gerçekleşiyordu. Nick ve ben arabada serçe parmaklarımızı kenetlemiştik, gölde süzülen o dalgıç kuşu, Mack'in beni izlerken eğlenmekle hayret etmek arasında gidip gelen yüzü.

Her şeyden çok bu duyguyu şişeleylebilmeyi, bir çantaya koyabilmeyi ve Pine Lake'ten ayrılma zamanı geldiğinde yanımda taşıyabilmeyi diledim. Arkadaşlarımı yanımda Boston'a götüremezdim ama bunu götürebilirdim: *gerçek sevinci*.

Tam o sırada beynimin karanlık ve tozlu köşelerinde bir şeyler klikledi. Alewife sunumumuz için yakalamaya çalıştığımız ve başaramadığımız şey buydu.

Bu duyguyu şişele.

Yaz için yaratıcı bakış açısı bir anda tamamen şekillendi; eski dostların, piknik masalarının etrafında gündüzden geceye uzanan toplantıların, göl suyuna vuran ışığın ve çiğle kaplı çimenlerin zengin kokusunun bir görüntüsü. Beni öylesine etkiledi ki başımı sallamak zorunda kaldım, Sam'in sustuğunu ve dudakları öylece kıvrılmış, sarkık göz kapaklarının arasından beni izlediğini fark etmedim.

"Sanırım uyumam gerekiyor," dedi kocaman bir esnemeyle ve ben de elini okşayarak onayladığımı belirttim. Yine de benim için uyku olmayacaktı, şu anda değil. Çünkü bu fikir sanki kafamda patlamıştı: Alewife Summer Ale birayla ilgili değildi, onu paylaştığınız insanlarla, birlikte yarattığınız anılarla ilgiliydi.

Ve bu sihir yazın doğdu: su kenarında güneş hiç batmayacakmış gibi uzayan sonsuz günler ve başı sonu belli olmayan kahkahalar. Tüm gece süren efsanevi kutlamalara dönüşen barbeküler. Eğer bu duyguyu şişeleylebilseydiniz, bu Alewife'ın Yaz Birası olurdu.

Kendimden o kadar etkilendim ki nefesimin altında gerçek bir kahkaha attım. Sanırım Alewife sahasıyla ilgili tüm sorunlarımızı çözmüştüm. Lydia'ya mesaj attım. Her şeyi yazıp Amaya'ya göndereceğim. İşe koyulma vakti gelmişti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÇIRILÇIPLAKTIM ve diz çökmüştüm, inciklerim yere sürtünüyordu.

"Millen." Mack elini saçlarımın arasından geçirdi, sesi doğrudan içime işledi ve bacaklarımın arasını ısıttı.

"Sen iyi bir , değil mi?" İşaret parmağını çenemin altına bastırıp bakışlarımı ona doğru çevirirken başımı salladım. "Bunu hep istemiştim."

Four Points ofisinin ortasında Abe'in masasında oturuyordu, diğer elinde bir kadeh şampanya vardı. "Seni istiyorum-"

"Üzgünüm tatlım, ama hayatı fonksiyonları kontrol etmeliyiz." Bir ses beni uykumdan çekip çıkardı, ardından bir perdenin aniden sürüklenerek açılma sesi geldi.

Çıplak ve dizlerimin üzerinde, Mack ne isterse yapmaya hazır ve istekli değildim. Hayır, terden sıırıslıklam olmuşum, başım hastane koltuğunun tahta koluna yapışmış, sırtım garip uyku pozisyonumdan dolayı birbirine dolanmış bir kolye gibi düğümlenmişti. Kalbim hala rüyamdan dolayı çarparak oturmak için doğruldum ve Sam'i plastik bir kaptan limon yeşili jöle kazırken, yanında duran çok uzun boylu bir hemşire ile sohbet ederken buldum.

Koluna bağlı basınç makinesi. "Merhaba günışığım," dedi Sam yatağından.

"Bir süredir dışarıdaydım, ha?" Saçlarımı nazikçe okşadım; parmaklarımın arasında bir dal ve ölü yaprak yığını gibi çıtırdıyordu. New Hampshire'daki üçüncü günümdeydim ve daha küçük içecek kabımı bile açmamıştım.

duşu girmeyi bırakın, henüz şampuan bile kullanmamıştım. Bu noktada dişlerimi en son ne zaman fırçaladığımdan emin değildim.

Sam başıyla onayladı. "Nick ve Trey biraz önce geldiler ve sen yerinden bile kıpırdamadın."

"Tanrım." Kollarımı başımın üzerine uzattım ve kocaman bir esneme sesi çıkardım. "Üzerime kalıcı kalemle bir şeyler çizmeye çalışmadıklarına şaşırdım."

"Oh, inan bana, Nick bunu düşündü. Ama ben onları eve gönderdim."

Hemşire Sam'in etrafında dolanıyor, elindeki panoya küçük notlar alıyordu.

"Gittiler mi?" Duvardaki saat birkaç kez daha göz kırparken sordum yavaşça odaklandı; saat sabah dokuzu biraz geçiyordu.

Başını salladı. "Herkes duş almak ve yemek yemek için geri döndü. Merak etmeyin, aracınız sizi bekliyor."

"Benim mi?" Mack'i kastettiğini bildiğim halde sordum, onun düşüncesi gözlerimi biraz daha açtı.

"Hadi ama Clare-ay, aptalı oynama. Kimi kastettiğimi biliyorsun."

"Kalacağım," dedim çabucak, ama Sam saçma sapan bir bakışla Bana cevap olarak.

"Şimdi iyiyim, yemin ederim," diye ısrar etti. "Eloise birazdan buraya dönecek ve yeni bitirdiği o canavar romantizmi kitabını bana bıraktı. Bir kurt adamla yatmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Sam kalın bir ciltsiz kitabı yüzüme doğru salladı, kapakta yırtık, kıllı bir gövde beni selamlıyordu.

"Sanki pençeler bir şeylere engel olacakmış gibi geliyor," diye düşündüm. Sam dilini bana doğru uzatarak, "Bir sürü tırmalama," diye onayladı.

Bunun üzerine hemşirenin gözleri panosundan kalktı, kaşları çatıldı ve sonra hızla notlarına geri döndü.

"En ufak bir terslik hissedersen hemen bana mesaj atmanı istiyorum," dedim. "Söz mü?"

Beni bir hava öpücüğüyle uğurladı ve ben de tökezleyerek floresanla aydınlatılmış koridora çıktım. Az uyumuş ve kahve içmemiş olduğum için kendimi yarı canlı hissediyordum ve beyin avına çıkmış bir zombi gibi kendimi lobiye doğru sürükledim, huysuz ve yorgun gözlerle mesajlarımı okudum.

Pine Lake grup sohbetimizde Sam hakkında bir sürü mesaj ve çılgınca kahve ihtiyacı vardı. Sonra Lydia'dan bir mesaj geldi.

-Oyun tatilindesin!

Ama onun mesajı beni yeniden heyecanlandırdı ve birkaç saat önce içimde uğuldayan o yeni fikir heyecanını hatırlattı.

Telefonumda, yaratıcı bakış açısını gerçekten satmak için Pine Lake'te geçirdiğim zamanlardan anekdotlarla tamamlanmış teklif taslağı hazırlamıştım. Şimdi tek yapmam gereken formatını hazırlamak ve Amaya'ya göndermekti. Bu duyguyu uzun zamandır hissetmemiştim; sersemlik, yaptığım işe duyduğum o saf aşk. Acil servis lobisinin köşesini döndüğümde bunun heyecanı beni hızla bitkinlikten uyanıklığa geçirdi.

Mack'i beynimden önce bedenim fark , onu gördüğümde tenim farkındalıkla karıncalandı. Şimdi soluk gri bir elbise giyiyordu. Uyku maskesi olarak kullandığı sweatshirt'ü ve saçları tam bir kaos içindeydi. Ama yüzünde ciddi bir ifadeyle durmuş, kollarını kavuşturmuş, tekerlekli sandalyedeki bir çocuğun hikâyesinin ortasında heyecanla ellerini sallamasını dikkatle dinliyordu.

"Hey!" diye seslendim ve kapılar tıklanırken kaldırıp baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Millen," dedi, beni yaklaştırarak. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

"Günaydın," dedim önündeki çocuğa garip bir bakış atarken.

Dalga.

"Bu Travis." Parmak eklemlerine vurarak çocuğun omzuna şefkatle vurdu. "Pine Lake Kampı'nın su kayağı yıldızı. Ve babası Bruce."

Travis, idolüne bakan birinin gözleriyle Mack'e sırtıyordu. Bruce elini yorgun bir şekilde sallayarak selam verdi. Hem kendisi hem de oğlu kurumuş çamura bulanmışlardı.

Mack, "Travis de bana bu sabah dağ bisikletinden düştüğünü anlatıyordu," dedi.

"Bir ağaç köküne çarptım ve gidonun üzerinden uçtum!" diye haykırdı sanki bu büyük bir başarıymış gibi. "Yürüyerek kurtulabileceğimi sanmıştım ama bileğim kırıldı."

"Ameliyat olması gerekiyorsa doktordan haber bekliyoruz," diye ekledi Bruce, sesi çok daha az hevesliydi. "Bu çocuk bu sabah bana neredeyse kalp krizi geçiriyordu."

Travis omuz silkti, hâlâ gülümsüyordu. "Bence harikaydı." Mack gülmemek için kendini zor tuttu ve yumruğunu ağzına bastırdı.

Mack, "Bruce son birkaç yıldır Pine Lake'in tüm dış cephe boyama işlerini üstleniyor," diye açıkladı. "Her yaz her şeyin bu kadar güzel görünmesinin nedeni o."

"Ah, o sadece kıcıma duman üflüyor." Bruce elini bir kez daha sallayarak onu savdı ama yüzünde beliren gülümsemeden iltifatı takdir ettiği anlaşılıyordu.

"Bu konuda iyidir," diye .

Mack'in ağzı abartılı bir suçlamayla açık kaldı. "Hey!"

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," dedim. "Umarım çabuk iyileşirsiniz de gelecek yaz su kayağı yaparsınız."

Travis'in yüzü düştü ve Bruce önce oğluna sonra da Mack'e baktı.

"Bu sabah patikaya giderken oradan geçtik," diye açıkladı, kelimelerini dikkatle seçtiği belliydi. "Emlak işiyle uğraşan arkadaşşıma mesaj attım ve bilgi aldım."

"Ah," dedim farkına varınca - kampın önündeki satıldı tabelasını görmüşlerdi. "Merak etme dostum. Bir yolunu bulacağız." Mack'in Sesi neşeliydi ama çenesi hafifçe kıpırdadı, biraz gergin gibiydi. Travis başını salladı ve gülümsemesi geri geldi; belli ki Mack'in sözleri onun için altın değerindeydi.

"Cerrahın ne bana bildirir misin?" Mack sordu ve Bruce ona yumruk atmadan önce başını salladı.

"Yapacağım, dostum. Minnettarım."

"Travis." Mack beşlik çakacakmış gibi elini Travis'e doğru uzattı ama ardından bir tür gizli tokalaşmaydı; Mack ve Travis'in mimikleriyle oynamalarıyla son bulan bir dizi tokat ve jest Trompet.

"Çok etkileyiciydi," dedim vedalaşıp çıkışa doğru yürürken.

"Elli kere falan yaptıktan sonra hatırlaması şaşırtıcı derecede kolay," dedi kayıtsızca. "İstersen senin için bir tane uydurabilirim Millen. Bilirsin, eğer kıskanırsan."

"Ne yani, her kampçıyla gizli bir tokalaşman mı var?" Yarı şaka sordum.

Ama Mack sadece omuz silkti, sürücü koltuğuna kayarken yüzünde hüzünlü ifade vardı. "Hemen hemen."

Bunu söylerken gülümsedi, çünkü fark ettim ki Mack her şeye gülümsüyordu. Benimle dalga geçtiğinde dudakları sağ tarafta biraz daha yukarı kıvrılıyor, gerçekten güldüğünde ise kocaman bir sırıtışa dönüşüyordu. Bana giysilerimi yırtmak ister gibi baktığında dudakları hafifçe aralanıyor, dişleri alt dudağının kenarını sıyrırıyordu. Ve üzgün olduğunda, şu anda olduğu gibi gerçekten kederli olduğunda, ağzının kenarları ince, düz bir çizgi halinde yüzünü sıkıca sarardı.

Mack'in gülüşlerini severdim. Ama buna dayanamıyordum. Arabayı yine sessizlik içinde sürerken, Mack cızırtının arasından bir spor kanalı sesi gelene kadar radyoyla oynarken içimi kemiriyordu. Saatler önce telefonuma yazdığım Alewife notlarına baktım, aklımı tekrar işe vermeye çalışıyordum ama Mack'in yüzünü, Travis'e bakarken bir güneş ışını gibi parlayan yüzünü düşünmekten kendimi alamıyordum.

Yine yalnızdık ve dün gecenin sıcaklığı -dudaklarının tenimde eriyişi- köpüklü bir sinir dalgasıyla bana geri geldi. Bilinçaltımın libidomla işbirliği yapması, ben uyurken Mack'in öpüşme seanslarını telgrafla bildirmesi yardımcı olmamıştı. Bir yanım arabayı yolun kenarına çekmesini, kollarımı boynuna dolmasını ve onu yolcu koltuğunda üzerime çekmesini istiyordu.

Ama

Travis'le konuştuğundan beri etrafına çöken hüznün tamamen başka bir yanıma sesleniyordu.

"Pine Lake'i satın almalısın," diye ağzımdan kaçırdım.

"Ha?" Yola geri dönmenden önce bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Pine Lake'i satın almaya çalışmalısın," dedim kararlılıkla. "Siktir et bunu glamping geliştiricisi. Kampı işletmek ve olması *gerektiği* gibi tutmak için mükemmel kişi siz olursunuz. Bunu Steve ve Marla ile konuşun. Eminim evet diyeceklerdir."

Onu inceledim, bir tür tepki ipucu arıyordum. Sonunda konsolun karşısına uzandı, elim serbest kalıp kendi eliyle sarılincaya kadar kolumu çekti, sıcak ve güvenliydi.

"Durum biraz karışık Millen. Ayrıca, adam tamamen nakit teklif ediyor. Ve ben aileme bu sonbaharda onlarla antrenmanlara başlayacağıma dair söz verdim. Bu hiç mantıklı değil."

"Bu kadar pratik olmayı bırak," diye takıldım, dizlerimin üzerine kıvrıldım. memnun bir kıkırdama çıkarırken koltuğa oturdu. "Bu benim söyleyeceğim bir şeye korkutucu derecede benziyor."

"Bunun nesi yanlış?" Sesi alçak ve boğucuydu ve bana kızgın tavadaki yağ gibi çarptı. "Ağzından çıkan şeyler hoşuma gidiyor. Özellikle de dün gece bana söylediğin şeyler."

Boğazımı temizledim. "Belki bir zaman bulabiliriz, bilirsin işte."

"İşleri tuhaflaştırmaya devam mı edeceksin?" Parmaklarını direksiyona vuruyor, gözlerini yola dikiyordu. Daha iyisini bilmeseydim Gergin olduğunu varsayalım. Ama bu Mack'ti; onu *hiçbir* şey korkutamazdı. Ama parmakları yıpranmış deriye vurdukça daha çok merak ediyordum.

"Takvimime bakacağım," dedim sonunda, nefesim kesilirken şaka yapmaya çalışarak, onun dudaklarını tenimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordu. "Bakalım zamanım var mı?"

"Asistanının temizlediğine eminim, hatırladın mı?" Gözleri kıpırdamadı ama ağzının kenarları seğirdi. "Beni içeri aldığından emin olmalıyım. En az bir güne ihtiyacım olacak."

Aman Tanrım. Sadece tekrar öpüşmekten bahsetmiyorduk, bunu planlıyorduk. Ve belki -hayır, kesinlikle- daha fazlasını ima ediyorduk.

Beynim bu konuşmadan bir çıkış yolu aramaya başladı. "Önce bunu kabul etmelisin."

Cebimi karıştırdım ve aradığım şeyi bulduğumda rahatlayarak iç çektim. "Al bakalım. Bir güven oyu."

Madalyayı önünde sallandırımdım ve sonra dikiz aynasının üzerine astım.

"Oh, ne yaptığını anlıyorum Millen." Kıkırdadı. "Bunların hepsi senin uzun dolandırıcılığının bir parçası. Bana kur yapmaya çalışıyorsun ve sonra gardım düştüğünde -bam!- madalyayı bana geri veriyorsun."

"Hayır." Avuç içlerimi bir şaplaqla birbirine vurdum. "Artık birbirimizi rahatsız etmek için bu şeyi ileri geri dolaştırmak yok. Bu madalyanın yeni bir Anlamı."

"Huh," dedi, şüpheciliği komedi etkisi için abartılmıştı, kaşları kalkıktı. "Tamam, peki şimdi ne anlama geliyor? En Seksi Kıyı Kampı Müdürü mü? Clara Millen'in Hayatının En Uzun Süren Aşk mı?"

"Şu anda ciddi olmaya çalışıyorum, Mackenzie Sullivan," diye azarladım, ona ters bir bakış attım.

"Özür dilerim, özür dilerim, dinliyorum," dedi bacağıma vurarak.

"Demek istediğim, bence sen harikasin," diye devam ettim. "Ve ben Seni destekliyorum. Sadece, genel olarak. *Hayatta*. Mutluluğun, başarın ve yapmak istediğin her şey için."

Kelimeler niyet ettiğimden daha hüznümlü çıktı ve aramızda kalırken sessizce oturdum. Normalde konuyu saptırmaya ya da kendimi küçümsemeye çalışırdım, sohbeti hafifletmek, bu ciddi ve ağır yerden uzaklaştırmak için herhangi bir şey yapardım. Ama şu anda konuyu değiştirmek istemiyordum. Mack'in aramızda her ne oluyorsa, daha derin bir şeylerin de olduğunu bilmesini istedim, her zaman orada olan bir şey, tanıştığımız günden

beri. Onu

önemsiyordum.

Mack'in yanakları kızarıırken bir an bana baktı. "Teşekkürler Millen," dedi sonunda, eli kalçamdan yukarı kayarak benimkini buldu ve sıktı. "Ben de seni destekliyorum."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Pine Lake'e geri döndüğümüz anda MACK arabadan atladı ve "bir işi halletmek" için koşturmaya başladı. Çetenin geri kalanını yemekhanede buldum, buzdolabını yağmalayarak, ağırlıklı olarak marul, patates kızartması ve mini pizza simitlerinden oluşan bir salata içeren bir smorgasbord hazırlamışlardı.

Şimdi boş tabaklarımızla dolu bir masanın etrafında oturuyorduk, tıpkı bir avdan sonra bitkin düşmüş bir aslan sürüsü gibi.

"O zaman röleyi erteliyoruz?" Mack ön kapıdan içeri girerken Nick sordu. "Artık geç oldu. Hazırlanmak sonsuza kadar sürer."

Mack'i her gördüğümde vücut ısım yükseliyor, ateş gibi bir ter boynumun dibini mesken tutuyordu. Eğer röleyi ertelersek, bu öğleden sonrayı onunla yalnız geçirebileceğim anlamına geliyordu. Hâlâ arabasında yaptığımız belli belirsiz, flörtöz konuşmanın birbirimize olan hislerimizin gerçek bir teyidi mi yoksa eski Clara'ya karşı Mack alay oyunumuzun bir başka raundu mu olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Sanırım bu mantıklı," dedim, yüzünde çok uzun süre durmamaya çalışarak. "Ve Sam'i beklemeliyiz."

"Kaçırırsa çok kızar," diye onayladı Eloise, tabağında kalan bir marul parçasını karıştırırken. "Sadece izleyebilse bile."

Mack tek kelime etmedi, gözleri konuşan kişiye kaydı. Hiç etkilenmemiş görünüyordu ve bu arada ben de gergin ve çaresiz bir haldeydim.

sandalyemde kıpırdanıp duruyordum.

Tek düşünebildiğim Mack'i tekrar yalnız yakalamaktı. Gözleri yüzümde , dudakları gözümü yakaladığında seğirirken, bunu benim yoğun bakışlarımla ilişkilendirdi.

"Nick ve ben zaten yürüyüşe çıkmak istiyorduk," dedi Trey. "O yüzden beklemekte bir sakınca ."

Eloise saatini kontrol ederek, "Hastaneye geri dönüyorum," dedi. "Onu almam için bana mesaj atması gerekiyordu."

"Marla'ya ofise dönüp bayrak yarışı için bir şeyler almam gerektiğini söylemeliyim," diyerek ayağa kalkmak için acele ettim. Vücudumu hareket ettirmem gerekiyordu ve

Bu ateşli elektrik hissinden kurtulmak. Mack'le yalnız kalmaktan bunaltıcı olan tek şey ona dokunacak kadar yakın olmak ve bu konuda hiçbir şey yapamamaktı. "Görünüşe göre, orada koca bir zula var."

Mack sonunda ağzını açarak, "Seni götürebilirim," diye gönüllü . "En iyi çuval yarışı malzemelerinin nerede olduğunu biliyorum. Anahtarım da var. Tabii onu almak için benimle gelmeniz *tuhaf kaçmazsa*."

Yüzü son derece kayıtsızdı ama sesindeki vurguyu inkar etmek mümkün değildi.

Aynı .

"Hiç de tuhaf değil," dedim ve sandalyemi itip tek bir hareketle çöpümü kaptım. "Hadi yapalım şu işi!"

"Harika," dedi, elini saçlarında gezdirirken kapıya doğru başını salladı, gözlerinde belirgin bir parıltı vardı.

"Tamam, görüşürüz çocuklar!" Hala öğle yemeğinin ortasında olan arkadaşlarımıza söyledim.

Normalde onların şaşkın ve eğlenmiş bakışlarından utanırdım, ama şu anda bunu umursamayacak kadar gergindim, uykusuzluktan ve Alewife ve Dream Mack'in bana "iyi kız" dediğini düşündüm.

"Beni takip et," dedi, elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Gizli bir yol biliyorum."

Mutfağın arka kapısından aceleyle çıktık, Bag End'in arkasına geçtik ve ofise ulaşmak için su boyunca ilerledik.

Mack cebinden anahtarlarını çıkardı, kilidi çevirirken elleri hızla çalışıyordu. Homurdanarak kapıyı itti ve açtı. İçeride ofis küflü ve sıcaktı, pencereler birkaç gün açılmadığında ortaya çıkan o bayat, kalıcı koku vardı.

Toz zerrecikleri güneş ışığında dans ediyordu ve köşede yan yana duran iki masayı da klasör yığınları kaplamıştı. Bu

Tam olarak hatırladığım gibiydi ve daha sonra zaman içinde donmuş havasına hayret etmek isteyeceğimi biliyordum. Ama şu anda tek umursadığım önümdeki kişiydi.

"Eşyalar burada."

Hızla bir sonraki odaya geçti; duvarlar ve duvarlar kalın beyaz ambalaj bandı ve siyah kalemle etiketlenmiş dev gri kutularla istiflenmiş raflarla doluydu.

Birdenbire tenimin her santimi nemlendi ve bu odanın ne kadar küçük olduğunun farkına vardım. Burada, yine bu küçücük, penceresiz, gösterişli dolapta tek başıma, kalbim kulaklarımda sabit ve yüksek sesle atıyordu. Tek düşünebildiğim boynundaki gerçek, gözle görülür kaslardı ve dişlerimi onlara geçirmeyi ne kadar çok istediğimdi.

"Nick ve Trey garip davranıyor, sence de öyle değil mi? Neden yürüyüşe çıktınız?" Mack'le dar bir alanda olmak adrenalinimi benzin istasyonunda düşürülmüş bir sigara gibi ateşlediği için ağzım açık kalmıştı. "Bu sadece rastgele görünüyor, değil mi? Ve ayrı yataklarda uyuyorlar."

"Millen. Bence garip davranan sensin." Bana doğru bir adım attı ve parmakları şortumun belini çekiştirip beni daha da yaklaştırdı ve oda bir anda oksijensiz kaldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, nefes alma yeteneğim çoktan kaybolmuştu.

"Sanırım sana ne söylediğimi unutuyorsun." Dudakları yanağımı sıyırdı, nefesi kulağımı gıdıkladı ve oda etrafımızda dönmeye başladığında gözlerimi kapattım. "Tuhafılığı severim."

Ve sonra beni tekrar öpüyordu. Hem tanıdık hem de yepyeni bir şeydi, Ağzının yumuşak ve istekli bir şekilde benimkine değmesi sinir sistemimi kısa devre yaptırdı, ta ki beynimde sadece sesler ve duygulardan oluşan bir karmaşa kalana kadar.

Tüm vücudumda nabız atıyor, hızla atan kalbimle aynı anda atıyor: *Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.*

Birden hareket etmeye başladık ve sonra sırtım arkamdaki rafa çarptı, bacağım umutsuzca onun kalçasına dolanmaya çalışıyordu. Bir elini belimden yukarı kaydırıp ve diğerini dizimin kıvrımına doladı, Bizi daha da yakınlaştırıyordu. Beni ayakta tutabilecek her şeye tutunuyordum; onun omzuna, arkamdaki rafın kenarına. Amaya, Alewife ya da etrafımızdaki dünyanın yok olup olmaması umurumda değildi. Tek umursadığım onun bedeninin benimkine karşı nasıl hissettiğiydi.

Şu anda şişelemek istediğim tek duygu *buydu*.

"Oh! Oh, özür dilerim." Bedenlerimizin bir araya gelmesiyle oluşan karmaşayı yarıp geçen sesi tanımak için gözlerimi açmama gerek yoktu.

Mack benden uzaklaşırken "Aman Tanrım," dedim, iki elini saçlarında gezdirirken ben de Mack'in giydiği gömleğimi çekiştirdim.

Bir şekilde yarıısı bir omzunun üzerinden geçmiş.

"Marla," diye başladı Mack, muhtemelen hem şehvetten de utançtan yüzü kızarmıştı. "Özür dilerim, ben-"

"Hayır, özür dilemenize gerek yok. Sadece birkaç vergi iadesi almaya gelmiştim ve bu kapının açık olduğunu gördüm." Gözlerini siper etti ama altından sızan gülümsemeyi saklamak mümkün değildi. "Siz ikiniz deponun tadını çıkarın."

Ofisin kapısının kapandığını duyana kadar öylece donmuş bir halde durduk ve sonra Mack bana döndü, eli hâlâ alınıdaydı. "Vay canına."

"Bu garipti," dedim, vücudum karıncalanırken tutarlı düşünceler oluşturmaya çalışıyordum.

"Marla beni on yaşımdan beri tanıyor ve onun önünde biriyle öpüşmek şöyle dursun, onu çıktığım biriyle tanıştırdığımı bile sanmıyorum," dedi, yüzü hâlâ şaşkındı.

"Seni kovacak hali yok ya," dedim şaşkın bir kahkahayla.

Ama Mack'in dikkati dağılmıştı. Teknik olarak almak için geldiğimiz raftaki kutulara ve sonra da bana bakıyordu.

Başını kapıya doğru sallayarak, "Bunları buradan çıkaralım," diye önerdi. "Onları kayıkhanede saklayabiliriz."

"Tamam," dedim ve hemen kabul ettim. Üzerinde RELAY yazan bir kutuyu işaret etti ve hayatımda hiçbir şeyi bu kadar hızlı kollarıma almamıştım. Elli kilo ağırlığında ya da içi tüy dolu olabilirdi. Hiçbir fikrim yoktu. Mack'i sonunda çıplak görebilmek için omzumda bir araba bile taşıyabilirdim.

Arka odadan aceleyle çıkıp ana ofise girdik ve sonra da dışarı çıktık. Kapıya. Mack kapıyı kilitlemek için durakladı ve sonra koşarak yanımdan hızla geçti, dev çöp kutusu kollarında dengede duruyordu.

"Yarışıyor muyuz?" Birkaç metre arkasından bağırdım.

Başını çevirdi, dudakları ayrık, gözleri düşünceli, sanki beni tam burada öpüp öpmemeye karar vermeye çalışıyormuş gibi. "Yani, bence ikimiz de burada kazanan olmak üzereyiz, değil mi?"

"Birinin birinci bitirmesiyle ilgili şaka yapmamak için gerçekten çok uğraşıyorum," diye geveledim, nefes nefese, ona yetişmek için fazla mesai yaparak.

Mack aniden durdu, kucağındaki çöp kutusuna doğru eğildi ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir kahkaha attı. Sonunda kendini toparladığında

Nefes alırken başını bana doğru eğdi, yüzümü dişleri üst dudağını sıyrırıyordu.

"Merak etme Millen," dedi. "Birinci bitirmen anlamına geliyorsa ikinciliği seve seve kabul ederim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kayıkhaneye girer girmez ikimiz de röle malzemelerinden oluşan dev kutuları yere bıraktık. Mack etrafımda uzanıp ilkel kilidi kapatırken nefes nefese orada durdum. Kilidin kapandığını duyduğum anda, onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamak için çaresizce ona uzandım.

"Millen." Sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlüydü ve sonra dişleri çenemin kenarından aşağı kayıyor, dili yumuşak, hassas deriyle alay ediyordu. "Bunu söylemenin klişe olduğunu biliyorum ama seninle yalnız kalmak için can atıyordum."

"Ne zamandan beri, dün geceden beri mi?" Başparmağımı çenesinde gezdirip ağzını benimkine doğru eğerek söyledim.

Kıkırdadı, nefesi benimde sıcacıktı. "Dün geceden beri, geçen yıldan beri, sonsuza kadar."

Sonsuza dek. Sözleri zihnimin çılgınca dönmesine, keşke ve belki'lerden oluşan bir denizde sarmal neden oldu.

Ama sonra gözlerindeki o muzip parıltıyı yakaladım ve kafamdan aşağı buz gibi bir gerçeklik kovaı döküldü. Büyüleyici Mack konuşuyordu, başka bir şey değil. Söylediklerini okumanın bir anlamı yoktu, olduğundan daha fazlasını yapmaya gerek yoktu: saf, beyaz ateşli şehvet.

"Bunu yapmayarak çok zaman kaybettik," diye takıldım ve rahatladım
-Hayal kırıklığına mı uğradı?

düzenli olarak planlanmış şakalar. Ellerim açgözlülükle tişörtünün altından yukarı kayarak kaburgalarını sıktı. "Gerçekten arayı kapatmamız gerek."

"parçalamaya başlamadan önce," dedi, gözleri benimkilerle aynı hizada olacak şekilde uzaklaşarak, "buradaki sınırlarını bildiğimden emin olmak istiyorum. Çünkü yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değiliz. Ya da durmak istersen, benim için her zaman sorun olmaz."

"Mack, benim tüm sınırlarım senin kıyafetlerimi ve daha fazlasını içeriyor."

Kıkırdadı, hala çok tanıdık olan o hafif küstah kahkahasını attı ve dudaklarını tekrar omzuma götürdü.

Tenime karşı gülümse.

"Bu çok hoşuma giderdi." Ağzıyla yavaşça boynumu okşamaya devam ederken sesi tenimde titreşti, sadece gömleğini başından çekmeme izin vermek için durdu.

Birdenbire bizi döndürdü ve ben bastırılana kadar vücutlarımızı ileri doğru yürüttü. Kıçım taş gibi pürüzsüz ahşap yüzeyin kenarına çarptığında istemsiz olarak çıkardığım çığlığa gülümseyerek avuçlarını vücudumdan aşağı kaydırды ve şortumun eteğinde durdu. Ayak bileklerimden tekmeleyebileceğim kadar aşağıya çekti ve sonra bir parmağını pamuklu külotuma soktu, diğer her şeyi yaptığı gibi onları da yavaşça, zahmetsizce üzerimden sıyırdı.

Sonra sihir gibi gelen bir hareketle ayağa kalktı ve beni kaldırarak tezgâhın üstüne koydu. Arkama yaslandım ve başım sert bir şeye çarptı, bir kürek tahtasının kenarına ya da dümen gibi bir şeye. Umurumda değildi. Mack'in ağzının vücudumda olması anlamına geliyorsa, gerekirse hayatımın geri kalanını bir kanoya sıkıştırarak geçirirdim.

Beynim bir an için gerçekliğe geri döndü. Bu çok saçma, diye düşündüm. Birbirini yıllardır görmemiş iki yetişkiniz ve eski bir kayıkhanede bir tahta parçasının üzerinde öpüşüyoruz, Four Seasons'taki lüks bir süitin ortasındaki büyük boy bir yatakta değil.

Ama aklımın mantıklı kısmı, dişlerinin sütyenimin içinden meme ucumun kenarını izlediğini ve ellerimi altına sokarak bacaklarımı beline doladığını hissettiğim anda durdu.

Sonra hatırladım: Charles'la Hawaii'de bir Four Seasons'ta seks yapmıştım; son derece tahmin edilebilir, kalıplaşmış, kambur-vibratör-haykıran-son seks. Olayları elektriklendiren yer değil, orada sizinle birlikte olan kişiydi. Ve şu anda, o kişi parmaklarını sütyenimin askılarının altına sokuyordu.

vücudumu, boynumu, göğüslerimi, kaburgalarımı, bir yara izinin noktasını Kalça kemiğimin üstünde, on dokuz yaşındayken apandisitimi aldırduğım yerde.

Mack bacaklarımı tekrar kaydırarak omuzlarının üzerine getirdi ve sonra Bir parmağını göbek deliğimden aylardır tıraş etmeyi ihmal ettiğim kasık kıllarıma, vücudumun en hassas bölgesine doğru gezdirdi. Ellerim parmaklarımın arasından mısır ipeği gibi yumuşak saçlarına kaydı. Gözlerimi kapattım ve kendimi karanlığa bıraktım.

Tüm dikkati benim üzerimdeydi, bedenim, zevkim ve orgazm olduğumda, ayın ıslattığı göle dalmak gibi hissettim, sıcakla soğuğun buluştuğu çarpışma anı, su altı karanlığında yüzmenin o uzun saniyeleri ve sonra o ilk nefes için yukarı çıkmak.

"Prezervatifiniz var mı?" Ağzımdan çıkan kelimeler boğuk ve çaresizdi, sesim hırıltılı ve istekliydi, kalbim umutsuzca göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Gözlerimi açtım ve dünya tekrar üzerimde odaklandı.

Mack yanağını karnıma yasladı, elleri hala omuzlarının üzerinde kilitli olan kalçalarımın arkasında hafifçe aşağı yukarı çizgiler çiziyordu.

"" dedi, ayağa kalkarken bacaklarımı nazıkçe çözdü. "Ama lütfen bil ki uzun zaman oldu."

Sanki Mack'in "kuraklık" kelimesini telaffuz ettiğine, hatta ne olduğunu bile bilmediğine inanmam gerekiyormuş gibi, dudaklarını büzerek ve gözlerini abartarak bana köpek yavrusu gibi baktı.

"*Lütfen*," diye alay ettim ve tezgâhın en ucundaki raftan bir sepet çekip dev bir prezervatif kutusu çıkardı. Kutuyu yüzüne yaklaştırdı ve gözlerini kısarak paketi okumaya çalıştı.

"Süresi dolmadı!" diye zaferle bağırdı ve tipik bir Mack hareketiyle onu bir kupa gibi havaya kaldırdı.

"Gerçekten mi? Uzun zaman oldu mu?" Sözlerini tekrarladım ve buna inanmadığımı belli ettim. "Costco büyüklüğünde bir kutu prezervatifin var."

"Millen, Tanrım, bunlar benim için değil. Burada kaç danışmanın yaz aşklarına kapıldığını biliyor musun? Onlara göz kulak olmak isterim. Referanslarımı kontrol etmek istersen sana geçen sonbahar çıktığım kadının telefon numarasını seve seve verebilirim. Ve hayır, o zamandan beri kimse olmadı."

Gözlerini benden ayırmadı, boğazını temizledi ve bana dayanılmaz derecede tatlı, mahcup bir bakış attı. Bu, son birkaç gündür tekrarladığım bir düşünceyi tetikledi: Belki de düşündüğüm dolu değildi.

Belki de tanıdığım o her zaman sakin ve soğukkanlı adam sinirlerini saklamakta çok ama çok iyiydi. Çünkü son sözü söyleme konusunda mükemmel olan biri için, bir sonraki adımda ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi.

"Çatı katına çıkalım mı?" Ayaklarım ahşap zemine değene kadar tezgâhtan kayarak sordum. Uzandım ve kısa bir süre için kıyafetlerimi kurcaladım, başını sallarken bakışları bana kilitlendi.

Sütyenimi başımın üzerinden çekip çıkardım ve ona doğru fırlattım. Elbette yakaladı, nadiren garip bir an yaşarken bile hala zarif ve atletikti.

"Evet, her ne kadar sana orada her türlü şeyi yapmak istesem de," dedi sütyenimi omzunun üzerinden atıp tezgâha doğru başını sallarken, "sanırım bu fizik mantığına aykırı olabilir."

Aramızdaki gergin boşluğu dolduran büyük, yüksek bir "Ha!" diye güldüm. Bronzlaşmış yanaklarının altında hafif bir kızarıklık olduğuna yemin edebilirdim ve bir anlığına yeniden ergenlik çağındaki haline döndü.

Ellerim merdivenin kenarlarını kavradığı anda donup kaldım, aniden bunun farkına vararak paniğe kapıldım. Mack'le seks yapmayı düşünerek burada ne halt ediyordum? Kıyafetlerimi yerden alıp hemen Sunrise'a geri dönmeliydim. Zamanı geri sarıp birkaç gün önce olduğum Clara'yı oynatmalıyım.

Ama Clara benim için çalışmıyordu. Sadece iş hayatımda eskimiş değildim; tüm hayatım artık zar zor bir arada tutabildiğim, ufalanan, kırılgan bir şeye dönüşmüştü.

Ve böylece tırmanmaya devam ettim.

Daha önce hiç çatı katında bulunmamıştım ve şaşırtıcı derecede genişti, göle bakan dev bir perde penceresi vardı ve

Gün batımı, koyu pembe gökyüzü aşağıdaki karanlık sudan yansıyor. Tavan tehlikeli bir şekilde başımın tepesine yakınsa ne olmuş yani? Mack'in yatağı büyük ve beyazdı, iki yığın yastık ve gevrek, hafif bir yorgan vardı. Yanında el yapımı gibi görünen küçük bir komodinin bile vardı.

Yatağa doğru kaydım ve kendimi içeri attım. Tam tekrar kafamın içinde sıkışıp kalacağımı hissettiğim anda, eli uyluğumdan baldırıma doğru kayarak beni çekip çıkardı. Sanki tamamen içgüdüyle hareket ediyormuşum gibi, bacağımı daha yakına kaydırıp kalça kemiğinin üzerine koyarak karşılık verdim.

Onu tam olarak istediğim yere getirmiştım ve parmağını kalçamda nefesi kesildi.

"Hâlâ iyi mi?" diye çakıllı bir sesle sordu ve ben de evet diyerek onu öptüm.

"Mmm-hmm," diye mırıldandım ve yanıma koyduğu prezervatif kutusunu almak için bir saniyeliğine benden ayrıldı. Sonra o ses geldi: yırtılma ve her zaman onu takip eden karışıklık ve sonra iç çekti ve tüm vücudum tepki olarak ağrıyordu. Hayatım boyunca hiç görmediğim kadar yavaş bir şekilde içime girdiğinde, sınır tanımadan haykırdım.

Mack'le yatarsak bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmeme izin birkaç seferde, bunun hızlı ve kirli, işimiz bittiğinde ikimizin de ellerimizin tozunu alıp uzaklaşacağımız bir "sadece bitirmek" türünden bir deneyim olduğunu hayal ettim. Bunun yerine, yavaş ve sabırlıydı.

Vücudumun her santimini ezberledi, sanki bunun bitmesini istemiyormuş gibi.

Bacaklarımı Mack'in etrafına sardım ve onu kendime çektim, ellerimi avuçlarının içinde kavrayıp dinlendirirken kalçalarımı onunla buluşmak için yukarı doğru kaydardım

yüzümün yanında. Yavaş öpücükler daha çılgınca bir şeye dönüştü, arayış, keşfedilecek çok daha fazla şeyin vaadi.

Nihayet, uzun zamandır ilk kez kendimi tamamen anın içinde hissediyordum. Amaya'dan gelecek e-postaları merakla beklemiyor, başarısız ilişkiyi yeniden gözden geçirmiyor ya da farkına varmadan yarım bıraktığım arkadaşlıklarından utanç duymuyordum.

Ben sadece *buradaydım*.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

BİR NOKTADAN SONRA gece olmuştu ve ay üstümüzdeki pencereden kendini göstererek Mack'ın sırtına gölgeler düşürüyordu. Parmaklarımla omurgasını kaşırken elim karanlığın içinde gidip geliyordu, yüzündeki doygun gülümsemeyi görünce kalbim biraz yerinden fırladı. İçimde hâlâ dönüp duran gerilimi azaltacak bir espri bulmak için beynimi yokladım ama bir şey bulamadım.

Sonunda, sessizliğe bir saniye daha dayanamayıp ağzımdan kaçırđım: "Peki bu arkadaş buluşmalarında rastgele biriyle yatmak da kaçırđığım geleneklerden biri mi?"

Tüm Zamanların En Kötü Seks Sonrası Sohbet Başlatıcısı ödölümü kabul ettiğimde, her şeyi mümkün kıldığı için bu cümleye teşekkür edecektim. Neyse ki Mack bana ayak uydurdu.

"Yani bir zamanlar Nick, Eloise ve ben-"

Az önceki gerginliğine rağmen, şimdi aramızda geçenlerden hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"İğrenç, bunun şakasını bile yapma," diye .

Bana baktı, gözleri yarım ay gibi yumuşaktı. "Yemin ederim ki arkadaşlarımızdan hiçbirisiyle takılmadım. Şimdi, Steve ve Marla, ancak-"

"Aman Tanrım, Mack, oraya gidip bir kano alacağım ve onunla kafana vuracağım."

"Özür dilerim, özür dilerim." Bir kahkaha atarak sırt üstü döndü ve beni kendine doğru çekerek omzuna, daha birkaç saat önce ağzımın suyunu akıttığım o noktaya sıkıştırdı. "Bu yeni bir gelenek olabilir. Pine Lake'teki son yazımız için."

Yavaşça nefes verdim ve dokunuşunun sıcaklığının beni yatıştırmasına izin verdim. Mack ve ben çıplaktık, onun yatağında, seks sonrası ve şu anda yapabileceğimiz en normal şeymiş gibi sarılıyorduk. Ve belki de öyleydi, diye düşündüm. Seks düşük riskli ve eğlenceli olabilirdi ve her ikimiz de birkaç gün içinde sağlam orgazmlarla hayatlarımıza geri dönebilirdik. Büyütülecek bir şey değildi. Ve iyiydi. Yani, gerçekten iyiydi. Hatta harika mı?

Harika.

Harikaydı.

Bir sevgili edinmiştim.

Tutkuyla.

Kontrol et.

"Marla ve Steve hakkında böyle şakalar yapmamalıyım," diye devam etti, sesindeki ciddi ton beni şimdiki zamana sürükleyerek. "Bu noktada onlar ailem sayılır. Dürüst olmak gerekirse, bazen onları gerçek ailemden daha çok seviyorum."

Bunu söylerken sesindeki hüznün içimde bir ve acıyı dindirmek için ani bir arzuya yol açtı. "Merak etme, onlar için çalışacak falan değilsin."

Mack gülmekle inlemek arası bir ses çıkararak elini alnına bastırdı. "Sanki onlar için minnettar değilmişim gibi konuşuyorum ama minnettarım. Sadece ailemin yanında kendimi hep biraz yersiz hissediyorum, sanki Sullivan yapbozuna tam olarak uymayan kişi benmişim gibi. Bilirsiniz, ailem için başarının nasıl görüldüğüne dair gerçek bir beklenti var ve ne yazık ki onlar için ben öyle değilim."

"Ve sen de buraya mükemmel uyum sağladın," dedim ona doğru dönerek. Yavaşça başını salladı. "Evet, sanırım bunu rahatlıkla söyleyebilirim."

Daha da sokuldum ve işaret parmağımı göğsünde gezdirerek teninde bir kalbin izini sürdüm, çünkü şu anda onun her kararını yönlendiren şeyin bu olduğu benim için çok açıktı. Ben sürekli kafamın içinde yaşıyordum ama Mack tamamen kalpten ibaretti.

Zihnim yenilenmiş kayıkhane ve dolup taşan sebze bahçesi, her verandadaki salıncaklar. Pine Lake her zaman

Steve ve Marla'nın bebeği gibi, ama Şimdi burada olduğuma göre, bu yerin her yüzeyinde parıldayanın Mack'in büyüsü görmek kolaydı.

"Marla ve Steve'in burayı satması konusunda ne hissettiğini sana hiç sormadım," dedim. "Bu senin için zor olmalı."

Mack i  geçirdi, dudaklarından alçak bir ses  ıktı. "Evet,  yle. Burayı çok seviyorum. Her yaz çocuklarla çalışmayı seviyorum. Bunca zaman sonra bile bu beni gerçekten mutlu ediyor. Gerçi ayrıldıklarında biraz rahatladığımı da itiraf etmeliyim."

Bunu söylerken gülümsedi, ağzını tembelce, orantısız bir Şekilde büktü, kolunu altımdan kaydıldı, böylece yan tarafına kayabildi, yüzlerimiz birkaç santim açıktı.

"Sekiz hafta çok uzun bir süre," diye katıldım gülerek, kampçı olarak ne kadar sinir bozucu ve gergin olduğumuzu hatırlayarak. "Yirmi dört-yedi saat karşında bir sürü hormonlu  ocuk varken daha da uzun."

"Ha," diye kıkırdadı. "Bu benim işimin çok doğru bir tanımı. Öyle de," diye başını sallayarak onayladı. "Ama aynı zamanda nedense hiçbir zaman yeterince uzun olmuyor. Onları bir daha g remeyeceğime inanamıyorum."

Durakladı, yüzünde beni dehşete düşüren hüzünlü bir ifade vardı. Uzandım ve alnındaki saçlarını taradım.

Her yıl Pine Lake'te bulunmanın benim için ne kadar dengeleyici olduğunu hatırlayarak, "Eminim seni tahmin ettiğinden daha fazla takdir ediyorlardır," dedim. "Burası  ocukken benim mutlu olduğum yerd . Yazlar arasında evde geçirdiğim zaman bana çok uzun geliyordu. Sadece buraya geri dönmek istiyordum. kampı."

"Aynen." Başını salladı ve hâlâ saçlarında duran elime doğru sokuldu. "Ama her zaman sadece benim olduğumu düşündüm. Evde olup bitenlerden uzaklaşmak için kaç çocuğun buraya gerçekten ihtiya ı olduğunu hiç anlamadım."

"Ben de o çocuklardan biriydim," dedim, Marla'nın annemle yaptığı bir telefon görüşmesinin ardından yemekhanenin dışında bana sarıldığı görüntü zihnimde netleşmişti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, başını kaldırıp bakışlarımla buluştu.

"Annemle babamın boşandığını biliyorsun, değil mi?" Dedim ve o da başını salladı. "Evet, hatırlıyorum. Lisedeyken."

"Doğru." Daha da sokuldum, elimi göğsünde gezdirirken yanına sokuldum. "Ama annem bana bunu söylemenin iyi bir fikir olacağını düşündü.

Buradaki son yazımın ortasında aldığım bir mektupta ayrıldıklarını yazmışlardı."

"Tanrım, Millen." Mack'in kolu koruyucu bir şekilde sırtıma dolandı. "Çok özür dilerim. Bunu ne kadar kötü bir yol olduğunu bilmiyordum."

"Evet, postayı almaya her gittiğimde TSSB yaşıyorum." Bunu bir şaka gibi çalıştım, ama Mack beni daha da yaklaştırdı, sanki mizah girişimlerimin altında acı verici, ham bir gerçeğin saklı olduğunu anlayabiliyordu. "Her neyse. Marla her zaman bana göz kulak oldu. Eminim evdeki işlerin hiç de iyi gitmediği onun için aşikârdı. Özellikle o yaz hep yanımdaydı. Onun nezaketini, biraz daha fazla ilgiye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünmesini hiç unutmadım."

"O oldukça özel biri," dedi.

"Evet, öyle," dedim, kaburgalarına hafifçe vurarak. "Ama sen de öylesin ve eminim farkında bile olmadan pek çok çocuğa yardım ediyorsundur."

Mack uzun zamandır sıcak, koruyucu bir ağabey enerjisi yayıyor ve yoluna çıkan herkese bunu isteyerek veriyordu. Çocukken bile korunmasız ve açık biriydi ve bu özelliğinin onu işinde özellikle iyi yaptığını fark ettim.

"Harika bir şey görmek ister misin?" diye sordu.

"Belli ki," dedim yatağın kenarına yaslanıp bir süre ayaklarını sürüyerek yürürken.

Elinde küçük bir sepetle bana doğru döndü ve içine bakabilmem için sepeti öne doğru eğdi.

Mektuplar, büyük, dağınık bir yığın, hepsi Mack'e gönderilmiş. "Tüm yıl boyunca bir grup çocukla iletişim halindeyim."

"Vay canına." Yığının en üstünden bir tane aldım ve parmak uçlarımda tuttum. "Andreas Warner. Worcester'dan."

"Oh, o iyi bir çocuk. Yelkenciliği bu yaz bir günde öğrendi. Bazı çocukların burada çiçek açması gibi." Başını hafifçe salladı ve yüzünde bir hayranlık ifadesi belirdi. "Buna inanamazsınız."

"Aslında isterdim." Boğazım düğümlendi, duygularım hızla akmaya başladı. Yıllar önce kendime yazdığım o mektupta o kadar içten, o kadar umutluydum ki, annemle babamın boşanmasıyla dünyamın başıma yıkılmasından cesurca kaçınmaya çalışıyordum.

Geçtiğimiz yıl da aynı şeyi yapmıştım; sanki bu beni damarlarımda dolaşan acı verici, yakıcı hüzünden şekilde koruyacakmış gibi işime balıklama dalmıştım.

Artık hayattan, iyi ya da kötü yanlarından saklanmak istemiyordum.

Her şeyi hissetmek istiyordum.

Mack bir eliyle omzumu okşadı, içimde kükreyen her neyse onu gördüğünü sessizce kabul etti. Ama sessiz kalarak konuşmaya devam etmem için bana alan açtı.

"Geri dönmek çok güzel bir duygu." Dokunuşuna doğru eğildim. "Çok uzun zamandır burada ama sanki hiç zaman geçmemiş gibi hissediyorum."

Mack gülerek, "Hepimizin nasıl hissettiğini bir düşünsene," dedi ve çenesini bana baktı. "Buraya ziyarete gelmeni beklemek, çocukken kampın başlamasını beklemek gibiydi."

Sesinin tonundan, sözlerinin suçluluk duygusu uyandırmak ya da alay etmek için söylenmediğini anlayabiliyordum. Çok tatlıydı ve Mack'in bu şekilde savunmasız kalması kalbimdeki koruyucu tabakayı soydu.

Mack söz konusu olduğunda uzun zaman önce yerimi sağlamlaştırmıştım. Burada, onun yatağında, yumuşak ve ham duygulardan oluşuyordum.

"Seni özledim, biliyorsun." Bu bir itiraf gibi geldi, sadece ona değil, kendime de ağzımdan kaçırdığım bir itiraf. İnanılmaz seks açıkça bir doğruluk serumu gibi davranıyor, aksi takdirde kilitli tutabileceğim kelimeleri ağzımdan çıkarıyordu.

"Ben de seni özledim Millen," dedi, sesi dilimin üzerindeki şeker gibi içimi eriterek. "Bu şimdiye kadarki en iyi arkadaş buluşması oldu."

"Ve şimdi bu sonuncusu," dedim, mideme bir batma hissi yerleşti. "Burada olmayı ne kadar istediğimi fark etmemiştim ve şimdi neredeyse çok geç gibi geliyor."

Hâlâ yapmam gereken çok şey var, diye düşündüm, zihnim Sunrise'daki yatağımın altına sakladığım kâğıt parçasına kaydı. *Yapmam gereken çok şey var.*

Bitti.

"O zaman kampla ilgili birkaç şey daha yapabiliriz," dedi ve oturmak için ayağa kalkmadan önce kolumu son kez sıktı. "Her zaman yapmak istediğin ama kampta hiç yapmadığın bir şey var mı?"

daha önce? Ya da burada kalıp film de izleyebiliriz. Gerçi benim Netflix'im bile yok, o yüzden belki de bu kötü bir fikirdir."

"Benim şifremi kullanabilirsin," dedim. "Büyük B ile Boobs69 ve Os harfi yerine at işareti var. B, at işareti, at işareti, b, s, altmış dokuz."

Mack gülerek, "anasını," diye hırıldadı. "Ciddi misin sen?" "Hem de çok," dedim kesin bir ifadeyle.

"Bu harika, Millen. Pinelake1933'ten çok daha iyi."

"Bunu takdir etmene sevindim. Charles bunun komik olduğunu bile ," dedim, yüksek sesle söylediğimde gülümsemeyi bile reddettiği için eski sevgilime hâlâ kırgındım. Aptalca, bayat bir parola şakasıydı ama ilişkimizin en çok acı veren kısmından bahsetti: Birlikte hiç ama hiç gülmedik.

"Evet, sanırım Charles'ın bir aptal olduğuna karar verdik," diye ekledi. "Ve tabii ki bunu saygıyla söylüyorum."

Bir an düşündüm.

"Yüksekten atlamaktan her zaman çok ," diye itiraf ettim. "Geceleri

15 feet daha uzak geliyor," dedi. "Ayrıca rıhtım müdürü olarak

karanlıkta platformdan atlamana izin veremem. Önce güvenlik."

"Vay canına, işinde çok iyisin," diye takıldım ona karşı yerleşirken. "Aslında başka bir şey daha var."

"Söyle," dedi. "Elimden geleni yapacağım."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

YİRMİ DAKİKA SONRA, kampın su kayağı teknesinin yolcu koltuğuna oturmuş, üzerimde sadece Mack'ın dev Pine Lake kazağı ve günlük kullanımdan kalktığı belli olan yıpranmış bir çift flanel boxer vardı.

Sam son kontrol mesajıma şöyle cevap vermişti: Döndüm, yatıyorum, seni seviyorum. Bir sıra kalp gönderdim ve sonra Mack ile tekneye çıktım.

Motor sessiz bir mırıltıyla canlandı ve telefonumu yanımdaki küçük yan bölmeye soktum ve Mack'ın tekneyi yönlendirmesini, bizi göle doğru kendinden emin bir rahatlıkla manevra yapmasını izledim. her gün, hiç düşünmeden yapan biri.

"Gece tekne turunda her zaman yapmak istediğin özel bir şey var mı?" diye sordu. "Bariz olanın dışında yani."

Kaşlarını bana doğru oynattı ve ben de kıkırdadım, vücudunu bedenimde hissetmekten hâlâ sersemlemiş ve coşkuluydum. Bu son haberi ona söylediğimde Sam gerçekten aklını kaçıracaktı.

"Çeneni kapatacak mısın?" dedim ve kıkırdarken arkamı dönüp sallanan eşofman koluna bir şaplak attım. "Bunun tadını çıkarmaya çalışıyorum. Daha önce hiç gece göle çıkmamıştım ve muhtemelen bir daha da çıkamayacağım."

"O zaman size etrafı göstermem gerekiyor," dedi kesin bir tavırla ve ben de arkasından bir çatlak sesi gelmesini bekledim. Ama Mack tekne ilerlerken önümüzde uzanan suya doğru döndü. Sonunda, sonsuz bir sessizlikten sonra, daha fazla dayanamadım.

"Ne yani, çıplak yüzmekle ya da manzaranın aslında senin kıçın olmasıyla ilgili bir şaka yapmayacak mısın?" diye sordum.

"Gördün mü, işleri seviyenin üstünde tutmaya çalışıyordum Millen," dedi bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atarak. "Ama sonra sen ve o pis aklın gidip yeniden ateşlenmek zorunda kaldınız."

"Sanırım beni sen ortaya çıkarıyorsun," dedim. Bu bir şakaydı ama daha çok bir itiraf gibiydi, onun yanında nasıl hissettiğime dair dizginlenemez bir gerçek. Hayatımın son bir yılında kendimi gaz ocağındaki bozuk bir brülör gibi hissetmişim, pilot ışığı yanıyor ama bir türlü açılmıyordu. Sonra Mack alevle birlikte çıkageldi ve artık her zaman yüksek ısıya dönmüştüm.

"Bundan daha büyük bir iltifat düşünemiyorum," dedi bizi sola, gölün kuzey kenarına doğru yönlendirirken. Bu kez aramıza sessizlik, gölün durgunluğuyla eşleşecek kadar kolaydı.

Elimi teknenin kenarından uzatıp suyu sıyırdım ve parmak uçlarımdan ipek gibi geçmesinin heyecanını yaşadım. Mack motoru durdurduğunda uzaklarda bir guguk kuşu uludu ve biz de bir açıyla dışarıya doğru çıkıntı yapan kayalık, aşırı büyümüş kıyının kenarına doğru süzüldük.

"İşte," dedi Mack, kıyı boyunca uzanan çam ağaçlarının gölgelikleri altına sıkışmış iki dev granit levhayı göstererek.

"Tam olarak neye bakıyorum?" diye sordum. Gömleksizdi ve üzerinde sadece bir kot pantolon vardı; ayağa kalktım ve sırf onu kendime karşı hissedebilmek için yanına gittim. Bir elini direksiyonda tutarken diğerini belime doladı.

"Şu iki ağaç, hemen şuranın arkasında, orijinal Pine Lake Kampı'nın inşa edildiği noktayı işaret ediyor," dedi sesi alçalarak. "Neredeyse yüz yıl önce. Şimdi her yer büyümüş ama orada hâlâ bazı orijinal temeller bulabilirsiniz. Ve zehirli sarmaşıklar."

"Bunu nereden biliyorsun?" Fısıldadım. Beni kucağına oturtmak için aşağı çekti ve çenesini omzuma dayadı.

"Kışın ortalık sakinleştiğinde kütüphaneye gidip bu bölgenin tarihini araştırmayı seviyorum. Geçen yıl eski çağlar hakkında okumaya On sekizinci yüzyıl çiftlik evleri, çünkü sanat ahırını sundurmasını kendi başıma, bu çiftçilerin yaptığı aynı yapısal sistemleri kullanarak yeniden inşa etmeyi denemek istedim.

Birkaç yüz yıl önce, bu yüzden biraz araştırma yapmam gerekti," açıkladı kaşlarını oynatarak. "Seksi, biliyorum."

Ellerimi onunkilerin üzerine kaydırdım ve parmaklarımızı kucağımda birleştirdim. "Dürüst olmak gerekirse, bu biraz seksi."

"Bir gün Pine Lake'in satış belgelerine ve orijinal binaların fotoğraflarına rastladım. Kampın sadece dört sahibi olmuş," diye devam etti, gözlerimiz hala o iki ağaca kilitlenmişti. "Rutherford Gordon araziye 1918'de bir çiftçiden satın aldı ve ilk kulüpleri kendisi inşa etti; sonra Finkelstein ailesi ondan satın aldı ve Pine Lake'i açtı. Ardından onlarca yıl araziye sahip olan Rogers'lar ve sonra da Steve ve Marla. Tüm bu arazi yıllarca kullanılmadan durdu. Geçen kış burada neler yapılabileceğini hayal ederek geçirdim."

"Eminim ilk fikriniz bir glamping tesisi olmuştur," dedim alaycı bir şekilde. "Ah, ," dedi Mack, yaparak. Kahkahası içimi gıdıkladı. boynum. "Tam bir sıra tenis kortu var."

Kıyı boyunca uzanan, el değmemiş bir yeri işaret etti. "O zaman belki bir kahve istasyonu? Bedava latte."

"Kesinlikle," diye kabul ettim. "Yoga stüdyosunun ve kızılötesi saunanın hemen yanında." "Dürüst olmak gerekirse kulağa hiç de fena gelmiyor," dedi bizi salondan uzaklaştırırken.

Pine Lake Kampı'nın geçmişteki hayaletleri ve gölün merkezine doğru. "Eminim glamping'e bayılırız."

Biz. Biz.

Bu küçük kelime içimde bir özlem evrenini harekete geçirdi. Ama bunu yüksek sesle söylemek bile anlamsızdı. Burada birkaç gün daha birlikteydik ve bir fanteziyi yaşıyorduk. Yakında binlerce kilometre ayrı kalacaktık.

Bu duyguyu içime .

"Pine Lake'i satın almaya çalışman gerektiğine dair görüşümü kanıtladığını biliyorsun, değil mi?" Saçlarının rüzgârda dans edişine hayranlıkla bakarak söyledim.

Ama cevap vermedi, ben de zorlamadım.

Sonunda motoru durdurdu, tekne neredeyse hâlâ suyun üzerindeydi.

"İşte," dedi, beni ayağa kalkmam için dürttü ve sonra yanımdan kayarak teknenin zeminine vücudu arkadaki minderli banka kolayca yerleşti. "Burası en iyi yer."

oturduğum, omuz omuza, dizler bükük, başlarımız bitişik, yüzlerimiz yukarı doğru eğikti. Haklıydı; buradan gökyüzü sonsuzdu, sanki evrende geriye kalan tek şey ikimiz ve bir tutam yıldızdı.

Mack kolunu kucağıma dolayarak beni doğru çekti. "Patronum içimde başarısız olduğumu düşünüyor," diye ağzımdan kaçırdım. enseme ısıtan bir aşağılanmayla beni kavuruyordu.

"Millen," dedi kalçamı sıkarak. "Uzun zamandır bu işi , değil mi? Şimdiye kadar şirketin başkanı falan mı?"

"Patronum Amaya'ya göre bende tükenmişlik var," dedim yenik bir iç çekişle. "Önümüzdeki hafta yönetmem gereken sunum A sınıfı bir boktan bir durum şu anda. Aslında bunun için oldukça zekice bir bulduğumu düşünüyorum ama yine de. Beni bu hafta izin almaya zorladı."

Mack başını salladı. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

Başparmağıyla yatıştırıcı, sabit bir ritimle tenimde daireler çizerken duraksadım, sorusunu düşündüm.

"Bence bu kadar çok çalıştım çünkü yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşündüm. Bunun beni mutlu edeceğini düşündüm."

Bu duyguları daha önce de parça parça düşünmüştüm ama şimdiye kadar hiç bu şekilde bir araya getirmemiştim. Sonunda böyle bir gerçeği anlamanın özgürleştirici bir yanı vardı ama aynı derecede korkutucuydu da. Çünkü eğer işim yapmam gereken doğru şey değilse, o zaman ? Buna cevap bulmaya çalışmak, önümüzde uzanan gökyüzü gibi uçsuz bucaksız ve bilinmez hissettiriyordu.

Kolunun kıvrımına sokuldum, çıplak teni her şeyin havada kaldığı şu anda sıcak ve rahatlatıcıydı.

"Bir molaya ihtiyacım olabileceğini düşünmek bile biraz korkutucu geliyor," diye ekledim.

Ya da bir tane istiyorum."

"Bazen yapmak istediğimiz şeyler en korkutucu olanlardır, biliyor musunuz?" dedi. "Bu bana hiçbir zaman tam olarak mantıklı gelmedi. Ama anlıyorum."

Döndüğümde onu bana bakarken buldum, gözleri arıyordu. Yine aynı şeyi yapıyorduk, bir şey hakkında konuşurken aynı zamanda başka bir şey hakkında da konuşuyorduk.

Birbirimiz için tam olarak ne olduğumuzu bilmiyordum ama *bir şeydik*. Kendimize has garip bir şekilde hep öyle olduğumuzu fark ediyordum. Hiçbir zaman sadece arkadaş olmamıştık ve bunu önermekle bile aptallık etmiştim. Daha iyi bir kelime bildiğimden değil. Sadece hiçbir şey olmadığımızı biliyordum. Yakınından bile geçmedi. Ama onun hakkında nasıl soru soracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Benim duygularımı paylaşmak şöyle dursun.

"Şu anda beni dehşete düşüren şey, çalışma enerjimi nasıl geri kazanacağımı bilememek," dedim, yarı doğru ama şu anda nasıl konuşacağımı bildiğim tek kişiydim. "Yorgun ve sinirli olmayı nasıl bırakırsınız? Öyle görünüyor ki imkansız."

"Bence cevap değişim," dedi. "Marla ve Steve bu yüzden satıyorlarsa hiç şaşırmam. Burayı sevmediklerinden değil. Sadece işleri bitti. Hayatlarına devam etme zamanı geldi. Ama benim burayla işimin biteceğini hiç sanmıyorum."

"Bir yabancıнын bunu satın almasını aklım almıyor," diye mırıldandım, göğsüm artık zamanın geçmesiyle gelen kederle ağırlaşmıştı. Son zamanlarda daha çok hissettiğim bir hüzüdü bu, ne kadar istemesem de hayatın gerçekten kontrolüm dışında olduğunu hatırladığımda ortaya çıkan garip, bıçak gibi saplanan bir keder. "Sen sadece Devralacak kişi belli."

Mack yanımda sessizdi ama göğsünün inip kalkışını, yenilgiyle birlikte gelen nefes verişini hissedebiliyordum.

"de öyle değil mi?" Ben zorladım. "Demek istediğim, planın bu gibi görünüyor."

"*Benim* planım." Sesi düzdü ve suya atılan bir taş gibi sert bir şekilde yere indi.

"Evet, yani bundan sonra ne yapacağını hiç düşünmedin mi?" Ona biraz daha yaklaştım. "Yoksa sonsuza kadar sahil müdürü olacağını mı düşündün?"

"İşte aramızdaki fark bu Millen," dedi. "Hayatımı dakikasına kadar planlamak beni mutlu etmiyor. Burada çocuklarla çalışmak beni mutlu etti. Ve herhangi bir planım olmadan da bu işte iyiydim."

"Hayatımı dakikası dakikasına planlamıyorum," diye karşı , parmaklarım onu taklit ederken tırnak işareti yapıyordu. "Sadece bir sonraki adımın ne olacağını bildiğimde kendimi daha iyi hissediyorum."

"Tatildeyken iş takviminizi kontrol etmek gibi mi?" diye sordu.

"Evet, ben de tam olarak bunu ." Kelimeler göğsümde dev bir kâğıt kesigi gibi yandı. "Hazırlıklı olmakta ya da bir sonraki adımının ne olduğunu bilmekte yanlış bir şey yok."

"Sadece bana şu anda iş yerinde boka battığını söylemekten, bir şekilde kendi hayatımla ilgili ne yapmam gerektiği konusunda bana talimat vermeye nasıl geçtiğini anlamaya çalışıyorum."

Gözleri artık bulutlara karşı duran ağaçlar gibi koyu yeşil ve beyazdan oluşuyordu ve nedeninden tam olarak emin olmasam da konuşmanın vites değiştirdiğini, döndüğünü hissedebiliyordum.

"Sana bir şey yapmanı söylemiyorum," diye terslendim ona. "Bu sadece bir öneriydi."

"Evet, senin önerilerine ihtiyacım yok Millen," dedi, sesi kırılmış ve keskin. "Kendi hayatına odaklan; ben kendi kendim halledebilirim, teşekkürler

sen."

Bu konuşma ayaklarımın dibinde karmakarışık bir karmaşaya dönüşmüştü ve düzeltmek için hangi parçayı çekmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Bana pislik mi diyorsun?" Dedim, sesim yükselmişti. Söylediği her şey artık bir hakaret gibi geliyordu, öyle niyetlensin ya da etmesin.

"Hayır." Ellerini kaldırdı, sinirliydi. "Ama az önce kendinizi tanımlamak için 'başarısız' kelimesini kullandınız."

"Yani hayatta kötü olduğumu mu söylüyorsun?" Tepkisel yanımın tüm gücüyle harekete geçtiğini, kaynadığını, gençliğimden beri süregelen öfkeli, tanıdık bir acıya dokunduğunu hissedebiliyordum.

"Geçen gün benim için de aynı şeyi önermemiş miydin?" diye sordu. "Ne demiştin, tek yaptığının bütün gün gölde yüzmek olduğunu mu?"

"Mack. O saçma yorum için özür dilediğimi söyledim," dedim, sesim suda yankılanacak kadar yüksekti.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim, son birkaç kelimede sesim çatallaştı. Bu konuşmaya nasıl girdiğimizden bile emin değildim ama kendimi ilk kez kasksız bisiklete biniyormuşum gibi hissettim. Bir an için heyecan vericiydi ama şimdi panikliyor ve çaresizce frene basıyordum.

"Unut gitsin," dedim o daha cevap vermeden. "Ve biliyor musun? Ben kendi hayatıma odaklanmış *durumdayım*. Gelecek haftaki büyük sunumum için aklıma harika bir fikir geldi. Dün gece yazdım."

"Öyle mi?" dedi, mesafeli ve alaycı arasında bir yerde.

"Evet. Gerçekten eve dönüp üzerinde çalışmak için sabırsızlanıyorum. Bu şey aklıma düştüğü anda tükenmişlik hissi kayboldu."

Tüm sorunlarımı bir gecede çözmenin ne kadar kolay olduğunu kanıtlamak için parmaklarımı şıklattım. Tüm bu tartışma bana çocukça, hatta gülünç geliyordu. Yirmi yıl öncesinden kalma bir şey gibiydi. Kimin diğerinin damarına daha çok basacağını görmek için yapılan bir yarış ve sonra onlar da bunu yaptığında sırtarak katlanmak.

"O zaman sorun çözüldü, ha?" dedi ve kendini bankın üzerine oturmak için geri itti.

"Evet," dedim. "Kriz önlendi. Gelecek hafta her şey harika olacak ve normale dönecek. Her şey plana uygun."

"Güzel." önüne oturmak için geri çekildi. "Ben de kendi planıma uyacağım. Belki sana Los Angeles'tan bir kartpostal bile gönderirim."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı, bu ona meydan okumam, daha fazla tartışmam, daha sert karşılık vermem için bir davetti.

Bunun yerine teknenin dibinde kaldım ve bakışlarımı onunkilerden kaçırarak konuşmayı gerçek anlamda soğuk bir omuzla kapattım. Ülkenin öbür ucuna taşınıyordu. Benim Boston'da bir hayatım vardı. Mack'e karşı kalbimde çiçek açmasına ve sarmaşık kadar hızlı büyümesine izin romantik duygular, gerçekten odaklanmam gereken şeyi örten yabancı otlardı. Asıl önemli olan şeyi.

"Sunrise'a geri dönmeliyim. Biraz uyumam gerek," diye duyurdum. Mack hızlı bir çekişle motoru çalıştırarak cevap verdi ve motor öfkeli bir homurtuyla canlandı. Bu kez aramızdaki sessizlikte huzurlu bir şey yoktu; gergin ve sıkıydı, kopmayı bekleyen onlarca yıllık, yıpranmış bir lastik bant gibiydi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Mack'e kızgın bir şekilde uyudum.

Mack'e kızgın bir şekilde
uyandım.

Ve Mack'e hâlâ kızgın olduğum için gece boyunca sakladığım yastığımın altından kampta yapılacaklar listemi çıkardım.

Vücudunun bana karşı hissettiği duyguya kendimi kaptırdığım, taşlar ve tuhaf olmakla ilgili saçma sapan konuşmalarının aklımı çelmesine izin verdiğim için kendime öfke duydum. Bir sevgili, genç Clara'nın planının bir parçası olabilirdi. Tutku mu? Tabii, güzel. Ama duygular? Aşk?

Bundan hiç bahsetmemişti, tek kelime bile. İyi bir nedeni var, diye düşündüm, buğulanarak.

Yatağın kenarına eğildim ve çantamda bir kalemle defterimi aradım. Kağıdı düzelttim, kalemin ucunu üzerinde "Bir sürü sevgili edinin. Ya da en azından bir tane tutkulu bir aşk ilişkisi," dedi ve .

O kadar sert bastırdım ki kağıt yarıldı, küçük bir yırtık kutuyu yırttı. Acı ve hüsrana dolu bir hırıltı çıkardım ve defterimi yere fırlattım, sert bir tokatla yere düştü.

"Clara?" Sam'in endişeli yüzü paravan kapıdan görüldü. "Sonunda uyandın mı? İyi misin?"

"Evet," dedim, parlak beyaz güneş ışığı altında gözlerimi kısarak ona bakarken. "Öyle mi?

İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

Güneş, kabinin etrafındaki her santim pencere boşluğunu kaplamaktan çekinmiyordu; kibirli, öğlen enerjisiyle en tozlu köşeye bile ışıldıyordu.

Bekle, tam olarak saat kaçtı?

Telefonumu şarj kablosundan çektim ve ekrandaki rakamlara gözümü kısarak baktım: 11:24.

Oh, lanet olsun.

"Az önce sahildeki sandalyelerden birinde kestirdim," dedi içeri girerken ve ses tonundan bunu sormama bile sinirlendiğini anladım. "Doktor sakın olmamı, yatak istirahatine çekilmememi söyledi. Ben iyi."

"Neden kimse beni ?" Uyku tulumumdan sıyrılıp ayağa kalkarak çığlık attım.

"Bugün büyük planların mı vardı? Maraton falan mı koşacaktın?" Şimdi yanımdaydı ve şaşkın bir şekilde beni izlerken elinin topuğuyla sırtının küçük kısmına masaj yapıyordu.

"Bekle, yine kasılmaların mı var?" Yeni keşfedilmiş bir dinazor kemiğinin önünde duran bir arkeolog gibi onu yakından inceledim.

", Clara, kendimi iyi hissetmezsem sana söylerim, tamam mı?" Bıkkın bir kahkaha attı. "Ayrıca doğum yapacakmış gibi davranan sensin, ben değil."

"Bu sabah hepimizin dostluk bileklikleri yapmasını çok istiyordum," diye açıkladım spor çantamda temiz giysiler ararken. "Sonra da bu öğleden sonra bayrak yarışını yapalım. Bunu dün erteledik çünkü kaçırmamızı istemedik."

Bir elimle bir çift şortu belime kadar çekerken, diğer elimle de bir şekilde atletimi başımdan geçirdim. Hâlâ kollarımı geçirmekte zorlanarak banyoya girdim ve Sam bana yetiştiğinde diş fırçamı ağızıma sokmak .

"Ah, tatlım," dedi ve beni hayal kırıklığına uğratacağını bildiği bir şey söylemeye hazırlandığını anlayabiliyordum. "Herkes gitti ve kendi işini yaptı."

Fırçalamanın ortasında durakladım, alt dudağımdan küçük bir diş macunu köpüğü damlıyordu.

"Ciddi misin?"

Sam başını salladı, tükürmemi ve avuçladığım elimle ağızıma su doldurmamı izledi.

"Eloise ve Linus 'bir minibüsü kontrol etmeye' gittiler," dedi tırnak işareti yaparak. "Nick ve Trey kahvaltıdan beri uzun bir yürüyüşe çıktılar ve henüz dönmediler."

"Ama dün yürüyüşe çıktılar," dedim gömleğimin kenarıyla çenemdeki suyu silerken. "Pratikte evli bir çift kaç yürüyüşe çıkabilir ki? Büyükanнем ve büyükbabam gibi davranıyorlar."

"O kadar da tuhaf olduğunu sanmıyorum." Sam omuz silkti, bukleleri hareket ettikçe. "Regan ve ben çok fazla yürüyüşe çıktık. Otuzlu yaşlarımızın ortasındayız, Clara. Neredeyse boomer sayılırız."

Yenilmiş bir şekilde yatağıma geri yığıldım.

"Bugünün nasıl geçeceğine dair bir planım vardı," dedim. "Mack dün tüm röle malzemelerini ofisten çıkarmamda bana yardım bile etti."

Adını yüksek sesle söylemek bile beni yıpranmış ve kafası karışmış hissettirdi. "Öyle olduğunu biliyorum," dedi sempatik bir şekilde. "Ve bu çok şirin

Tüm bu kamp işlerini yapacağın için çok heyecanlısın. Küçük bir çocuk gibisin." "Çok uzun boylu küçük bir çocuk," diye düzelttim.

"Sen on bir yaşındayken de bu boydaydın," dedi. "Bak, bence bu hafta herkes için tamamen farklı şeyler ifade ediyor, özellikle de buraya son gelişimiz olduğu için. Hepimiz çok farklı yerlerdeyiz, anlıyor musun?"

Başımı salladım. Biliyordum.

"yok." Çok yenilmiş gibi görünmemeye çalıştım. "Zaten patronuma göndermek için bu belgeyi bitirmem gerekiyor."

Duraksadım, bir an Mack hakkında soru sormak isteyip istemediğimi düşündüm. Gerçekten ama gerçekten istediğime karar vermem uzun sürmedi.

"Mack'i gördün mü?" Sesimi rahat ve dikkat çekmeyecek şekilde tutmaya çalışarak sordum. "Buralarda mı?"

"Bu sabah yemekhanede ona rastladım," dedi. "Az önce Steve ve Marla ile bir toplantı yaptı ve sonra bir şey için şehre gideceğini söyledi."

"Oh. Harika." Soğukkanlı ve soğukkanlı davranma çabam, dün geceki sert bakışlarını ve salondaki harareti tartışmamızı hatırlayarak yüzümün düşmesiyle sekteye uğradı.

Gölün ortasında.

"*Havalı mı?*" diye tekrarladı bana, sesi şüpheliydi. "Tamam, ne oldu?"

Ayaklarını sürüyerek geçti ve yatağının kenarına oturdu, beklentiyle bana, sanki ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi

Mack, ben tek kelime etmeden bile.

Bunun tam olarak ne olduğunu anlamam bir dakika sürdü: dostlukla birlikte gelen altıncı his, hiçbir şey bilmeden her şeyi bilmek. Bunun farkına varmak kalbimi ona duyduğum minnettarlıkla kabarttı.

"Dün gece birlikte uyuduk ve hemen ardından aptalca bir kavgaya tutuştuk," diye ağızımdan kaçırdım, içimde kabaran kelimeleri ve duyguları zapt edemiyordum. "İnanılmazdı, ondan yine nefret ediyorum, son."

Ellerimi çenemin altına sıkıştırdım ve ona toplayabildiğim en dişlek, en dengesiz gülümsemeyi verdim, en iyi kraliçe pozumu verdim.

"Ah, Clara," dedi sempatik bir şekilde, adımın her harfini yavaş hareket eden bir bomba gibi inecek şekilde çizerek. "İyi bir arkadaş olmak ve kavgan hakkında konuşmak isteyip istemediğini sormak istiyorum ama aynı zamanda seksin nasıl olduğunu da gerçekten çok merak ediyorum."

Yüksek sesle bir kahkaha attım ve sonra bir iniltiyle başımı ellerimin arasına aldım. "İnanılmazdı. Benim için gelecekteki tüm seksleri mahvetti. Detay ister misin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi, onu gücendirmişim gibi bir elini göğsüne bastırarak. "Açık detaylar istiyorum. Çizimler. Belki de tüm farklı pozisyonların bir dioramasını? Bütün günüm var."

"Gidip sanat ambarında takılabiliriz," dedim parmaklarımın arasından ona bakarak. "Sana dondurma çubuklarından vücudumuzun üç boyutlu modelini yapabilirim."

"Aman Tanrım, *evet*," dedi Sam kendinden geçmiş bir iniltiyle, yavaşça ayağa kalkmak için kendini iterken. "Yarım saat sonra falan buluşabilir miyiz? Önce annemi aramam gerekiyor ve bu konuşmaya kesinlikle kulak misafiri olmana gerek yok.

Bana hemen eve dönmem gerektiği konusunda nutuk çekecek."

"Annen Mack'in kayıkhanedeki tezgahın üstünde bana oral seks yaptığını duymak istemiyor mu? Telefon görüşmesine katılıp ona tüm detayları anlatabilirim."

"Hayır, yapmadı!" Sam'in ağızı Joker'i andıran bir sırıtışla açıldı.

"Ah evet." Başımı salladım, geçen her saniye kendimi daha iyi hissediyordum. "Dondurma çubukları bunun hakkını veremeyecek ama deneyeceğim."

"Tamam, otuz dakika!" dedi, parmaklarını birbirine geçirerek çocuksu bir neşe. "Seninle sanat ambarında buluşacağım, orada telefonumdan tüm Indigo Girls kataloğunu çalacağız -*sırayla*- ve tüm parmak boyalarını çıkarıp tuhaf ve kurnazca şeyler yapacağız."

Tuhaf. Bu kelime mideme yumruk gibi indi ve Mack'i düşüncelerimden uzaklaştırmak için gözümü kırpiştırarak tepki verdim.

Sam ellerini birbirine vurdu ve başını eğdi, planından memnun olduğu belliydi.

"Dürüst olmak gerekirse, tıpkı eski günlerdeki gibi," dedim, Sam'in parlak sabah ışığında nasıl parladığına hayret ederek. Onu ne kadar özlediğimi -bu hafta başka hiçbir zaman olmadığı kadar derinden- hissettim.

"Biliyorum," dedi bana gülümseyerek. "Geldiğine memnun değil misin?" "Tahmin ettiğinden çok daha fazla," dedim, aniden içimdeki Şu anda üzüntünün tam tersini hissetmeme rağmen ağladım.

"Anne zamanı." Yüzünü buruşturarak telefonunu bana doğru salladı. "Bana şans dile." "Ona bir yetişkin olduğunu ve kendi adına kararlar alabileceğini hatırlat. kendin!" Kapıdan geri çıkarken arkasından bağırdım, durup eğik bir kaşla bana baktı.

"Patronuna e-posta gönderdiğinde ona aynı şeyi söyle!" dedi güneş ışığında kaybolurken.

Tekrar yatağıma uzandım ve telefonumu aldım. Yirmi dakika boyunca belgeyi düzelttikten sonra e-postalarımı açtım.

Amaya, ben yazdım. Mikro tatilde olduğumu biliyorum, ancak Alewife yaratıcılığı için biraz aydınlanma yaşadım ve ayrıntılı bir taslak gönderiyorum. Ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum.

Ve sonra gönder tuşuna bastım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Cevap gelen kutuma düştüğünde dışarısı karanlıktı, kısa ve özdü.

Clara, mikro-izin sırasında iş e-postası yok. Amaya gelecek hafta görüşebileceğinizi söyledi.-

Abe

Abe.

Sanki kendisi cevap verme zahmetine bile katlanamıyormuş gibi asistanına cevap verdirmişti. Yumruklarım gerçek bir öfkeyle sıkıldı, parmaklarım avuç içlerime gömülürken çatırdadı.

Onun için çalıştığım on üç yıl boyunca, Amaya'nın ruh halini sadece e-posta imzalarına bakarak deşifre etmekte ustalaşmıştım. Çoğu zaman sadece "Amaya" oluyordu ama bazen iyi bir günde ya da hafta sonunda rastgele bir "xx" alıyordum. Her zaman bunların bir şeylerden sonra geldiğini düşünürdüm.

Bir çeşit dipsiz mimoza brunch'ı. "-A" ile imzalanmış olanlar, sabrı, zamanı ve umurunda olmadığı zamanlarda gönderilirdi.

"-A" almak asla iyi bir şey değildi. Ama kendisinin cevap verme zahmetine bile katlanmaması eşsiz bir hakaret gibi hissettirdi. Belli ki bir mesaj vermeye çalışıyordu ve eğer amacı beni öfkeliendirmekse, bunu başarmıştı.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye homurdandım nefesimin altında, boya kaplı ahşap bir masanın yanında volta atarken.

Saat neredeyse dokuzdu; Sam bir saat önce yatmaya gitmişti, garip bir gencin bize getirdiği büyük boy sucuklu pizzayı mideye indirdikten kısa bir süre sonra. Onunla kampın girişinde buluşmak için aşağıya inmiştim, ellerim bütün öğleden sonra hazırladığım posterin yapıştırıcı ve simleriyle kaplıydı. Kısmen hayal panosu, kısmen de dizginlenemeyen bir gerilim boşalmasıydı. Bir köşede birbirine yapıştırılmış tüyler, bir diğerinde yürüyüşçülerin ve plajların yırtılmış dergi sayfaları. Hepsinin ortasına, bir kelime çizmiştim. Neon pembe "Keşfet".

Bunların ne anlama geldiğini biliyor muydum? Pek sayılmazdı. Ama konuşmamız konudan konuya geçerken bunları bir araya getirmek, tam da Sam'in önerdiği gibi harika hissettirmişti. Sanat terapisi.

Sam, köşedeki eski müzik kutusunda çıtırdayan "Take on Me" şarkısıyla doğaçlama dans partimizden sonra esnemeye başladığında ben hala yaratıcılığın doruklarındaydım. Dağınıklığımızı kendim temizlemeyi teklif ettim ve onu yatağında kitap okumaya gönderdim.

Ama şimdi Amaya'nın beni reddetmesiyle birlikte hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Metal sandalyeyi masanın altından çekip çıkardım ve telefonumdaki tarayıcıyı açarak yere oturdum. İç çekerek, Burnout work signs how can you tell kelimelerinin üzerine ve ardından ekranımda beliren sonuçlar arasında gezindim.

Sinirlilik

Motivasyon eksikliği

Yorgunluk

Yetenek konusunda düşük özgüven

Okuduğum her satırda endişem artıyor, kalbim güm güm atıyor Doğrudan beynimin olumsuz düşüncelerle çalkalanan köşesine giden adrenalin. Liste, aylardır tam olarak nasıl hissettiğimin aynası gibiydi ve bu kelimeler aracılığıyla bana geri bakan bu yansıma dehşet vericiydi. Bu, belki de Amaya'nın her şeye rağmen haklı olduğu anlamına geliyordu.

Sayfayı hızlıca kapattım, arkama dönüp cam kavanozlar dolusu bulanık gri suya ve gereken kirli boya fırçalarına baktım. Henüz buradan çıkıp gidemeyecek kadar gergindim. Siktir et, diye karar verdim. *Bir dostluk bileziği yapacağım, sonra da ortalığı temizleyeceğim.*

Sam ve ben kolaj yapmaya o kadar dalmıştık ki bilezik yapmayı tamamen atlamıştık. Neyse ki kutunun üzerinde nakış ipi yazıyordu. bulması kolaydı, üst rafta açıkça etiketlenmişti, sanki geçmişimin hayaletleri onu bulmam için oraya bırakmışlardı.

Ancak tüm bu hevesime rağmen, ipi bileziğe benzeyen bir şey haline nasıl getireceğimi tamamen unutmuştum. Bir kampçı olarak o kadar sık yaptığım bir etkinlikti ki, kelimenin tam anlamıyla gözlerim kapalıyken bile yapabiliyordum; ama ipi kesmek ve düğümlemek dışında tamamen kaybolmuştum.

Tam YouTube'da bilezik yapımıyla ilgili dersler ararken arkamdan gelen bir ses kalbimin kendini vücudumdan dışarı atmaya çalışmasına neden oldu.

"Hey."

Etrafımda döndüm ve kapı çerçevesinin gölgesinde uzun boyuyla beliren Mack'in şeklini seçmem sadece bir saniye sürdü.

", kopardın," diye tısladım, telefonumu göğsüme bastırarak. Ben ona kaşlarımı çatarak bakarken Mack yüzünü sempatik bir ifadeye büründürdü.

"Arkadaşlık bilekliği mi yapıyorsun?" Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve masanın üzerine bantladığım yeşil, beyaz ve mavi iplerden oluşan düğümlere bakarak yanıma geldi.

"Hayır," dedim, onu çekip çıkarmak için çabaladım ve yakındaki çöp kutusuna attım. Bunu onun için yapmıyordum. Ama ben de onun için yapmıyordum.

"Çok sinsisin Millen'im." *Benim* kelimesini kullanması içimde sıcak ve sevecen bir şeyler uyandırdı ama bunu bir kenara ittim ve onun yerine dün gece teknede ne kadar soğuk olduğunu hatırlamak için kendimi zorladım. Şu anda odaklanmam gereken Mack buydu.

"Ne ?" Sanki kalbimi ondan bir şekilde koruyabilecekmiş gibi kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum. Sanki kalbimi çoktan mahvetmemiş gibi.

"Sunrise'a uğradım." Mack bana baktı, o orman rengi gözleri sanki kafamın içine girmek için en hızlı yolu bulmaya çalışıyormuş gibi kısılmıştı. "Sam hâlâ burada olduğunu söyledi."

"Beni buldun." Onu tekrar içeri almamaya kararlıydım.

Boğazını temizledi. "Buraya dün geceki davranışım için özür dilemeye geldim."

Tişörtünün yırtık kenarıyla oynamasını izledim.

"Ve?" Sonunda söyledim.

"Bunu bir bahane olarak söylemiyorum," diye başladı ve gözlerimi devirmemek için tüm gücümü harcadım. "Ama vermem gereken bazı büyük kararlar vardı ve sonunda ne istediğimi anladığımda işler ters gitti. Bu gerçekleşmeyecek. Ve ben bunun olmasını çok istiyordum."

Hâlâ doğru kelimeleri bulamamış gibi sinirli bir şekilde kaşlarını çatı.

"Bazen işler yolunda gitmez, anlıyor musun? Belki de kaderdir. I Bilmiyorum. Ama bu konuda üzgündüm ve hayat planları hakkında konuşmaya başladığımızda aşırı tepki verdim. Hıncımı senden çıkardım. Ve bunu yaptığım için gerçekten çok üzgünüm."

Yeterince açıldı, alay ya da flört yoktu. Geçmişini düşündüm. Bu sabah onu öfkeyle listemde işaretli bir kutuya indirgediğimi düşündüm ve onu bu kadar çabuk reddettiğim için hafif bir suçluluk hissettim. Ama bunu bir kenara ittim, çünkü söylemediği şeyler hakkında endişelenmekten kendimi alamıyordum.

"Çok muğlak konuşuyorsun," dedim. *Bu bizimle mi ilgili?* Sormak istedim. *Biz "yürümeyen şeyler" miyiz?*

Ama yapmadım. Sadece ters ters baktım.

Gözleri benimkilerden kaçarak odayı tararken yorgun bir iç geçirdi. "Biliyorum. Özür dilerim. Şu anda çok fazla şey var."

"Peki. Özrün için minnettarım," dedim, sesim kısık, kollarım hâlâ sıkı ve korumacıydı. *Kesinlikle* bizim hakkımızda.

"Bunu telafi edebilir miyim?" diye sordu, sonunda bana bakarken gözlerinin kenarları kırışmıştı.

"Nasıl?" Sesim yumuşayarak sordum. Onu tekrar içeri almak çok kolaydı, çok kolay. Mutlu saatlerdeki cin tonik gibiydi, tatlı ve ekşinin mükemmel karışımı.

"Yarın sabah için bir şeyler planladım," dedi omuz silkerek ve eğer içerideki ışık daha iyi olsaydı, yanaklarında belli belirsiz bir kızarıklık seçebileceğime yemin .

"Bir tür randevu gibi, ne kadar olabilirse, bir kampta."

"Tamam," dedim, *randevu* kelimesi düşüncelerimde bir kasırğa gibi dolaşırken biraz yumuşayarak. "Ne yapıyoruz biz?"

"Bu bir sürpriz," dedi, bana küçük bir adım daha yaklaşarak, elleri hâlâ ceplerinde. "Sadece yarın sabah onda futbol sahasında ol ve spor ayakkabılarını giy."

Ellerini serbest bıraktı ve saçlarının arasında gezdirdi; saçlarını en iyi şekilde ehlileştirmeye çalışmasına rağmen saç parçaları hâlâ diken dikendi.

"Ve bir spor sütyeni?" Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Özür dilemesine rağmen hâlâ kızgın, huysuz ve hassastım. Ama onunla flört etmekten kendimi alıkoyamıyordum; sanki ona söylemek istediğim tek şey imalı sözlerdi.

"Sanırım?" Omuz silkti ve bana anlamsız bir yüz ifadesi takındı.

"Tahmin mi ediyorsun?" Yarı alaycı, yarı ciddi bir şekilde açıkladım. "Göğüslerimin planladığın şeyle nasıl başa çıkacağını bilmiyorsan sana nasıl güvenebilirim?"

"Tamam, evet, sporcu sütyeni giy. Ve söz veriyorum, bayılacaksın." Bacaklarımın arasında durana kadar yaklaştı, elleri omuzlarımdaydı. "Güven bana. Seni tanıyorum."

Beni tanıyordu ve bunu nasıl yaptığını tam olarak anlayamıyordum. Yıllar geçtikten ve ayrı kaldıktan sonra Mack nasıl oluyor da beynimin işleyişine iyi ya da kötü bir şekilde bağlanmıştı. Bir an için her şeyi onun üzerine yıkmayı düşündüm: Abe'in kısa cevabı ve Google arama sonuçlarının eve yakın. Eski mektubuma bir yol haritası gibi nasıl sıkı sıkıya sarıldığımı ve hayatımın on beş yaşındayken umduğum gibi duyduğum utancı. Neşe gibi temel ve hayati bir şey yıllarca benden kaçmıştı ve şimdi buradaydı, tam önümde duruyordu.

Ama bunun yerine, her parçam kendimi ona doğru atmak, kollarımı dolamak ve onu yere sürüklemek istemesine rağmen, ellerinin altından kaçtım. Seks, tüm acı verici, filtrelenmemiş duygularımı ayrıştırmaktan ya da ona aramızdaki şeyin ne olduğunu sormaktan daha basit hissettirdi. bunun ne anlama geldiğini ya da herhangi bir şey ifade edip etmediğini.

"İyi geceler Mack," dedim kapıyı arkamdan iterek açarken.

Bir an bekledim, bir şey söyleyeceğini umuyordum; kalmam için yalvaracak, beni kızdıracak, onunla birlikte kayıkhaneye geri dönmem için bana meydan okuyacak, yatağının çarşaflarının altında içimde dolaşan tüm endişeden kaçacaktı.

Ama her zaman bana söyleyecek bir şeyleri olan Mack bu sefer hiçbir şey söylemedi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ERTESİ SABAH ilk Mack'i gördüm, elleri başının arkasında, parmakları saçlarının arasında kaybolmuş, meyve kokteyli rengine bir Hawaii giymiş Nick'le sohbet ediyordu. Birkaç gün önce Bayrak Kapmaca oyunumuzda taktığı gülünç gözlüklerin aynısını takmıştı ama şimdi bir de kaptan şapkası takmıştı.

Dün geceden kalma tuhafılık devam etse de, Mack'in görüntüsü hâlâ içimi buharlaştırıyor, her kemiğimi ve organımı aşk gazına dönüştürüyordu. Onsuz geçen on iki saat çok fazlaydı ama duygusal hislerimi çabucak bir kenara ittim ve kendime birkaç gün içinde koca bir ülke kadar ayrı kalacağımızı hatırlattım.

Pine Lake'ten ayrılmama gittikçe yaklaşan zihinsel saat, kalbimi güvende tutmak için şu anda ihtiyacım olan korumaydı. Bu hiçbir şey olamazdı, çünkü yakında burası - tıpkı Mack ile geçirdiğim zaman gibi - bitmiş, kapanmış, sonsuza dek gitmiş olacaktı.

Ama tüm bunlara rağmen, tenimde dans eden umut dolu heyecana engel olamıyordum. Mack'in söylediğinden beri bunu dört gözle bekliyordum. dün gece bana "randevu" kelimesini söyledi. Bu yüzden telefonumu Bugün gün doğumu; Amaya'nın e-postalarına zaten olduğundan daha fazla burun kıvırdığını düşünmek istemiyordum. Kamp kontrol listemi de yanına sıkıştırmıştım; bugün dikkatimi dağıtacak şeylerden uzak olmak istiyordum.

Mack'in ısıltılı kahkahası düşüncelerimi böldü ve gözlerim boynunun uzunluğunda, kollarındaki gergin kaslarda, omuzlarının her zaman tişörtleri için biraz fazla geniş görünmesinde uzun süre oyalandı.

Pek çok dikkat dağıtıcı *şeyden* uzak.

yaklaştığımda, dudakları bir gülümseme ve sırtmanın aşk çocuğu gibi kıvrılırken, "Bu rekabet değil mi?" dedi.

"Bunun bir randevu olduğunu sanıyordum," dedim, kendimi neyin içine sokmak üzere olduğum konusunda gerçekten kafam karışmıştı.

"Tanrım, bu çok eğlenceli olacak." Nick ellerini birbirine sürttü ve Mack kahkahadan kalçalarını bükerek kıkırdadı. Ona buz bir bakış fırlattım, şaka gibi gördüğü bir "randevu" için heyecanlandığının birdenbire farkına vardım.

"Lütfen biriniz bana olduğunu anlatabilir mi?" İpucu bulmak için aralarında bir ileri bir geri bakarak sordum.

"Sabırlı ol, sevgili Clara," dedi Nick, gözlüklerini bir santim aşağı kaydırmak için uzanarak, tam bir bin yıllık James Bond gibi.

"Peki, o zaman kıyafetini konuşabilir miyiz?" Ona dikkatle baktım ve sonra şeytani bir sırıtış attım.

"Evet, lütfen, yapabilir miyiz?" Mack, Nick'e dönmeden önce bana gizlice komplocu bir bakış attı. "Çünkü eğer bir gün evlenirsen, düğününde giymek için tüm bu görünümü ödünç almak istiyorum."

"İyi, zaman seni nikâh memurluğundan sıradan, sıkıcı bir konuğa indirmem gerekecek." Nick'in kaşları *Miami Vice* gözlüklerinin üzerinde birbirine kenetlendi.

"Buna cesaret edemezsin," dedi Mack şakacı bir şekilde blöfünü görerek.

"Şapka gerçekten her şeyi bir araya getiriyor." Geri çekildim ve manken üzerindeki şüpheli bir elbiseyi inceleyen bir moda tasarımcısı gibi Nick'i bir aşağı bir yukarı süzdüm.

"Eloise ve ben tiyatrodaki kostüm dolabını yağmaladık." Nick ikimize de ters ters baktı. "Şimdi, lütfen başlayabilir miyiz?"

Mack, ağzındaki baklayı çıkarması için Nick'e eliyle bir davetiye işareti yaptı.

"Bayrak yarışı yapacağız," dedi Nick kesin bir ifadeyle. "*Siz de* bayrak yarışı yapacaksınız."

"Randevumuz... röle mi?" Mack'e dönerek tekrarladım.

"Sadece üç gün daha buradasın. Birlikte eğlenceli bir şeyler yapmamızı istedim. Başka biriyle çıkarken yapamayacağın bir şey." O Heyecandan ayaklarının üzerinde zıplıyordu ve bir anda onunla ilgili *-bizimle ilgili-* daha birkaç dakika önce duyduğum tüm şüpheler bir kez daha baş aşağı dönmüştü.

"Sonra Nick ve ben bayrak yarışını tartışıyorduk," diye devam etti. "Ve D n bunu nasıl kaçırdığımızı ve sadece ikimiz daha eğlenceli olabileceğini düşündük."

"Yani yine kışını tekmelememi mi istiyorsun?" Omuzlarımı kendimden emin bir şekilde geriye iterek alay ettim.

"ama Millen, geçen geceki küçük yüzme yarışımızda beni yenmenle başa çıkabileceğimi düşünmedin, değil mi?" dedi, biraz küstahlık içeren o ses tonuyla. "Egomun bunu kaldıramayacağını biliyorsun."

Bana bir adım daha , belli ki beni kışkırtmaktan zevk alıyordu. Onu böyle görmek -kendinden emin ve alaycı- içimde tanıdık ve nostaljik bir şeyler uyandırdı. Böyle sözlü atışmalarla geçirdiğimiz her saniyeden hep zevk almışımdır, ama gençken bunun onu  ıldırtmaktan hoşlandığım için olduğunu sanırdım. şimdi bunun tam tersi olduğunu fark ettim; buna bayılıyordum, çünkü i ten içe ona tapıyordum.

Her zaman vardı.

"şey, 'En iyi olan kazansın' derdim ama hepimiz bunun ben olbiliyoruz. O yüzden."

şortumun arka cebinden bir şişe güneş kremi çıkardım ve kollarıma sıktım, onu bilerek görmezden geldim, sadece derisinin altına girmek için.

" burada." Bana memnun bir bakış attı, sesinde şefkate benzer bir şey vardı. "Hadi yapalım şu işi."

"M kemm l!" Nick ellerini şapırdatarak söyledi. "Kural yok, ancak her bir mücadeleyi tamamlayan ilk kişi ip kazanır."

"Aman Tanrım, gerçek bir halat yakma mı yapıyoruz?" Bu haber karşısında heyecanımı kontrol ciyakladım.

Nick hevesle başını salladı.

"Ve kazanan da sonsuza dek bu konuda iğrenç bir şekilde b b rlenebilir." Mack eğilip dirseğıme hafifçe vurdu ve kendinden emin bir şekilde sırttı.

Gözlerinde yine o parıltı vardı, geçen gün Bayrak Kapmaca'da gördüğüm parıltı. Bunu onun rekabetçi doğasına bağlamıştım ve hala neredeyse bundan emindim.

Bu yüzden i imden gelen ve daha fazlası olmasını istediğimi söyleyen fısıltıyı duymazdan geldim. Benim yüzümden olmasını istedim.

Nick eğildi ve ayaklarının dibinde duran devasa çantaya uzandı, olduğu kesin olan iki ezik gümüş kaşık ve içinde yarım düzine yumurta olan küçük bir kap çıkardı, açıp bize doğru uzattı.

"Yumurta ve kaşık yarışı başlıyor. Seçiminizi yapın."

"Sanırım," dedim bir yumurtayı küçük karton yuvasından usulca çıkarırken, "bunlar çocukluğumuzdaki gibi haşlanmış mı?"

"Tabii ki hayır." Nick başını sertçe salladı, "Artık yetişkinsiniz. Gerçek şeyleri alıyorsunuz."

Bir lise spor hocası gibi önümüzde volta atıyor, boynuna astığı düdükle oynuyordu. "!" diye bağırdı. "Yumurtayı kaşığa koyduktan sonra baskın elinizi arkanıza alın. Düşürmeden diğer tarafa geç. Eğer düşürürsen, geri dön ve yeniden başla."

Nefesimi düzene ve bir an için gözlerimi kapattım, zamanda yolculuk yaparak Pine Lake Kampı'na ilk girdiğim günkü kızıma gittim. Orada biraz utangaç, herkesten uzun boylu ve kampın ilk gününün kaosundan bunalmış bir kız vardı. Ama sonra, sadece sekiz kısa hafta içinde özgüvene, bağımsızlığa ve beni tatmin eden arkadaşlıklara doğru bir değişim oldu.

"Üç," diye geri saydı Nick. Nefes verdim.

Aynı ilk güne ait başka bir anı. Kamp minibüsünden dışarı fırlayan dağınık saçlı bir çocuk, sanki içindeki enerjiyi kontrol edemiyormuş gibiydi.

"İki."

O çocuk, beş yıl sonra. Benimle aynı boydaydı, daha sonra birkaç santim daha uzamıştı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi; korku, arzu, o zamanlar tam olarak anlayamadığım şeylerin parıltısı. Ve sonra beni öptü.

Günümüze döndüğümde parmaklarım kaşığın sapını sıkıyor, pamuk ve polyesterin ağırlığının terli tenime yapıştığını hissediyordum. Benim Daha harekete geçmemiş olmamıza rağmen kaslarım zonklamaya başlamıştı bile. Her an bir fare kapanı gibi kopmaya hazırdım.

"Bir."

Nick'in düdüğü havayı keser kesmez yürümeye başladım, vücudumun üst kısmının dengesini bozmamak için küçük, narin adımlar atıyordum. Bir kolum gergin ve uzanmış, diğeri arkamda sıkışmış haldeyken zaten orantısız hissediyordum. Elbette gülünç görünüyordum, bir dev gibi bir peri ormanında parmak ucunda yürümek gibi. Vücudumun yarısının

Kafam bu kadar karışık ve dengesiz olabilirdi, ama fark ettim ki bu, sadece bu aptal yumurta yürüyüşünün ya da Renk Haftası'nın değil, kampın tüm amacıydı.

Henüz çocuk olabilirdik, ama her zaman kendimizin çoğu zaman kullanılmayan kısımlarını kullanmaya teşvik edilmiştik. Ve bazen bu, kendinizi bazı rahatsızlıklara itmenizi, sizi gerçekten zorlamanızı gerektiriyordu.

Gerçekte neler yapabileceğinizi incelemek, nelerin mümkün olduğunu ya da olmadığını keşfetmek.

"Yavaş ve istikrarlı, Clara," diye mırıldandım kendi kendime, çünkü agresif olmak muhtemelen bir kaşığın içinde yuvalanmış bir yumurtayla yürürken yapılacak en iyi hareket değildi. "Yavaş ve istikrarlı."

"Orada kendi kendine mi konuşuyorsun Millen?" Mack sadece birkaç santim önümde sordu. "Sesin gergin geliyor."

"Sadece tekniğinle dalga geçiyorum," diye takıldım, ikimiz de hızımızı artırıp yerde bizi bekleyen iki kırmızı çuvala doğru ilerlerken.

Mack gelişigüzel bir şekilde uzun bir bacağına çuvalın içine sokmaya çalışırken diğer bacağına da atlادığında yumurtamı çimlere attım. Onu bütün hafta boyunca gördüğüm en beceriksiz haliydi ve çırpınısını görmek bastırmaya çalıştığım tüm duygusal hislerimi tetikledi.

"şampiyon," diye kışkırttım, çuvalımı yere bıraktım, ağzı bana bakıyordu.

Hızlı bir sıçrayışla iki ayağımı da çantanın ortasına attım, eğilerek yanlarını belime kadar kaldırdım ve dar bir kot pantolon gibi zorla vücuduma çektim. "Sende bu var."

"Tanrım, bunu nasıl yaptın?" Mack bağırdı, açıkça sinirlenmişti. Ama onu duymazdan geldim ve terli ellerimle çuvalın kenarlarını kavrayarak zıplamaya başladım.

"Ben doğuştan senden daha iyiyim!" Ne kadar gülünç göründüğümüzü hayal ederken dudaklarımdan yarı gülüş, yarı çığlık kaçtı. Uzaktan birinin adımı haykırdığını duydum ve işte o zaman geri kalanımızın arkadaşlar kayıkhanenin aşağısında bizi izliyor ve tezahürat yapıyorlardı.

Adımlarımı hızlandırmaya çalışırken tökezledim, ayağım çantanın dibine dolandı. Bu, Mack'in dağınık saçlarıyla yanımdan sekerek geçmesi için yeterli bir zamandı.

"Kahretsin, görünüşe göre biri paslanmış!" Mack kelimenin tam anlamıyla tökezleyerek öne geçerken bağırdı.

"Lanet olsun," diye bağırdım ve vücudumdaki her rekabetçi hücre on katına çıktı. "Sırf kazanabilmek için dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak!"

"Hey, Millen," diye bağırdı birkaç metre . "İyi bir tane buldum o zaman. Bu kesinlikle dikkatini dağıtacak."

"Seni cidden öldüreceğim," diye homurdandım sıçramalarımın arasında, arkadan .

"Sen benim bir numaralı kamp aşkımdın." Sesi nefes nefese geliyordu ama yine de cümlelerin tamamını söyleyebildi - tam da tepeden aşağıya koşarken, ayakları çimlere vuruyordu. O kadar hızlı hareket etti ki, sanki sözlerini hayal etmişim gibi hissettim ve peşinden gitmeden önce bir an donup kaldım.

"Hiç adil değil!" Bitiş çizgisini geçerken çuvalı tekmeleyerek bağırdım. Ona yetişmek, her iğneleyici sözümün, her ateşli öpücüğümün ardında yatan gerçeği söylemek zorundaydım.

"Havaalanından gelen çocuklarla dolu minibüsten indiğini gördüğüm andan itibaren senden hoşlandım!" Hızla ona doğru ilerlerken yüksek sesle söyledim. "Daha konuşmadan önce. O yüzden geç bunu."

Kalbim o şekilde çarparken ancak bu kadarını söyleyebildim.

Durdu, bir an için dönüp bana baktı, yüzü hayranlıkla doluydu. Sonra tekrar havalandı, hala önümdeydi.

Sahilde, suyun kenarında yepyeni sarı bir sünger bekliyordu. Onu aldım ve göle daldırdım, suyunu kaybetmemesi için ellerimle dikkatlice kavradım.

Kağıt üzerinde, rölenin bu kısmı kolay olmalı: Bir sünger suyla doldurun, biraz yürüyün ve sonra bir kovaya sıkın. Çocuk oyuncağı, bebeğim. Ancak tüm bunlar, siz ileri geri koşarken süngerin parmak uçlarınızdan sızması gibi enfes ve benzersiz bir işkenceyi gizlemek için tasarlanmış bir oyundu.

Kırmızı kovamın önünde, dizlerinin üzerine çökmüş, çılgınca kendi süngerini sıkıyan Mack'in hemen yanına çömeldim.

"Senden kelimenin tam anlamıyla ezelden beri hoşlanıyorum, biliyorsun," dedim, kelimeler süngerimden sığıttığım sudan daha hızlı dökülüyordu. "Ve son birkaç yıldır bu öpücük hakkında anormal miktarda düşündüm."

"Güzel bir öpücüktü," dedi ayağa fırlayıp suya doğru inerken. "O kadar iyiydi ki, sonrasında sana doğru bakamayacak kadar korkmuştum."

"Kaybettiğin zamanı telafi ettiğine sevindim o zaman," dedim arkasından koşarken.

Mack suyun kenarında bir an durdu ve dönüp bana baktı. "Biliyor musun, son beş yıl boyunca oturup senin sonunda

buraya geri geldim. Bu yıl, Marla ve Steve burayı satacaklarını söyledikten sonra, siktir et dedim. Onu arayıp gelmesini isteyeceğim. Sonra Sam bana mesaj attı ve çoktan gerçekleştiğini söyledi. Ben de Belki de burada olmanız kaderdir."

Bir yarışın ortasındaydık ama o hiç . Onun yerine bakışlarımı tuttu, ellerini o aptal süngerle önünde kavuşturdu, sanki tüm kalbimi tutuyordu.

"Dün gece kaderin yolunda gitmediğini söylemiştin," dedim, tamamen şaşırılmış bir halde. "Bizden bahsetmiyor muydun?"

"Tanrım, hayır," dedi, başını bana doğru sallarken gözlerini kısarak. "Millen, eğer bir şey varsa, aramızdaki bu şey şu anda hayatımda işe yarayan tek şey gibi geliyor."

"Mack-"

"Bu düşünceni unutma," dedi ve koşmaya başladı. Yüzünde boktan bir sırıtış olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yoktu.

"Orospu çocuğu!" Nerede ve kiminle mücadele ettiğimi hatırlayarak kovama doğru havalandım. "Şimdi de sen soruyorsun Mack."

"Dürüst olmak gerekirse Millen, buna kızmalı mıyım yoksa tahrik mi olmalıyım bilemiyorum," dedi soluksuz bir kahkaha .

"İkisi de, umarım," dedim alnımı sıkarken, ellerimin olabildiğince sert sıkmasını dileyerek. Ve sonra işte oradaydı, suyum kovanın üstündeki dolun çizgisini sıyrıyordu. Bitmişti.

Bacaklarımın üzerinde tökezleyerek, iki halatımızın küçük çamaşır ipleri gibi yerdeki tahta kazıklar arasında asılı olduğu yere doğru koştum. Halat yakma, Renk Haftası'nın en anıydı; günlerce süren yarışmalar bu dramatik başarıyla sonuçlanıyordu.

Takımım geçen yıl kampta ip yakma yarışını muhteşem bir şekilde kaybetmiş, Mack'in takımının sadece saniyeler gerisinde kalarak kaçınılmaz beraberliğimize neden olmuştu. Kendimi nasıl ezilmiş hissettiğimi hâlâ hatırlayabiliyordum, takımımızın mağlubiyetiyle yıkılmışım ve Mack'le öpüşmemden sonra o hafta boyunca taşıdığım boş acıyla birleşmişti.

Yanımda Mack'in okyanusun çekimi gibi ağır nefesini duyabiliyordum. Ona hızlıca bir göz atmak için döndüm ve yere çömelmiş, yoğun bir şekilde önündeki küçük çıra yığına baktığını gördüm.

Yanımdaki zemin, artık onu her gördüğümde beklediğim o şeyi kalbime yaptı.

"Mack," dedim ve cevap vermeyince adını daha yüksek sesle tekrar söyledim. "*Mack*."

Başını yukarı kaldırdı, kaşları kenetlenmişti, inanılmaz derecede odaklanmıştı. "Ne?" "Nedir bu, ?" Gözlerimi işimden ayırmıyor, dengeyi sağlamaya çalışıyordum.

yığına bir sopa daha vurdu. "Ciddiyim. Biz bir şey miyiz?"

Sesim yine on beş yaşımıdaymışım gibi çıkıyordu - "bir şey" ifadesini kullanan var mıydı ki?

"Millen," dedi kendinden emin bir şekilde, "*biz her zaman* bir şeydik."

"Harika. Şimdi sorarak işi tuhaflaştırdım," dedim ve güldü. "Sana kaç kere daha ne kadar hoşlandığımı söylemem gerekiyor? tuhaflık?" diye sordu. "Lütfen işleri tuhaflaştırmaya devam edin."

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başlamıştı, ta ki ellerim topladığım her sopayı Diğerleri. "Birkaç gün içinde eve gidiyorum. Sen Kaliforniya'ya geri dönüyorsun. Kamp artık var olmayacak."

"Bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda. "Bu haftanın geri kalanının tadını birlikte çıkaramaz mıyız? Gerçekten bitmeyecekmiş gibi davranamaz mıyız?"

Gözümün köşesinde parlak bir ışık yandı ve kesinlikle Mack'in Ateş şimdi kıvılcımlanmıştı ve benimkinden daha hızlı yükseliyordu. Gözlerimi önümdeki alevlerden ayırmıyor, nefesimi kullanarak onları daha yükseğe itiyordum.

"Sanırım bazı insanlar buna inkâr içinde yaşamak diyebilir," diye cevap verdim, sesimdeki üzüntüyü gizleyemedim.

tuttuğum fazladan bir sopayı alevin kalbine doğru iterek közlerin beslenmesini ve parlamasını sağlamaya çalıştım. Sonra bir anda alevler ipimin dibine vurdu.

Bu, ip yakma mücadelesinin en zor kısmıydı: hiçbir şeyi kontrol edemediğiniz an. Bundan sonra, ateşin kendi akışına bırakmam gerekiyordu.

"Clara," dedi Mack ve ilk ismimi kullanması başımın ona doğru dönmesine neden oldu. "Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim senden hoşlandığım ve sadece birkaç günümüz kalmış olsa bile şu anda seninle olmak istediğim."

Sonunda pes ettim ve kafamı kaldırıp ona baktım. Ayaktaydı ve ateşe değil, doğrudan bana bakıyordu. Her ne kadar onun

Kolları göğsündeydi, de savunmacı görünmüyordu. Aksine, kendinden son derece emin görünüyordu.

"Tanıştığımız günden beri senin için deli oluyorum, ama hiçbir zaman şu anda olduğum kadar değil," diye devam etti. "Bunu biliyorsun, değil mi? Kendimi açıkça ifade ediyorum. Çünkü ne demek istediğimi söyleme konusunda daha iyi olmaya çalışıyorum. Ve ciddiylim."

"Evet," dedim sonunda ve tüm vücudum kızardı. "Biliyorum."

Ateşin sıcaklığıydı elbette ama Mack'le aramda yanan her neyse, önümdeki gerçek şeyden daha büyük ve daha sıcak hissettiriyordu.

"Güzel," dedi ve sonra başını ipime doğru salladı. "Tebrikler."

Göz temasımızı kesip çevirdim ve işte karşımdaydı: ipim ikiye ayrılmıştı, iki parça şimdi onları tutan ahşap kazıklardan sallanıyordu.

Ben kazanmıştım.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Kendimi yerden kaldırdım ve kirli ellerimi şortumun ön tarafına sürttüm.

"Yapma Millen," dedi tişörtünün kenarını yukarı çekip terini silmek için alnına götürürken. "Sana söyledim, egom bunu kaldıramaz."

"Kıçına tekme bastım!" Kükredim. "Randevumuzu kazandım!"

Beşlik çakmak için elini uzattı ve ben tokat attığımda beni sıkıca kavradı, sıcak ve terli bir şekilde kucakladı.

"Bu çok eğlenceliydi," dedim, yanağımı omzuna dayayıp ona özgü o kokuyu içime çekerken kamp listemdeki o kutucuğu zihnimde işaretledim; eski bir kalıp sabun, güneşin dokunduğu ten, güneş kremi ve ter karışımı. Süslü, misk kokulu ya da pahalı bir şişeden çıkmış bir koku değildi ama onun kokusuydu ve ben bu kokunun bağımlısı olmaya başlamıştım.

"Neredeyse seninle inkâr içinde yaşamak kadar eğlenceli," diye mırıldandı, dudakları çeneme karşı yumuşaktı.

Geri çekildim, elimi dudak büküşüne bastırdım. "Şşşt," diye azarladım. "İnkâr içinde yaşamamanın ilk kuralı bunun hakkında konuşmamaktır."

Uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi ve kenetlenmiş ellerimize bir öpücük kondurdu. "Bir daha bundan bahsetmeyeceğim."

Ama o dırdırcı saat hâlâ aklımın bir köşesinde tıklar tıklar işliyor, birlikte geçireceğimiz zamanı saniye saniye geri sayıyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bize ilk ulaşan ELOISE oldu, parlak sarı sarkık bir güneş şapkası, omuzlarından sarkan payetli, gümüş bir yelekle yaklaşırken coşkuyla bir kutu sert maden suyunu havada sallıyordu. "Bu inanılmazdı," dedi. "Ve izlemesi çok gülünçtü."

"O lanet olası çuval yarışında kimsenin bacağını kırmadığına inanamıyorum," diye mırıldandı Sam, bir kolunu nazikçe bana sararken. "Sen tam bir baş belasısın."

Trey elinde dev bir kereviz sapıyla tamamlanmış bir Bloody Mary ile yanında belirdi. "İki yetişkinin bu kadar anlamsız bir şey için bu kadar sıkı çalıştığını hiç görmemiştim."

"Sen neden ?" Geri çekildim ve ona en kırgın bakışımı attım. "Kamp oyunları *her şey* demek."

Ve yıllar önce bir kez yapmışlardı. Savaş gibi hissettiren, kazanmanın büyüsunün yanı sıra kaybetmenin kalp acısının da öğrenildiği yarışmalar. Ama şimdi onların gerçekte ne olduklarını görebiliyordum: eğitim tekerlekli hayat dersleri, gelecekteki gerçek iniş ve çıkışlar için alıştırma.

"Muhteşemdi." Trey kadehini benim şerefime kaldırdı. "İkinizi birlikte izlemek çok eğlenceli."

"Çünkü Mack'e işkence etmek eğlenceli." Sam'in bana uzattığı su şişesini kapıp bir yudum içerken en iyi kötü gülüşümü sergiledim.

Linus ve Nick yaklaşırken Eloise , "Bunu işkence gibi bulmuyor gibi görünüyor," dedi.

"Dubalı tekneyi mı?" Trey gruba sordu. "Su üzerinde kokteyl?"

"İçki içmiyorum, bu yüzden araba kullanabilirim," diye gönüllü oldu Mack, onun durarak. Gömleği elinden sarkıyordu ve gözlerim ondan başka bir şeye odaklanamıyordu; omuzlarının eğimi, hafifçe serpiştirilmiş göğüs kılları, gergin karnı. Gözlerimi kırıştırdım, başka bir şeye konsantre olarak beynimi yeniden başlatmaya çalıştım.

Bakışlarım yemekhanenin önündeki eğimli çimlerin üzerinde duran üç figüre takıldı. Marla ve Steve'i hemen tanıdım ve onlara el salladım, hâlâ galibiyetimin coşkusuyla kutlama yapmak istiyordum.

Onlar yaklaşırken göz ucuyla Mack'in yüzünün bulanıklaştığını fark ettim, bakışları sadece adama odaklanmıştı, tıknaz, gümüş saçlı, bir amaç uğruna yürüyen beyaz bir adamdı. Derli toplu düğmeli gömleği ve bol pantolonu, retro tarzı yürüyüş botlarıyla eşleştirmiş olsa burası için fazla resmiydi.

Birdenbire bu adamın kim olduğunu anladım. Ve Mack'in zoraki, hoş gülümsemesinin hemen altında gizlenen kaş çatma imasına bakılırsa, o da biliyordu.

"Kim kazandı?" Marla sordu, çemberimiz onları da içine alacak şekilde genişliyordu. "Clara, tabii ki." Mack elini çok hafif bir şekilde Sırtımın kıvrımı.

Steve beni selamlayarak, "Tebrikler," dedi.

Her zaman çok yumuşak ve rahat olan Marla, ellerini göğsünün önünde kavuşturmuş, sert ve resmi bir şekilde duruyordu.

"Şey." Boğazını temizledi. "Millet, bu Brad Bradford. Glamp Kampı'nın finans müdürü."

Biz de kibarca selamlaşırken midem bulandı.

Steve, Mack'i işaret etmeden önce Trey'in omzunu şefkatle avuçlayarak, "Bu çocukların hepsi hâlâ ziyarete gelen eski kampçılar ve danışmanlar," dedi.

"Brad, Mack on yıldır rıhtımımızı işletiyor. Burası hakkında bizden daha çok şey biliyor," dedi nazikçe ve Mack başını salladı.

Mack elini ileri uzatarak, "Sadece nazik davranıyor," dedi.

"Çok havalı, dostum," dedi Brad Bradford ve yoğun, dişlek gülümsemesinden el sıkışının ölümcül bir kavrama olduğunu anlayabiliyordum. "Bir ara gölde bir tur atmak isterim."

"Biz de dışarı çıkmak üzereydik-" diye başladı Trey ama Mack sözünü kesti.

"Hepimiz ögle yemeği yemeye gidiyoruz," dedi Brad'e o büyüleyici, rahat göstererek. "Ama evet, Los Angeles'a gitmeden önce ne zaman istersem, seve seve yaparım."

"Neden gidip golf arabasını almıyoruz, sana arazinin gösterebilirim," dedi Steve, Brad'i Köy'e doğru yönlendirerek.

Pine Lake'in yeni sahibi elini sert bir sallayarak, "Hepinizle tanışmak harika," dedi.

gidişini kasvetli bir sessizlik içinde izledik, ta ki Nick artık işitme mesafesinde olmadıklarını söyleyene kadar.

"Brad *Bradford*?" dedi dehşete düşmüş bir . "Hangi kötü ebeveyn çocuğuna bunu yapar ki?"

"Eminim çocuklarına Linus adını verenlerle aynı kişilerdir," dedi Linus o mükemmel kesik, ciddi staccato'suyla.

Bir duraklama oldu ve sonra bir kahkaha patlaması, ama bu neşeli, kutlama türünden kahkaha değildi. Brad geldiği anda o ruh hali kaybolmuştu. Bu saf bir rahatlamaydı, gergin bir durumu yatıştıran türden bir kakofoniydi.

Brad buradaydı. Pine Lake gerçekten bitiyordu.

"Sanırım artık göl zamanı yok?" Trey söyledi. "Tabii Brad'in peşimize takılmasını istemiyorsak."

"Sanırım bir duşa ihtiyacım var," dedi Mack, suratı asık bir şekilde. "Belki birkaç saat sonra yeniden toplanırız? Günbatımı gezisi?"

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra insanlar dağıldı. Sam biraz kestirmek için yola koyuldu ve diğerleri de ögle yemeğine karar vermek için onu Sunrise'a kadar takip etti.

"Millen," dedi Mack yalnız kaldığımızda. "Gidip . Sana geçen yıl yaptığım açık hava duşunu göstermedim bile. Şanslıysan biraz sabunum bile olabilir."

"mi?" der gibi çenesini eğdi. Sanki sormasına gerek varmış gibi.

Kayıkhanenin arkasından dolanan yosunlu patikayı takip ederken güneş ağaçların arasından bizi izliyordu. Binanın arka duvarından çıkıntı yapan, dev bir kayanın arkasına sıkışmış ve ağaçların gölgelediği kare şeklinde ahşap bir platform vardı. Pürüzsüz bir granit levha basamak görevi görüyor ve duşun etrafından çıkan küçük bir güverteye çıkıyordu.

"Nasıl olur da bundan bana hiç bahsetmezsin?" Duvar boyunca dizili ahşap kancalara, sallanan kuru havlulara hayranlıkla bakarak sordum

hazır.

"Ne dememi istiyordun, 'Gel seni soyayım ve sana duşumu göstereyim' mi?" diye sordu.

"Evet," dedim, kapıyı açıp beni içeri yönlendirirken hayretle. "*Belli* ki."

Güldü. "Şey, sadece mükemmel zamanı bekliyordum. *Belli* ki o da bugün."

Yukarıda bir duş başlığı belirdi; geniş, yuvarlak, yağmurlu tiplerden biriydi ve dış cephe kaplamasından aşağıdaki ahşap kalaslara doğru ilerleyen açıktaki borularla kayıkhaneye bağlıydı. Duvarlar bizi tamamen gizliyordu ama üstümüzde ağaç dalları gökyüzüne karşı dans ediyordu.

Özel ve تنها bir yerdı ama aynı zamanda dış dünyaya o kadar açıktı ki tepeden tırnağa içimi bir heyecan kapladı. Daha önce hiç kimseyle seks yapmamıştım.

Charles daha önce Cape Cod'da boş bir kumsalda bir kez denemişti, ama beni soğutacak şekilde savunmasız hissettirmişti.

Ama şimdi bunun düşüncesi beni döndürüyor, içimi pamuk şeker gibi döndürüyordu, burada, Mack'le birlikte, kendi küçük baloncuğumuzda güvende ve korunmuş olduğumu biliyordum. "İyi misin?" Ona doğru uzanıp yüzünü ellerimin arasında tutarken sordum, herhangi bir üzüntü ipucu yakalamak için kaşlarının açılarını inceliyordu.

"Pek sayılmaz." Başını yavaşça salladı ve avucumu öpmek için çenesini eğdi. "Ama şu anda *Brad Bradford* hakkında düşünmek istemiyorum."

Anlamıştım. Mack'in konuşmaya ihtiyacı yoktu. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı.

Ellerimi göğsüne doğru kaydurdım ve onu duvara doğru ittim, nemli gömleğini başından çekip kapıya doğru fırlatırken yüzünü tuttum ve onu kendime doğru çektim. Dudakları acil ve muhtaçtı ve ellerini kalçalarımına sabitleyerek beni daha yakın tuttu.

Parmaklarımı elmacık kemikleri boyunca ve saçlarının arasında gezdiriyor, kafasındaki o güzel karmaşayı sıkıca kavırıyorum.

Ağzını kulağımın hemen altına kadar indirdi ve dişlerini boynumda gezdirdi.

"Bu kirli kıyafetlerin içinde çok seksi görünüyorsun," dedi kısık bir sesle ve ben bir attım. Hâlâ terli röle kıyafetimin içindeydım ve bu kıyafet -her türlü seksilik ölçütüne göre- "seksi"nin tam tersiydi.

"Soğan ve kül tablasının aşk çocuğu gibi kokuyorum," dedim, dokunuşunun altında nabzım çarpıyordu.

"Şaka yapmıyorum," dedi, elleri eski Chatham 5K Road Race atletimin nemli pamuğundan göğüslerimi avuçlamak için yukarı doğru hareket etti.

"Ben

Böyle dağınıksın."

"Tuhaf fetişlerin var," diye takıldım, tüm bedenimi onun dokunuşuna bastırırken gözlerim yarı kapalı çırpınıyordu.

"Hayır," dedi, sesi derin ve gürliyordu, bir çığın başlangıcıydı. "Sadece senden hoşlanıyorum. Hem *de çok*."

Mack muslukla oynamak için bir an geri çekildi ve aniden yukarıdan üzerimize sürekli bir soğuk su akışı başladı. Yaşadığım buz gibi şok, onun da eğlenmesine neden olacak şekilde nefesimi kesmişti. Ama sonra sıcaklık hızla daha ılık hale geldi ve odağım tekrar parmaklarının tenime dokunuşuna, dudaklarının dudaklarıma değmesine ve üzerimizden akan suya döndü.

"Millen," diye mırıldandı kulağıma, ismimin sesi derin bir öpücük gibi içimde kıvrılıyordu.

"Mmm-hmm?" Dedim, göğsünün avuçlarımın altında hafifçe gümbürdediğini hissederek dikkatim dağıldı.

O aptal listede işaretlediklerime rağmen o sadece bir sevgili değildi. Onunla ilişim bittiğinde toplanıp atılacak biri değildi.

Mack kalmasını istediğim biriydi.

"Neden bunu yapmamamız gerektiğini düşündük ki?" Bir an için geri çekildi ve yüzündeki o kararlı ve emin ifade bana bunun bir soru söyledi. Bu bir çürütmeydi, kendi aptallığımızın, dik kafalılığımızın yolumuza çıkmasına izin vermemizin bir ifadesiydi.

"Muhtemelen yaparsak durmak istemeyeceğimizi bildiğimiz içindir," diye itiraf ettim. Bir adım geri çekildim, jean şortumun düğmelerini çekiştirdim, aşağı sürükledim ve yere attım.

Mack daha da yaklaştı ve parmak uçlarını yavaşça çıplak kalçalarımda gezdirdikten sonra başparmaklarını hafifçe kalçalarıma bastırdığı belime kadar götürdü. Sonra, ellerinin ağırlığıyla bana rehberlik ederek, sırtım göğsüne yaslanana kadar beni kaydırды.

Vücuduna yerleştim, diğer duyularımın beni yönlendirmesine izin verirken gözlerimi kapattım. Sıcak suyun tenimi ıskaladığı her an serin havanın elektrik şoku, ahşap kalaslara sabit bir ritimle vuran damlaların yumuşak melodisi ve şimdi Mack'in bastırdığı hindistan cevizinin baş döndürücü kokusu vardı.

Parmak uçlarını kafa derime götürüp saçlarımin arasında yavaş ve lüks daireler çizerek gezdirdi.

Sonra salatalık ve okaliptüsün hafif kokusu, sabunlu ve temiz, Mack'in elleri kollarımdan aşağıya, çukurlarıma doğru ilerlerken

Sırtımın alt kısmı, vücudumun neredeyse her zaman var olduğunu unuttuğum kısımlarında oyalanıyor, beni saygıyla ve özenle okşuyordu.

Dudaklarımın arasından hevesli, sabırsız bir inilti süzülürken kafamdaki düşünceler yarı biçimliydi, heyecan ve ihtiyatın girdaplı bir karışımıydı.

Mack'in kahkahası da dokunuşu kadar duygusaldı. "Sabırlı ol Millen. Zamanımız var."

İkimiz de bunun bir yalan olduğunu bilmemize rağmen, bir süre daha buna izin verdim.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

"MILLEN." Parmak uçlarım yağmur damlları gibi yanağımı okşadı.

"Mmm?" Gözlerimi zorla açtığımda Mack'in yanıma çömelmiş, tamamen giyinik olduğunu gördüm. Dün gece teknede çok fazla Bloody Mary sonra onun yatağında sızmıştım ve uyku zor ve hızlı gelmişti.

"Kalk ve parla!" Pencerenin dışındaki sise bakılırsa bugün hava kapalıydı ama onun ısıldayan yüzü güneşin yerini kolayca aldı. Yarı uyanık halimde bile onu görmek beni eritiyordu. Bir elimi uzatıp çenesinin sert kenarını okşadım, çenesindeki hafif kirli sakala, burnundaki sadece belli açılardan görülebilen kıvrıma ve tenini çilleştiren güneş lekelerine hayran kaldım.

Her sabah bu manzaraya uyanmak için neler vermezdim; gri Boston silüetinin yerini Mack'in sıcak gözlerinin alması için. Boston düşüncesi, Amaya'nın Alewife e-postamı tamamen göz ardı etmesine karşı kaynayan öfkeyi de beraberinde getirdi.

"Sabahın bu erken saati için fazla neşelisin," diye mırıldandım ve bir yastık kapıp başımın üzerine kapattım. Ama Mack'i değil, eve döndüğümde beni nelerin beklediğini düşündükçe beynime üşüşen endişeyi bastırmak istiyordum.

Kulak mememi bulana kadar etrafı eşeleyerek karşılık verdi ve şakacı bir şekilde çekiştirerek ne demek istediğimi kanıtladı.

"sekiz oldu bile! Bugün tatlı partimizi için büyük planlarınız yok mu?"

"Bir dakikalığına yatağa gel," diye yalvardım. Yanımda kayarken yatak zıpladı, başını yastığın altında benimkine yaklaştırdı, böylece çenesi omzuma bastırdı, nefesi tenimde tatlıydı. "On bire kadar Marla'yla buluşmayacağım."

O ve Steve, yemekhane mutfağında kalanları karıştırıp devasa bir dondurma barı izin verdiler ve yarın geceki son kamp geleneği için bana bir kutu dilek teknesi sözü verdiler.

Cumartesi sabahı buradan kamp listemdeki tüm yapılacakları tamamlamış olarak ayrılabilirdim, ancak uzun zamandır ilk kez, bu listeyi tamamlamakla ilgili hiçbir şey beni başarılı hissettirmedi. Burada, Mack ve arkadaşlarımla birlikte olmak, bitmesini istediğim bir şey değildi.

"Bu da bize için iki saat veriyor," dedi.

"Önce kahveye ihtiyacım var," dedim, burun buruna gelene kadar etrafımda dolanarak. "Ve-" Elimi ağızma götürüp nefes verdim. "Dişlerimi fırçalamak için."

"Sen neden bahsediyorsun?" Elini karnımın yan tarafında gezdirerek kaburgalarımı gıdıkladı. "Sabah nefesinin kokusunu seviyorum."

Başımızın arkasındaki yastığı alıp yüzüne bastırdım ve gözümü kısarak duvara yayılan ışığa baktım.

"Ben de senin vücut kokunu seviyorum, sanırım ödeştik," diyerek yatağın kenarına kaydım ve kollarımı açarak doğruldum.

"Bekle, biliyor musun?" diye sordu dirseğine dayanarak. "Sanırım bunu araştırmamız gerekiyor Millen."

"Kahve içerken analiz edebilir miyiz?" Ödünç aldığım bir çift eşofmanı giyerek sordum.

"Kesinlikle." Mack merdivene doğru başıyla işaret etti. "Seni bekleyen kahve ve simitler var. Ayrıca biraz da krema aldım. Kahveni böyle seviyorsun, değil mi?"

Beni uyandıran bu oldu. Kahve vaadi değil, gerçi vücudumu kafeinle doldurmak için deli gibi heyecanlıydım. Mack'in erkenden kalkıp bana krema gibi basit bir şey almak için dışarı koştuğu hayaliydi, çünkü bunun hayatımı katlanarak daha iyi hale getireceğini biliyordu.

Kahvemi bu şekilde sevdiğimden hiç bahsetmemiştim ama nasıl olduysa fark etmişti.

Alt kata indiğimde Fransız kapılarına doğru yürüdüm ve dış dünyayı görmek için kapıları açtım. Güneş ışığı gökyüzünü kaplayan gri tabakayı yararak ilerliyordu ve dağınık birkaç ışın sudan yansıyarak sabah ışığında kristaller gibi parlıyordu. Derin bir nefes aldım.

Sabahın serinliğini içime çektim ve Mack'in mutfak lavabosundan beni incelediğini görmek için kayıkhaneye geri döndüm.

Bugün tek yaptığım suya ve onun yüzüne bakmak olsaydı, bu yeterli olurdu.

"Dünyadan Clara Millen'a!" Mack'in sesi alçak ve ısrarcıydı ve elinde tereyağı bıçağıyla el sallayarak beni kendisine doğru çağırırdı. "Simitin hazır."

"Özür dilerim," dedim tezgâhta yanına sokularak. "Sanırım ne yapmam gerektiğini unuttum."

"Dünyayı mı yönetiyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun? Kıyafetlerini mi çıkarıyorsun?" Buharlı bir kupayı bana doğru kaydırды, sonra uzanıp saçımın bir tutamını nazikçe çekiştirdi, kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce bir kurdele gibi büktü. "Daha fazla fikrim var, eğer istersen."

"Dehanı aşağılamak ama şu anda sadece yemek yemek istiyorum," dedim bir simide uzanırken.

"Ye. Sonra çıplaklık?" Bu fikri düşünüyormuş gibi derin bir düşünceyle yüzünü buruşturdu. "Bugün yapacak başka bir şeyimiz yok gibi."

"Affedersiniz, düzenlemem gereken bir tatlı partisi var," diye mırıldandım bir ağız dolusu yumuşak, hamurumsu lezzetin arasından. "Yedi kişiye yetecek kadar dondurma ve çikolata sosumuz olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Peki, o zaman ayak işlerini halletmekten başka çarem yok sanırım. Toplanmaya başlayabilmem için kutu almam gerekiyor." Elini uzatarak beni ayağa kaldırdı. "Hadi, gidip güvertede yemek yiyelim."

"Bu çok güzel." Beni dışarı çıkarırken elimdeki simidi yüzüne doğru salladım. "Her Cuma sabahı iş yerinde Boston'daki en iyi simitçi olduğu söylenen yerden simit alıyoruz ve bunlar milyar kat daha iyi."

Mack eğilip iskeleden solmuş bir yelken halatı alırken ve dalgınlıkla düğümlerken, "Yemekhane aşçılarından birinin ek işi," diye açıkladı. "Kai. Bunları kasabadaki çiftçi pazarında da satıyor."

"Eğer bu Brad yeni tesisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, onu işe alacaktır," diye mırıldandım. Mack'in de bir şeyler söylemesini bekleyerek bir süre bekledim ama o öylece kaldı.

Sessizce, bulut renkli, örgülü ipi bir o yana bir bu yana kıvrarak, düğümleyip çözerek uykusunda çözebileceği bir bulmaca gibi.

"Bugün çok alıngansın," dedi sonunda, sandalyesinde dönüp bana bakarak. "Seni bir şey mi kızdırdı? Ayrıca, biliyorsun. Brad."

Başını bana doğru eğdi, gözleri büyüdü, onu merdivene doğru nasıl ittiğimi hatırlamam için bana meydan okudu.

Dün gece kayıkhanede, önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde boxerını .

"Bana ne söyletmeye çalıştığını biliyorum Mackenzie Sullivan," dedim ve güvertedeki kahve fincanımı almak için uzandım. Yavaş ve bilinçli bir yudum almadan önce içinden küçük bir sinek kopardım. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı.

"Vay canına Millen, beni gerçekten iyi tanıyorsun," dedi kıkırdayarak.

"Ve ayrıca evet, beni bir şey ama kastettiğiniz şey bu değil."

Başını sallayarak bardağını bana doğru eğdi ve bana nefes almam için yer açtı. Onun

Yüzü çok açık ve davetkârdı. Sadece dinlemek için bu kadar istekli olmasına şaşırmıştım. Kırılganlığımdan korkuyor gibi görünmüyordu ve bu farkındalık içimde ezici bir rahatlama hissi uyandırdı.

Onun yanında kendimi güvende hissettim.

Cumartesi gününün bunun, *bizim* sonumuz olmasını istemiyordum. "Yani," dedim sonunda. "Patronumu gönderdim-"

"Tükenmişlik patronu mu?" diye araya girdi.

"Evet." Kıkırdadım, bir yudum daha aldım. "Şu. Adı Amaya." "Bir saniye," dedi, ayağa kalkarken durmamı işaret etti ve Sandalyesi tam olarak göl yerine bana dönüktü.

"Tamam, ben hazırım." Bacak bacak üstüne attı ve bardağı ağzına götürdü, tüm dikkatiyle bir gece yarısı TV programı sunucusu gibi beni izliyordu.

"Önümüzdeki Cuma günü büyük bir sunumumuz var ve şu ana kadar tam bir fiyasko oldu," diye açıkladım, sesim bir şeye sinirlendiğimde ve onu düzeltemediğimde her zaman yaptığı gibi hızlı, kesik bir staccatoya dönüştü. "Ama geçen gece bir aydınlanma yaşadım."

"Doğru. Bana bunu teknede anlatmıştın." Mack dizlerimiz öpüşecek şekilde biraz daha yaklaştı ve sonra boştaki elini baldırlarıma dolayarak ayaklarımı kucağına doğru itti.

"Ona -Burnout Boss'a- aklımdaki yaratıcı fikri gönderdim. Çok detaylı bir şekilde özetledim. Ama kadar heyecanlıydım ki! Bu müşterinin hoşuna gidecek bir şey gibi görünüyor. En azından bana göre."

"Harikasin. Eminim buna bayılacaklardır." Bunu dünyadaki en bariz şeymiş gibi söyledi ve koşulsuz güven oyu beni sıcak ve bulanık hissettirdi.

"Beni işte hiç görmediniz ama teşekkür ederim. Her neyse, beni başından savdı. Asistanına mesajımı yanıtlattı ve ben gelecek hafta ofise dönene kadar bu konu hakkında konuşmayacağını söyledi. Dürüst olmak gerekirse, bu çok geç gibi geliyor. Normalde genel fikirlerimizi büyük toplantımızdan önce müşterilere sunarız. Bu bizi son derece boktan bir teslim tarihine sokuyor."

Mack düşüncelere dalmış bir halde ensesini ovuşturdu.

"Tamam." "Sırf kendini kanıtlamak için bana bir barikat

." "Neymiş o?" diye sordu.

"Tatilde olmam ve bu hafta çalışmamam gerektiğini."

Mack başparmağını ayağının kemerine bastırıp hafifçe masaj yaparken kıkırdadı. "Ona katılıyorum ama seni de tanıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Ve cevap vermeden önce, lütfen ayağının şu anda kasıklarına tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu unutma, bu yüzden dikkatli ol."

Mack gülerek kendini savunmak için ellerini kaldırdı. "Demek istediğim, Sen beş yıl sonra ilk kez buraya gelen ve hemen ardından bir yüzme yarışında canıma okuyan kişisin."

"Ama benim Bayrağı Ele Geçirme planım fiyaskoyla sonuçlandı," diye karşı çıktım.

"Evet, *planın* berbatı," diye onayladı, ben ona ayağımı sallıyormuş gibi yaparken elini bileğimden aşağı kaydırды. "Ama sen bizi bunu yapmaya zorlamasaydın oynamayacaktık bile."

"Hmm." Düşünceli bir şekilde dudağıma vurdum. "Hala seni tekmeleyip tekmelememeyi tartışıyorum-"

"Demek istediğim," diye araya girdi, "sadece müşteriye gönderin. Hesaptan sen , değil mi?"

"Teknik olarak öyle olacağım, eğer . Ve eğer artık işimi berbat etmezsem."

Amaya'nın sözleri zihnimde yankılandı. *Sahanın daha iyi olması için senin daha iyi olmana ihtiyacım var.*

"Peki kaybedecek neyin var?" diye sordu, ayak bileği kemiğimin etrafında yumuşak bir şekilde sekiz rakamı çizerek. "Patronunun canı cehenneme. Eğer inanıyorsan, gönder. Cesur ol."

Sanki Amaya'nın arkasından iş çevirmek sorunuma mantıklı bir yanıtmış gibi, bunu kesin bir dille söyledi. Belki de öyleydi. Bu öyle bir şeydi ki

Çocukken Pine Lake'te yaptığım riskli, biraz aptalca ama aynı zamanda zekice bir tür şey, hayatı kırmaktan korktuğum bir şeymiş gibi yaşamaya başlamadan önce.

"Bu muhtemelen onu ," diye tahmin ettim.

"Belki de senden yapmanı istediği şey budur? Bu senin karnında yeni bir ateş yakmaz mı? Ve onun küçük mola fikrinin işe yaradığını kanıtlamaz mı?" dedi ve güverteye geri koymadan önce ayağımı sıktı.

Eğilip iki boş kahve fincanımızı aldı ve kayıkhaneye açılan açık kapılara doğru yöneldi. "Bunu bir düşün."

Amaya iş e-postası yok demişti ama kiminle olduğunu belirtmemiştii. Saha görüşmelerine hazırlanırken müşterilerimizle her zaman e-posta gönderirdik ve telefonumda Gabbie Pereira'nın iletişim bilgileri vardı. Müşterilerle en çok ilgilenenlerden biriydi.

Şimdiye kadar birlikte çalıştığımız CEO'lardan biriydi, hatta teklif dokümanı talebini bize kendisi göndermişti. Muhtemelen bu tür ezber bozan hareketleri seven bir müşteriydi, diye düşündüm.

Sizi korkutan bir şey yapın. Her gün. Ben yazmıştım. *Risk al, lanet olsun!* Kendimi düzenli olarak bungee jumping ve skydiving yaparken hayal ettiğimden eminim,

Muhtemelen on beş yaşındaki cahil bir çocuk için korkunç görünen şeyler. E-posta gönderemeyecek kadar gergin olan genç hakkında ne düşünürdüm?

Siktir et. Telefonuma uzandım.

Gabbie, hey! Ben yazdım. Yaz biranız için ne hazırladığımıza dair bir önizleme hoşunuza gider diye düşündüm. Bunu en kısa zamanda yüz yüze görüşmek için sabırsızlanıyorum.

Lydia ve Amaya'ya attım, sonra da sırf Amaya'nın gözüne sokmak için, Abe'in adını da ekledim ve ikinci kez düşünmeme fırsat vermeden gönder tuşuna bastım. Mesaj eterde patladı, sesi bana enerji veren bir güven sarsıntısı aşıladı.

Telefonumu ayaklarımın dibine koyup suya bakarak sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Önümde dev bir cam levha gibi uzanıyordu, mükemmel pürüzsüzlükteydi. Uzaklarda bir yerde bir dalgıç kuşu sanki beni de kendisine katılmaya çağırıyormuş gibi ötüyordu.

"Selam." Başımı Mack'in yeni temizlenmiş tabakları tezgâha dizdiği kayıkhaneye doğru eğdim. "Marla'yı bulmak için yukarı çıkmadan önce yüzmeye gideceğim."

Başını salladı. "Seni durdurmayı aklımdan bile geçirmem Millen."

Sonra bir elini gözlerini gölgelemek için ve ondan uzaklaşıp parlak güneş ışığına dönmemi izledi, önce ayaklarımı zıplattı

Suyun içine.

OceanofPDF.com

"HERKESE GÜNAYDIN!" Cıvıldayarak, gölün nemi hâlâ üzerindeyken Gündoğumu'na doğru yürüdüm.

Nick ve Trey, 'in alt ranzasında karşılıklı oturmuş, her ikisi de ellerinde devasa Dunkin kahve fincanlarıyla telefonlarına bakarken, Sam yatağının ayak ucundaki yoga minderinin üzerinde elleri ve dizleri omurgasını yuvarlayıp esnetiyordu.

Sam çenesini gökyüzüne doğru kıvrırken, "Merhaba günışığı," dedi.

"Burada herkes iyi mi?" Nick'e sorgulayıcı bir bakış atarak tereddütle sordum.

bak. Başını sallayarak cevap verdi, ki bunun sormamam gerektiği anlamına geldiğini biliyordum. "Biz iyiyiz," dedi sıkı bir gülümsemeyle, ama sesinin düz tonu aksini önerdi.

"Güzel, çünkü sana kilolarca dondurma yedirmek üzereyim," dedim ve Nick'in yanından geçip yatağıma doğru ilerlerken omzunu şefkatle sıkarak spor çantamı yerden aldım. Kıyafetlerimi değiştirmek için etrafı karıştırdım, buruşuk ama temiz beyaz bir atlet çıkardım ve çantamdan not defterimi almadan önce başıma geçirdim, şimdi dolu olan kontrol listeme göz atmaya hevesliydim. "Marla'yla buluşmak için yemekhaneye gidiyorum, eğer katılmak isteyen varsa."

"Erkek arkadaşın ne yapıyor?" Nick tuvalete giderken yanımdan geçerken sordu. Mektubumu ve listemin yarısını gelişigüzel bir şekilde

ve ona ters ters baktı. Ses tonu kasıtlı olarak kayıtsızdı, sanki beni cevap vermem için kışkırtıyordu.

İşe yaradı.

"O benim *erkek arkadaşım* değil," dedim sertçe.

"Ne o zaman, sevgilin mi?" Sam kendini yavaşça yerden kaldırırken sordu.

"Dün gerçekleşen Mack ve Clara buluşmasını hepimiz gördük."

Nick, "Yani, bazılarımız bu işin içindeydi bile," diye alay etti.

Sam'in seçtiği kelimeler midemin bir örs gibi düşmesine neden oldu. Mektubumda ne yazdığını bilmesine imkan yoktu, ama bunu söylediğini duymak

Yüksek sesle "sevgilim" demek, şehvet bulutu içindeki beynime aniden gerçekliğin vurması gibiydi. Mektubum. Burada, bu ranzada duruyordu ve ben hâlâ kimseye bundan bahsetmemiştim.

Kasıtlı sessizliğimden dolayı hissettiğim suçluluk duygusunu bir kenara ittim. Şimdi, tam da ayrılmak üzereyken bu konuyu açmanın ne yararı olacaktı?

"Cumartesi günü Boston'daki evime gidiyorum, o da California," dedim ve onun bilmiş bakışlarından kaçınmak için tüm kıyafetlerimi olabildiğince sıkı bir şekilde sarmaya verdim.

"Ben coğrafya dersi istemedim," diye itti. "Ayrıca, birbirinizi neredeyse tüm hayatınız boyunca tanıdınız."

Bu kadar çabuk vazgeçeceğini düşünmekle aptallık .

"Bu sadece... bir şey," dedim telaşla, yatağımdan zıplayıp kapıya doğru ilerlerken. "Bu hafta için."

Bu konuşmayı bitirmenin yolunu bulmalıydım ve oradan aceleyle çıkmak da en iyi çözüm gibi görünüyordu. Mack hakkında konuştukça, rahatsız edici gerçekle daha fazla yüzleşmek zorunda kaldım: Onu yakında terk edecek olsam bile, ona karşı hislerim hiçbir yere gitmiyordu.

"Bilirsin işte, bir şey olmak," diye tekrarladı Nick bana, ama gözleri özlem dolu bir ifadeyle, o sırada hâlâ

"gerçekten her anlama gelebilir." "Bu bir çeşit bilmece mi?" diye sordum.

"Demek istediğim, birbiriniz için ne olduğunuza siz karar vereceksiniz," açıkladı melankolik bir sesle. "Eğer birlikte olmak istiyorsanız, bu yeterli."

Kapıya doğru yönelirken, "Aşk tavsiyesi için minnettarım," dedim.

"Ben de seninle yürüyeceğim," dedi Sam, beni takip ederek. "Doktor ne kadar çok hareket edersem bebeğin o kadar çabuk çıkacağını söyledi"

Yol boyunca dinleme mesafesinin dışına çıkacak kadar uzaklaştığımızda nihayet ağzımı açtım. "Nick ve Trey'in arasında neler oluyor?"

"Mack hakkında konuşmaktan kaçınmaya mı çalışıyorsun?" Sam küçük, bilmiş bir gülümsemeyle sordu, dalgalarını bir pençe klipsine geri sokarken.

"Evet," dedim ve öksürerek güldü. "Ama cidden, neydi o?"

Sam omuz silkti. "Dün gece iyidiler. Sonra kahve içtikten sonra bir şeyler değişti. Ben zorlamadım."

"Bunun yerine beni Mack hakkında sorguya çekiyorsun."

"Kesinlikle!" dedi ellerini havaya kaldırarak. "Bu çok daha eğlenceli."

Köye doğru ilerledik, tıpkı birkaç gün önce buraya döndüğüm ilk sabah yaptığımız gibi. Hayatın birkaç gün içinde ne kadar hızlı değişebileceğini bu haftaya kadar hiç anlamamıştım.

"Madem sordun," dedim, uzaktaki kayıkhaneye doğru bakarak. "On iki yaşındaymışım gibi konuşacağım ama ondan hoşlanıyorum. Hem *de çok*. Daha önce birine karşı hiç hissetmiş miydim bilmiyorum. Bu çılgınca mı?"

Birden aklıma çocukluğumdan, Rhode Island kıyılarında geçirdiğim yazlardan bir anı geldi.

kuzenlerimiz ve ebeveynlerimiz. Yetişkinler, biz sudaki dalgalardan kaçarken plaj sandalyelerinden bizi izler, biri bize çarptığında çığlık atarlardı.

Çılgınca heyecan verici ve coşkulu, hatta biraz da tehlikeli hissettirmişti; her an sizi içine çekebilecekmiş gibi duran akıntı tehdidi her zaman baş gösteriyordu. Mack için içimde dönüp duran bu duygular, tıpkı o plajda yaşadığım dehşet verici sevinç anlarına benziyordu.

"Bu delilik değil Clara, buna aşık olmak denir," dedi, bir yudum su almak için durakladı ve karnının tabanında daireler çizdi. "Ona söyledin mi?"

Sanki sadece onu inceleyerek bir şekilde hamilelikle ilgili bir sorun tespit edebileceğim gibi gözlerimi dikkatle kısıtım. "İyi olduğuna emin misin?"

"Bebeğin sadece hıçkırığı var." Sam'in gözleri bir anda mücevherden hançere ve bana yarı sevecen, yarı kızgın bir bakış fırlattı. "Al bakalım."

Bileğimi tuttu ve beni nazikçe kendine doğru çekerek elimi karnının alt kısmına yerleştirdi. "Bunu hissedebiliyor musun?"

Bir an için her şey hareketsizdi ve sonra, işte , avucumda hissedebildiğim sabit bir gümbürtü.

"Vay anasını!" Ağzım bir karış açık ona baktım.

"Hıçkırık tuhaftır," diye açıkladı omuz silkerek.

"Aman Tanrım, bu *çilgınlık*," diye , yüzü ile elimin karnına dayandığı nokta arasına bakıyordum. Bu çok mantıksızdı - bu En iyi arkadaşımın bedeninde hıçkıran küçük bir insandı ve ben buna neredeyse inanamıyordum.

"Öyle." Sam güldü ve elimi kendi elinin içine sıkarak bıraktı. "Ve şimdi benim için endişelenmeyi bırakmanı istiyorum. Ben iyiyim. Sen Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," diye itiraf ettim, ancak cevabımdan tam olarak emin değildim.

O patikada ilerledi, ben de onu takip ettim.

"Güzel. Yardıma gerçekten ihtiyacım olduğunda anlarsın, tamam mı?" dedi. "Sana dönelim. Mack'e ona aşık olduğunu söyle. Git hadi."

Yapacak mıyım? Sormak istedim. Bunca yıldan sonra hâlâ bir parçam arkadaş radarımın bozulduğunu hissediyordu ve istediğim gibi çalışacağına tam olarak güvenmiyordum. Ama Sam'in konuşmamızın bu kısmını bitirdiğini söyleyebilirdim.

"Ondan *hoşlandığımı* söyledim," diye açıkladım, Village'ın önünde, sahile bakan Adirondack sandalyelerinin oluşturduğu çemberin önünde durarak.

"Ve hoşlanıyorum. *Hem de çok*. Ama ben gidiyorum. O da taşınıyor. Aramızdaki bu şey kelimenin tam anlamıyla hiçbir yere gidemez."

"Hmm." Sam dudağına vurdu, gözleri abartılı bir düşünceye dalmıştı. "Ya da sadece 'Hey, Mack, sana aşık oluyorum' diyebilir ve diğer şeyler hakkında endişelenmeyebilirsin?"

Bir şekilde, kesinlikle imkânsız olmasına rağmen, boğazımın gerçek derisinin gerildiğini hissettim. "*Sevmek* dedim," diye düzelttim. "Aşk değil."

Sam yanımdan geçip yemek salonuna doğru yürürken başını bana doğru salladı. "Ne dediğini çok iyi biliyorum."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

MARLA zihinsel adımlarımı parlak bir "Hey, kızlar!" sesiyle böldü.

Her zamanki haki şortu ve beyaz Pine Lake tişörtüyle Bag End'in kapısından el sallayarak çıktı.

"Günaydın!" Sam ve ben neredeyse hep bir ağızdan bağırdık. Sesindeki sevinç benimkiyle eşleşiyordu, sanki ikimiz de birinin gözünde hâlâ çocuk olarak görülmekten zevk alıyorduk. Kaç yaşına gelelim, Marla için her zaman kampçı olacaktık ve bu düşüncede son derece rahatlatıcı bir şey vardı.

Marla merdivenlerden inerken Steve arkasından başını uzatarak hızlıca bir merhaba dedi.

"Mutfaktaki dondurma malzemelerini bulmama yardım etmek için hâlâ var mı?" diye sordum.

"Elbette." Başını salladı, memnun bir profesörün çalışkan bakışlarıyla beni izliyordu.

"Ayrıca yarın akşam için tüm dilek teknesi eşyalarını bir araya getirmeye çalışıyorum," diye ekledim.

"Steve çoktan işe koyuldu," dedi. "Onu alacak ve bizimle yemek salonunda buluşacak."

"Siz ikiniz harikasınız," dedim gözleri yüzümde oyalanırken. "Kamp sana çok yakışıyor Clara," dedi sonunda.

"Değil mi?" diye onayladı Sam. Bana baktı, dudaklarında sinsi bir kıvrım vardı. "Senin sırrın ne Clara?"

Tabii ki ne önerdiğini biliyordum.

Marla gülmek için kendini zor tutarken, "Yemin ederim hamile değildin," diye mırıldandım.

"Ne yani, bana yüzme yarışında meydan mı okuyacaksın?" Kaşları eğlenerek seğirdi.

"Aman Tanrım," diye inledim.

"Üzgünüm, Clare-ay, ," dedi omzumu sıkarak. "Pekâlâ, adımlarımı atacağım!"

"mi?" Sam malçla kaplı patikadan suya doğru ilerlemeye devam ederken Marla sordu.

"Beni dondurmaya götür," dedim yumruğumu sıkarak.

Marla'yı yemek salonuna kadar takip ettim ve sandalyeleri düzgünce üst üste dizilmiş masa sıraları boyunca yürüdüm. Buradaki anılarımın çoğu Bitmek bilmeyen şarkılar ve kamp tezahüratları, bazıları masanın üzerinde yapılan abartılı el çırpma rutinlerini de içeriyordu. Bu devasa odada sessizlik içinde yürümek ürkütücüydü, neredeyse bir mezarlıkta olmak gibiydi.

Mutfağa girdiğinde rafları yavaşça taradı. "Pekâlâ, ne arıyoruz? Süslemeler mi? Kurabiyelere ne dersiniz?"

"Hepsini kullanabiliriz," diye ekledim köşedeki dev dondurucu sandığını açarken. "Ve tabii ki dondurma."

"elimizde bolca kaldığını biliyorum," dedi. "Dondurma partisi için aşırı alım yaptık, bu yüzden onlardan kurtulursanız bize iyilik yapmış olursunuz."

"Elbette, senin için sorunlarını yememize izin ver," diye şaka yaptım. İçindeki kaplar. Dört çikolatalı, dört vanilyalı, üç çilekli. Grubumuzun sundae yemesi için fazlasıyla yeterliydi.

"Tüm bu şenliklerin elebaşı nasıl oldun?" diye sordu, yakasından sarkan okuma gözlüğünü alıp yüzüne yerleştirirken duvara çivilenmiş bir panodan sarkan stok listesini inceliyordu.

"Sanırım sattığınızı duyduğumda, eski benliğime ve burada olmanın sevdiğim tüm yönlerine dönmek istedim." "Peki o nasıl?" Marla çömelmiş, alt raftaki bir kutuyu çeğiştiriyordu. "Eski halin yani."

"Emin değilim," dedim bir an soruyu düşünerek. itibaren başka biri olsaydı, yargılayıcı görünebilirdi.

Bir şey anlatmak için. Ama Marla meraklı ve açık biriydi, gerçekten bilmek isteyen biriydi.

"Sanırım şu anki halimin burada, konfor alanımın dışında olmasından mutlu," dedim sonunda. "Uzun zamandır bu yönümü ortaya çıkarmamıştım."

"Öyle mi?" dedi, bir çöp kutusunun kapağını açıp içindekileri incelerken. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

"Şey," dedim, "tüm hayatımı -ya da sanırım annemle babam boşandığından beri- her şeyi doğru şekilde yapmaya çalışarak geçirdim, anlıyor musun? Sürpriz yok. Ama tüm bu aşırı planlama ve düşünmenin beni sadece daireler çizmeye yönelttiğini düşünmeye başlıyorum."

Marla çikolata sosu kavanozlarını mutfağın ortasındaki endüstriyel büyüklükteki adaya boşaltmaya başladı.

"O yazın senin ne kadar zor geçtiğini hatırlıyorum," dedi ve durup bana baktı. "Kendini iyi hissettiğin hayat kurmaya çalışman çok mantıklı."

"Üzerinde çalışıyorum," dedim.

"Bence bu haftayı en iyi şekilde değerlendiriyor olmanız harika," diye devam etti, "ve sadece *kim olduğunu bildiğinizden* bahsetmiyorum."

"Aman Tanrım, Marla." Yüzüm kızardı, utancımı gizleyemedim ve kısa bir süre onun gülümsemesinden kaçınmak için dondurucuya atlamayı düşündüm.

"Özür , seni utandırmaya çalışmıyorum," dedi tatlı bir sesle. "Ama Mack'i çok uzun zamandır tanıyorum. Ve onun her zaman sana özlem duyduğunu biliyorum."

"Bu inanılmaz uygun bir kelime oyunu," dedim, hala kızararak, çikolata sosunun cam kaplarını mükemmel bir sıraya dizdim, sadece kıpır kıpır ellerimle bir şeyler yapmak için.

"Biliyorum ve o kadar sık kullanamıyorum." Devasa bir dolabı işaret etmeden önce kıkırdadı. "Tabaklar ve kaseler orada saklanıyor."

O yöne doğru yürüdüm ve ahşap kapıları açtım. "Bu hafta Mack'le yeniden bağlantı kurmak gerçekten güzeldi." Bu yüzyılın yetersiz ifadesiydi ama hayatımda ikinci anne statüsünde olan biriyle gidebileceğim en ileri noktaydı.

"O iyi bir yumurta," dedi ben plastik kasalardan oluşan bir sandığı karıştırırken. "Mack özellikle son birkaç yıldır burayı gerçekten özel bir yer haline getirdi."

Adını duyunca tüylerim diken diken oldu ve aniden terimin her damlasını hissettim. Bir dolap kapağını açtı. "Bingo. Külâh ister misin?"

"Tabii, külah kullanabiliriz." Kaşık ararken bir  ekmece açtım ve sonra durakladım. "Marla, umarım bunu söylememde bir sakınca yoktur ama madem o kadar iyiydi, neden Pine Lake'i ona satmayı teklif etmediniz? Kalmak istediği çok açık ve hepimiz biliyoruz ki bir güven fonunun üzerinde oturuyor, Bu yüzden parası yetmiştir diye tahmin ediyorum. Paranın para olduğunu biliyorum ve Steve ile yaptığınız seçimi yargılamaya  alışmıyorum. Ama, *bir glamping* gibi şirket mi? Mack için mi? Anlamıyorum."

Kendimi sans rleyemeden kelimeler döküldü ve dudakları düz bir çizgi oluşturduğunda hassas bir noktayı iğnelediğimi anladım ve hemen sorduğuma pişman oldum.

" z r dilerim, bunu sormak bana düşmez," dedim, bu konuşmadan nasıl vazge e eğimi bulmaya çalışarak.

"Hayır, sorun değil Clara."  n ndeki bulmacayı çözmeyi çok isteyen ama nasıl   ze eğini bilemeyen biri gibi i  çekti. "Ben sadece ikinizin bu konuyu zaten konuştuğunuzu sanıyordum."

"Ne hakkında?" Dedim, boğazımda endişeli bir yumru büyüyordu. "Bir şey mi oldu?"

"Oh, hayır, tatlım,  zg n m." Bir an durup düşündü ve parmak uçlarını burnunun üzerinde gezdirdi. "Tam olarak benimmiş gibi hissettirmiyor Bir şey söyleyecek yerim yok ama bu konuşmanın kapısını çoktan a tık, o yüzden..."

Karıştırdığım  ekmeceyi iterek kapattım ve Dirseklerini tezgâha dayamış, bana söyleyecekleri konusunda endişeli bir bekleyiş içinde ona yaklaşıyordu.

"Aslında listelemeden hemen önce Mack'e sormuştuk," devam etti. "Evet diye eğini umuyorduk. Ama hayır demek için kendine göre nedenleri vardı ve biz de buna saygı duyduk."

"Bekle, ettiğimden emin değilim," dedim, ancak midemden gelen korku bana aksini, belki de çok iyi takip ettiğimi söylüyordu.

"Birkaç gün önce, siz hastaneden döndükten hemen sonra bize geri geldi ve tekrar düşünmemizi istedi ama bildiğiniz gibi Glamp Kampı'nı çoktan hayata geçirdik." Marla'nın alnı kırmıştı ve bu konu üzerinde çok d ş nd ğ u belliydi. "Steve, Mack'in teklifini geri çevirmek zorunda kaldığında neredeyse ağlıyordu ve o adam asla . Red Sox sonunda Dünya Serisi'ni kazandığında bile."

Sessizdim, Mack'le teknede, arabada, yatağında, sanat ambarında geçirdiğimiz son birkaç güne dair anılarımı hızla gözden geçiriyordum. Hayatın gereklilikleri, onun eve geri taşınması, benim işim hakkında konuşmalarımız. Ben, kendim Doğru ve en iyisini bildiğimden çok emindim, Mack'i Marla ve Steve'le konuşmaya ikna etmeye çalışıyordum, onu bir şekilde gözden kaçırdıklarını varsayıyordum. Ama hayır. -Önce ona teklif etmişlerdi.

Bu, geçen gece kapalı olarak bahsettiği büyük karardı, işe yaramayan şey. O gece teknede çok sinirlenmişti ama zaman çizgisi yerine oturdukça nedenini anladım: O sadece ve artık çok geç olduğu söylendi.

Bana söyleyebilirdi. Ona hayatımdaki hayal kırıklıklarımı açmış, mücadelelerimi tüm çıplaklığıyla anlatmışım çünkü kendimi güvende hissediyordum ve aramızdaki her neyse onun da aynı şeyi hissettiğini düşünüyordum. Ama hissetmiyordu; bu artık çok açıktı.

Vücudumu bir aptallık dalgası kapladı; birkaç günlük seks ve fısıldanan duygulardan bir şeyler çıkarmakla ne kadar aptallık etmişim? Ben onun için bir dikkat dağıtıcıydım, gizlice içinde debelendiği pislikten kaçmak için uygun bir yol. Bu gerçekten sadece bir kaçamaktı, bir zamanlar istediğim gibi tutkulu bir aşk ilişkisi, ama daha fazlası değil.

En azından bir onay işareti almıştım.

Marla bir kutunun içine uzandı, iki dev karamel şurubu kabı aldı ve bana uzattı. "İşte. En sevdiğim."

Hiç düşünmeden kabul ettim; kapları tezgâhın üzerine dizerken bir robotunki gibi hareket ediyordu. Hem kendi kafamın içinde sıkışıp kalmıştım hem de uzayın derinliklerinde yüzüyordum.

Neden bana söylememişti? Neden grubumuza Steve ve Marla'nın satışını yeni öğrendiğini söylemişti?

Daha uzun mu?

Ve burada olmak istediği bu kadar açıkken neden onlara evet dememişti?

"Clara?"

"Mmm?" Şimdiki zamana geri dönerek söyledim. "Telefonun çalışıyor."

"Oh. Oh!"

Ekrandaki isim bana ve bunun tek anlamı olabilirdi. Oh, kahretsin.

"Alo?" Ben cevap verdim.

"Benim." Lydia'nın sesi alçak ve komplocuydu.

"Tahmin etmiştim."

"Ofisinde saklanıyorum," dedi sesi kısık bir şekilde. "Amaya, Gabbie'ye gönderdiğin e-postayı aldı ve az önce yaratıcı ekibi acil toplantıya çağırdı. Son yirmi dakikadır Delilah'nın masasının üzerinde geziniyor."

"Oh, kahretsin." Telefonum birden avucumun içinde bir kaya gibi hissettirdi ve beni sahile koşup onu göle atmaya teşvik etti. "Bu iyi mi yoksa Kötü mü?"

"Bilmiyorum ama bu kesinlikle bir şey," dedi. "Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Sen en iyisisin," dedim. "İlk mesajımı görmezden geldi, ben de bir tür inanç sıçraması yaptım."

"Demek istediğim, listeniz size korkunç şeyler yapmanızı söylüyordu," diye cevap verdi. "Hâlâ bir şeylerin üstünü mü çiziyorsun?"

"Öyle de diyebilirsin," dedim acı acı, Mack'in adının "bir sevgili edin" sözcüklerinin hemen altına yazıldığını hayal ederek. "Henüz bir köpeğim yok ama onun dışında kendimi oldukça başarılı hissediyorum."

"Listenin neresinde 'iş yerinde haydutluk yapmak' yazıyordu?" diye sordu gergin bir kahkaha atarak.

"Sanırım bu 'seni korkutan bir şey yapmak' olarak nitelendirilebilir," diye tahmin ettim.

Midemdeki sinirler iki katına çıkıyor, Marla'dan Mack hakkında öğrendiklerimin üzerine bir iş kaygısı ekleniyordu.

"Amaya'yı kesinlikle korkuttun. Seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Kahretsin. Gitmeliyim, neler olduğunu öğrenir öğrenmez seni arayacağım."

Sonunda telefon ekranından başımı kaldırdığımda Steve mutfağın kapısında, kollarında kocaman bir karton kutu vardı.

"Clara Millen için özel teslimat," dedi derin Maine aksanıyla. "Bir kutu dilek."

Sıkı bir kahkaha attım, hüznü bir inançsızlık sesi. Birkaç saat önce tam olarak ne ve *kim* için dilediğimi biliyordum. Ama şimdi her şey açıktı. Mack'le daha fazlasını ne kadar istesem de bunun gerçekleşmesi mümkün değildi.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Bütün öğleden sonra yemekhanenin mutfağında oyalanarak, gergin enerjimi bir mutfak arabası dolusu ikramı düzenlemeye ve yeniden düzenlemeye kanalize ederek herkesten kaçtım. Bunun bir kutlama olması gerekiyordu; Pine'a veda etmeden önce, şekere hücum şeklinde aptalca, son bir hurrah Gölü'ne son kez gidiyoruz.

Arkadaşlarım kapının diğer tarafında toplanmış, bağırıp ve dondurma partisine hazırdılar. Oysa ben buradaydım, bir fırtına bulutu, ağır ve karanlık, büyük duygularım her yere dökülmek üzereydi.

Lydia az önceki aramasından beri sessizliğini koruyordu ama yeterince derin nefes alarak kendimi korkacak bir şey olmadığına neredeyse ikna edebilmişim. Belki de Amaya doğrudan müşterimize gönderdiğim istenmeyen e-posta yüzünden öfkeden deliye dönmemişti.

Ama Mack'in bana Steve ve Marla'nın teklifini reddettiğini söylememesi, özellikle de birlikte geçirdiğimiz son birkaç güne rağmen, kolay kolay kabullenebileceğim bir şey değildi. Onun en gerçekçi yanını gördüğümü sanmıştım ama

Belki de yaptığı gibi beni de büyülemişti. Bana söylememesinin nedeni ne olursa olsun, bu konuyu geçiştirmiş olması canımı yaktı.

Sallanan mutfak kapısını araladım ve onu devasa yuvarlak yemek masalarından birinde, ellerini başının arkasında birleştirmiş bir şekilde otururken gördüm.

Sam'in söylediği bir şeye güldü. Dakikalar , önümdeki arabanın üzerindeki dondurma sıvıya dönüşüyordu.

Ondan daha kaçamazdım.

", millet!" Büyük, endüstriyel boyuttaki yemek arabasını iterek mutfaktan çıktım. Günün sıcağı -ve Pine Lake'teki her binada klima olmaması- atletimi nemli bırakmış ve saçlarımı enseme yapıştırmıştı. Bir tatlı partisi için hazırlanırken terlemeyi beklemiyordum ama yine de aşırıya da kaçmışım.

Yedi kişi yerine yetmiş kişilik bir yemek hazırlardım: litre Brigham's dondurması ve şerbeti, ayrıca akla gelebilecek her türlü süsleme - serpmeye, çırpılmış krema, çikolata sosu, karamel sos ve maraschino kirazlarıyla dolup taşan dev bir cam kavanoz. Mutfak kilerinden zafer kazanmışçasına eski bir Oreos kabı çıkarmışım ve Eloise ile Linus da General Store'dan dev bir plastik kutu kek ve bir kap browni almıştı.

"Unutma, doğruluk mu cesaret mi oynuyoruz," dedi Eloise vanilya küvetini karıştırıp Linus'un kâsesine beyzbol topu büyüklüğünde bir miktar atarken.

"Önce sen başla o zaman," dedi Sam, ağzına bir kiraz atarken şerbete uzandı.

"Tamam." Eloise başını kaldırdı, ellerinin arasına bir şişe çikolata şurubu sıkıştırmıştı. "Clara, doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret," dedim çabucak.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bu şişeyi kafana atman için sana meydan okuyorum."

"Ciddi misin?" Ben de karşı çıktım. "Masadan masaya atlamaya çalışmamı ya da buna benzer bir şey yapmamı istemiyor musun?"

Başını salladı, yüzünde hınzır bir sırıtış vardı.

"Peki," dedim. "Ben ." Şişeyi bana doğru fırlattı ve ben de iki elimle tutup salladım. Başımın üzerine tutup sıktım ve yapışkan kahverengi bir spreyn yüzüme sıçradı.

"Oh, !" Sam ağzı O şeklinde beni izlerken Nick kıkırdadı. "Etkilendim Clara."

Gözümden akan çikolatayı sildim ve ona doğru fırlatarak gömleğine sıçrattım.

Marla'nın bana söyledikleri hakkında Mack'ten gerçeği öğrenme şansımın şimdi olduğunu fark ettim.

"Mack-dogruluk mu cesaret mi?" Mack sonunda

"Dogruluk," dedi.

"Steve ve Marla'nın Pine Lake'i devralmanızı istediğini ve sizin onları geri çevirdiğinizi neden bize söylemediniz?"

Sesimi sıradan tutmaya çalıştım ama yüzümdeki incinmiş çizgileri hissedebiliyordum. Bana söylememiştii ve ben de nedenini bilmek istiyordum.

Nick ağzını açıp kapattıktan sonra tekrar açarken Trey, "Vay ," dedi, sanki sözcükleri bir bulup bir kaybediyormuş gibi.

"Bekle, *cidden* mi?" Eloise ellerini masaya vurup kaselerimizi sarsarken Sam şaşkınlıkla sordu.

"Biliyordum!" diye haykırdı.

"Gerçekten mi El, biliyor muydun?" Trey alay etti. "Bütün hafta boyunca erkek arkadaşından başka hiçbir şeye dikkat etmedin."

"Tatlım, neden ona sataşıyorsun?" Nick nihayet sesini yeniden bulmuş bir halde sordu. Masanın karşısındaki Linus sakince gözlüğünü çıkardı ve tişörtünün bir köşesiyle temizledikten sonra tekrar burnunun üzerine yerleştirdi, gözlüğü incelerken yüz ifadesi kıpırtısızdı.

"Ben kimseyle uğraşmıyorum. Ben-" Trey'in sözleri yüzüne çarpan vanilyalı dondurma şamarıyla kesildi.

Trey öfkeyle ona doğru döndüğünde Linus'un eli hâlâ kâsenin içindeydi. "Bu ne lan, dostum?" diye tükürdü.

"Vay canına Linus," dedi Mack, sesi hem şaşırmış hem de etkilenmiş gibi çıkıyordu. "Yemek kavgası mı başlatıyorsun, dostum?"

"Tamam, sanırım hepimizin bir ara vermesi gerekiyor," dedi Sam, sanki bu vahşi enerjiyi yakalayıp kafesine geri sokabilecekmiş gibi ellerini uzatarak yavaşça ayağa kalktı.

"Cevap verecek misin Mack?" Ben zorladım. "Çünkü Marla söyledi."

Mack omuz silkti, yüzünde beni soğuk bir ifade vardı. "Peki o zaman bilmek istediğin şey nedir?"

"Bunu konuşmuştuk," dedim, sesim yükseliyordu, elimle işaret ederken dondurma havada uçuşuyordu. "Burayı satın alman hakkında."

Mack omuz silkti. "Bunun hakkında konuştun, Clara. Pine Lake'i satın alma konusunu bana hiç sormadın."

"Bu hiç adil değil," dedim. "Sana inandığımı söylemeye çalışıyordum."

"Belki de sadece nostalgiksin," dedi, sanki felsefi bir teori ortaya atan bir profesör gibi elini çenesinde gezdirerek. "Burası için, geçmiş için. Bütün de bu değil mi zaten? Asla gerçek olmayacak bir hayale tutunmak?" diye devam etti, yemek salonunun etrafını işaret ederek.

"Sanırım kendinden ve beni neden yatağa sürüklediğinden bahsediyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. "Beni sadece Pine Lake'in kapanması ve hayatının değişmesiyle ilgili dikkatini dağıtmak için kullandın."

"*Seni* kullandım mı? Gerçekten mi?" Mack cebini karıştırdı ve katlanmış küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Kenarları yıpranmıştı, sanki bir defterden koparılmış gibiydi.

"Arkadaşlık bileziğini bitirdim," dedi, bana küçük ve yeşil bir şey fırlatarak. "Geçen gece sanat ambarına attığın. Bu sabah onu bırakmak için Sunrise'a geldim ve bu senin yatağının üzerindeydi."

Elinde benim kamp listemi tutuyordu.

"Özel eşyalarımı mı okuyorsun?" Kalbim göğsümden dışarı doğru tırmalıyordu ve sesim keskin ve yükseliyordu.

Mack sandalyesinde geriye yaslandı, sanki başka bir atışa hazırlanıyor gibiydi.

el bombasını bana doğru fırlattı. "Kampın son gecesinde kendi kendine yazdığın ve bize hiç almadığını söylediğinden emin olduğum mektubun tam üstündeydi."

Yüzünde sert ve bilmiş bir ifadeyle beni izleyen Sam'e baktım.

Sikeyim.

Kaşığını öfkeyle bana doğrulttu. "Yapılacaklar listesindeki birkaç maddeymişiz gibi her şeyi kontrol edip duruyorsun. Eğlenmek mi? Kontrol et. Arkadaşlarınla birlikte olmak? Kontrol et!"

"Bu hiç adil değil," diye başladım.

Grubu taradı. "Bundan haberiniz var mıydı? Listede yedi numarayım. Al bir-"

İçimde bir acı ve utanç karışımı kükredi, öyle derindi ki kemiklerime kazınmış gibi hissettim. Amaya'nın parti ortasında tükenmişliği ilan etmesinden duyduğum utanç bunun yanında hiçbir şeydi.

O daha sözünü bitirmeden önümdeki krem şanti kutusunu kaptım ve ağzına sertçe bastırarak, insandan çok kardan adama benzeyene kadar kafasına yapışkan beyaz bir köpük akıttım.

"Tamam, bu bir yemek kavgası," diye homurdandı Sam, sandalyesini bir hışımla dışarı iterek. "Ben İsviçre'yim! Hepinizin telefonunu alıyorum ki yok olmasınlar."

"Sam, bekle." Onu durdurmak için hamle yaptım ama soğuk bir şey omzuma çarptı ve kolumdan aşağı kaydı.

"Oh, bu bir yemek savaşı!" Nick kendinden geçmiş bir halde çığlık atarak bir kase kirazı Trey'in kucağına bıraktı.

Sam masadan eşyalarımızı kapıp verandaya kaçtı ama geri kalanımız çoktan gitmiştik, büyük duyguların ve kişisel itirafların girdabına kapılmış yetişkin insanlardık ve yenilebilir silahlar altındaydı. Birden ortalık karıştı, beynimizin rasyonel tarafı devreye girip bizi durduramadan amigdamamızdan fışkıran türden bir kaos en kötüsünün olmasını engeller.

"Madem hepimiz dürüst davranıyoruz, neden tüm yolculuk boyunca söylemek istediğin şeyi söylemiyorsun?" Nick masadan kalkarken Trey'e meydan .

Trey plastik kapkek kutusunu yırtıp açarken, "Peki," dedi. "Ara vermek istiyorum. Bizden. İşte, mutlu musun?"

Bir keki Nick'in omzuna fırlattı ve sonra dönüp bir tanesini, elinde bir şişe çikolata sosuyla odanın arkasına doğru koşan Mack'e fırlattı.

Nick eriyen vanilya kâsesine uzanırken, "Aylardır belliydi," diye tısladı. "Sürekli bu konuyu açmaya çalışıyorum! Neden bir türlü ne hissettiğini söyleyemiyorsun?"

Önümde gelişen ayrılığa kendimi o kadar kaptırmıştım ki Eloise'in boynuma yapışkan bir şey çarpıp gömleğimin arkasından aşağı damlayana kadar arkamda süründüğünü fark ettim.

Bir solukta arkamı döndüğümde onu elinde bir şişe karamel şurubuyla sırtırtırken buldum. Arkasında Linus, az önce bir Hershey Çikolatası ailesini öldürmek için kullanılmış gibi görünen ellerine şok içinde bakıyordu.

Buzdolabının yanında, yaz boyunca masalara konulan tüm çeşnilerin bulunduğu rafa doğru ilerledim. Bir tüp ketçap tüm parlak kırmızısı ve lekeli ihtişamıyla bana seslendi ve ellerimde güçlü hissettirdi, özellikle de geri koşup doğrudan Trey'in tertemiz beyaz spor ayakkabılarına fışkırttığımda nişanımı Eloise'e geri çevirmeden önce.

"Clara, bu hiç iyi değil!" Nick itiraz etti ve sonra göğsünden bir parça krema çıkarıp yüzüme sürdü.

"İşte bu yüzden ilişkimiz hakkında sana hiçbir şey söylemedim, çünkü herkese yapıp ne yapamayacaklarını söylüyorsun," diye homurdandı Trey, ayakkabısındaki domates parçalarını tekmeleyerek.

"İyi ki ayrılıyoruz o zaman. Artık benim konuşmamı dinlemek zorunda kalmayacaksın!" Nick çikolatalı dondurmayı kapmadan önce bağırdı

ve o anda Eloise'in parmağındaki bir şeyi yalayan Linus' doğru hışımlla koşmaya başladı.

Trey bana dönmeden önce yüzünde tuhaf bir ifadeyle onu izledi. Sessizce elimden ketçap şişesini kaptı ve eski sevgilisinin peşinden yürüdü.

Bulmam gereken sadece bir kişi kalmıştı. Masadaki tek kutu keki arakladım ve Mack'e doğru yola çıktım.

Yemek salonunun arkasına doğru uzanan bir sıra takip ederek yavaşça ona yaklaştım ve kaygan bir erimiş vanilya parçasının üzerinden dikkatlice geçtim.

Yaklaştığımda bir brownie'yi ona doğru fırlattım. Alnının ortasına bir gümbürtüyle indi, çikolata kırıntıları yüzüne yapıştı. Mack dondu kaldı, bana doğru adım atmadan önce şok olmuş bir kahkaha attı, bir parmağını alnımda gezdirecek kadar yaklaştı, bir parça krema topladı ve alt dudağıma sürdü.

Hafifçe bastırdı ve sanki içgüdüsel olarak dilim dışarı fırlayarak şekerli tatlılığı silip süpürdü. Şimdi donma sırası bendeydi, bacaklarımın arasında ısı birikiyor, bir mantarın çekilip çıkarılması gibi beni çözüyordu. Şampanya şişesi.

Zayıf anımdan faydalandı ve elimdeki kutudan bir brownie kafama krep gibi düz bir şekilde vurdu.

"Siktir!" Ciyaklayarak başka bir şekerli kremaya uzandım ve onu göğsünde parçaladım, kirli bir tavadaki yağı çalır gibi gömleğine sürtündüm. Odaklanmam o kadar yoğundu ki Mack'in elinin durakladığını ve yüzümü nazıkçe kavradığını fark etmem bir saniye sürdü.

"Listemi geri ver," dedim dondurma kaplı kirpiklerimin arasından ona bakarak.

"gerçekten çok güzel oluyorsun, bunu biliyor musun?" Sanki harika bir şey keşfetmiş ve bunu dünyayla paylaşmak için sabırsızlanıyormuş gibi keyifle söyledi "*Sevgilim.*"

Mack bana dokunduğunda her şey sessizleşti, duyularım tüm özerkliklerinden vazgeçerek tamamen onun kontrolü altına girdi. Başparmağı alt dişlerime bastırduğunda, işaret parmağı çenemi okşadığında içimde ona kızmak isteyen her şey eriyip gitmiş gibiydi. Bu hisse o kadar odaklanmıştım ki, Sam'in kaostan kaçmak için gittiği verandadan gelen telefonumun iğrenç yüksek sesli zil sesini ilk anda fark etmedim bile.

"Kahretsin! Kahretsin, kahretsin," dedim ve elimdeki kekleri yere bırakıp kapıya doğru yöneldim. Sam elinde telefonumla kapı aralığında .

Önünde durmak için kaydım.

"Cevap verdim," dedi, yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Olamaz.

Amaya'nın sakın yüzü, her zamanki gibi mükemmel saçlarıyla ekranımda belirdi. "Clara, merhaba. Tüm ekiple birlikte buradayım."

Birdenbire meslektaşlarımın yüzleri gözünün önünden geçti. ofisinde tıkkış tıkkış oturuyorlardı. Lydia dizlerinin üzerinde dizüstü bilgisayarıyla bir kanepeye sıkışmıştı ve bana küçük bir el salladı.

"Sana tekrar ihtiyacım var-" Ağzı düştü, cümlesi yarım kaldı. "Sana ne oldu böyle?"

Mack birkaç metre arkamdan "Yemek kavgası başlattı," diye bağırdı.

"Sen başlattın!" Ben de tıslayarak karşılık verdim. "Ve lütfen dur, o benim patronum."

"Bir duş al, yüzünü fırçala, ne yapman gerekiyorsa yap. Sonra da en kısa sürede buraya dönmeni istiyorum."

"Özür dilerim, *ne* dedin?" Yoğunluğu beni hazırlıksız yakaladı.

Olmamalıydı -işten ayrılalı sadece birkaç gün olmuştu- ama Amaya ne zaman çağırırsa hemen sipariş verme yeteneğim çoktan körelmişti. "Yapamam. Şu anda

New Hampshire. Eski kampımda."

"Biliyorum, biliyorum ve mikro izninin tadını çıkardığın için çok heyecanlıyım. Ama Clara, Gabbie'ye gönderdiğin sunum? Bayıldı."

"Öyle mi yaptı?" Bana söylediklerini anlamaya çalışarak sordum.

"*Ben* de biliyordum," diye hızla ekledi. "Senin zeki olduğunu hep biliyordum."

"Ama tükendiğimi söylemiştin." Yumruklarım sıkıldı, tırnaklarım yapış yapış avuçlarıma battı. Beni ofisten çıkmaya zorlamış, e-postalarımı geri çevirmiş ve şimdi de her şeyi bırakıp masama dönmemi istiyordu. "Bana izin almam gerektiğini söylemiştin."

"Ve işe yaradı!" diye haykırdı, sanki beni ikna etmeye çalışıyordu.

"Gabbie fikrini o kadar çok sevdi ki sunumumuzu yarın sabah ve sunum yapan siz olmadığınız sürece duymayacaksınız."

"Ciddi misin?" Şaşkınlıkla sordum. Planım bir şekilde başarılı olmuştu, tam da istediğim gibi. Başarmıştım.

"Evet," diye yanıtladı Amaya, sesi keskin ve sabırsız çıkıyordu. "Sabah onda Four Points ofisinde olmanı istiyorum."

Her zaman iyi bir iş çıkarmanın verdiği heyecanı, memnuniyeti ve rahatlamayı bekledim. Bunun yerine, içime hüznü, boş bir his yerleşti.

Hemen gitmem gerektiğini anladığımda midem bulandı.

"Dinle Clara, bu çok büyük bir şey," dedi Amaya sonunda, sesi kızgınlıktan samimiyete . "Her şeyin üstesinden geldin, tamam mı? Kamp ateşinin etrafında oturmakla ilgili şeyler, kendi kendinize yazdığınız mektuplar? Eski arkadaşlarınızın yüzlerinde kendinizi bulmanız? Gabbie bunları yedi bitirdi. Ve şimdi geri gelip anlaşmayı tamamlaman gerekiyor."

"Anlaşmayı tamamla," diye . Bir tür coşkunun üzerime çökmesini bekliyordum ama sadece uyuşmuş hissediyordum.

Amaya tekrar söze girdi. "Eğer orada olmazsan iptal edecekler," dedi ve o zaman endişesini duydum, bu büyük hesabı kaybetme korkusunu uzaydaki hangi uydu bu aramayı bağlıyorsa tam olarak hissedebiliyordum.

Ve bunu yapabileceğimi, Amaya'yı sakinleştirebileceğimi ve başarısız olmadığımı kanıtlayabileceğimi , Clark Kent'in o telefon kulübesine girip Süpermen olarak çıkması gibi çalışma moduna geri döndüm.

Alewife'a git, hesabı yönet, terfi al.

"Tamam!" Neşeli bir yüz ifadesi takınmaya zorlayarak kabul ettim.

"Sabırsızlanıyorum."

Sesim neşeliydi, ama dizlerimin kıvrımlarında endişeli ter birikmişti, gözlerim öfkeyle kırışıyordu. Neyse ki paniğim Amaya'nın dikkatini .

Bunun yerine, memnun bir şekilde "Mükemmel!" diye bağırdı ve elini sallayarak veda etti, küçük video ekranı karardı.

İşte fırsat buydu. Kendimi kanıtlama şansım. Başından beri istediğim şey buydu, değil mi?

Peki neden ağlıyordum?

"Clara?" Eloise bir adım öne çıktı. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi bir an için yumdum ama yapış yapış, buzla kaplı yüzümden aşağı dökülen yaşları tutamadım.

"Gidip toplanmalıyım," dedim, kelimeler o kadar hızlı çıkmıştı ki karışmışlardı. Yemekhanenin kapısından çıktım ve merdivenlerden aşağı indim, o kadar hızlı hareket ediyordum ki saniyeler içinde nefesim kesildi.

Gündoğumuna doğru koşmamam dışında. Tepeden aşağıya, suya doğru koşarken çevresel görüşümde beyaz ve yeşil lekeler halinde kulübeler yanıp sönüyordu. Bu sefer kıyafetlerimi zahmetine bile girmedim, sadece ayakkabılarımı tekmelemek ve telefonumu çimlerin üzerine atmak için durakladım.

Tek yapmak istediğim kendimi suda kaybetmekti, sanki Pine Gölü'nün derinliklerine son bir kez dalmak bir şekilde bana yardımcı olabilirmiş gibi

Hayatımla ne halt ettiğimi düşünüyordum. Normalde kıyıya yakın durur, sahile geri dönmeden önce dalış iskelesinin yakınında yüzmeyi tercih ederdim. Bugün sanki kendimi berraklığa yüzdürebilecekmişim gibi devam ettim.

Ama on dakika boyunca hayal kırıklıklarımı kürek çekerek dışarı attıktan sonra sırtüstü döndüm, saçlarım başımın arkasında duman gibi yayılıyordu. Bir işaret, yanıma zarifçe konacak ya da kederle uluyacak bir dalgıç kuşu bekledim.

Bana doğru yolda olduğumu söyleyecek, bundan sonra olacaklar konusunda beni temin edecek bir şey.

Tüm kutuları işaretlemiş ve yapmam gerektiğini düşündüğüm her şeyi yapmıştım - Boston'da ve burada kampta. Profesyonel yeniden doğuşun eşiğinde eve dönüyordum, Amaya gelip günü kurtarmam için bana yalvarıyordu.

Yine de , hâlâ sürükleniyordum ve demir atmamıştım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sonunda Sunrise'a döndüğümde ne beklediğimden emin ama kesinlikle Sam yatağımın ayak ucunda sessizce oyalanmıyordu. Orada durmuş, tüm o minik, sabit, hamile ihtişamıyla elini uyku tulumumun üzerinde gezdiriyor, parıltılı, buruşuk kumaşı düzeltiyordu.

Başını kaldırıp baktı ve tek kelime etmeden beni onayladı, ıslak kıyafetlerle yanımda gezinmeme rağmen.

"Toplanmama yardım etmene gerek yok, biliyorsun," diye mırıldandım sonunda. "İki saniyemi alır."

"Ah, biliyorum," dedi, uyku tulumu şimdi koltuk altına sıkışmıştı. İçinde geldiği torbayı kararlı bir gümbürtüyle silkeledi. "Ama istiyorum."

"Herkes nerede?" Havluyla kurulanırken kulübenin etrafına bakınarak sordum.

"Yemekhaneyi temizlemek."

"Toparlandıktan sonra geri dönüp yardım ederim," dedim, temizliğe yardım ettikten sonra eve dönmek için harcayacağım zamanı zihnimde hesaplayarak.

"Boston'a dönmen gerekmiyor mu?" dedi, sesi kasıtlı ve sakindi. Ama gözlerime bakmıyordu ve hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. "Görünüşe göre patronunun sana ihtiyacı var."

"Oh, Sam. Kahretsin, özür dilerim. Erken ayrılmanın benim için boktan bir durum olduğunu biliyorum," dedim. "Ama bu atış benim için çok önemli."

"Clara, erken çıktığın için *boktan* biri değilsin," dedi kararlı bir şekilde ve boşta kalan tek eliyle havalı tırnak işaretleri yaptı.

"Hissediyorum-" diye başladım ama sözümü kesti.

"Başka birçok nedenden dolayı boktansın ama bu değil." Gülümsedi ama sesi hâlâ doğru çıkmıyordu. "İşinin senin için önemli olduğunu biliyorum. Ve oradaki işleri düzeltmenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Eğer gitmek istiyorsan bu sahada, yapmalısın."

"İstiyorum," dedim ama artık bunun doğru olduğundan pek emin değildim. Spor çantamı yerden çektim ve yatağın yanındaki küçük raflardan gelişigüzel bir şeyler almaya başladım. Nemli, yemek lekeli kıyafetlerimi değiştirecek enerjim yoktu. Hayatımın geri kalanıyla birlikte Boston'a döndüğümde onlarla da ilgilenecektim.

"Arkadaşım olmak istiyor musun?" diye sordu, gözlerini bana dikerek. "Çünkü anlaşıldığı kadarıyla buraya sadece kendini daha iyi hissetmek için gelmişsin. Boktan hissettiren kısım da bu."

"Sam," dedim, yüzüm çökmüştü. "Elbette senin arkadaşın olmak istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum."

Beni banyoya kadar takip etti, uyku tulumu hala kollarındaydı ve diş macunumun kapağıyla boğuşmamı izlerken bir kuyruk gibi arkasından geliyordu.

"Peki mektubunu aldığını neden bize söylemedin?" Sesindeki incinmişlik artık hissediliyordu. "Çünkü ben sordum, Clara. Ve sen açıkça kaçtın cevap veriyorum."

Tek yapabildiğim omuz silkmekti. Hayatta kalma moduna geri döndüğümü hissedebiliyordum, bakışlarım aşağıda, sabit, dikkatle güneş kremimin kapağının kilitli olduğundan ve çantamın fermuarının sıkıca kapatıldığından emin olmaya odaklanıyordum.

Cevap vermediğimde "Peki," dedi ve ilk kez bana karşı gerçekten öfkeli görünüyordu, sabrı sonunda . "O halde senden istediğim şey şu. Garip ya da rahatsız edici olsa bile dürüst olmanı ve kendini iyi hissettiğin için değil, istediğin için gelmeni istiyorum.

Sanki yapmak zorundaymışsın gibi. Bize ya da kendine hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

Geri döndüm ve tuvalet malzemelerimin olduğu şeffaf plastik çantamı yanıma attım.

Yastık. Yatağın ayak ucunda, uyku tulumumu kalem büyüklüğündeki taşıma çantasına sokmaya çalışan Sam'in alnı hayal kırıklığıyla kıvrılmıştı; bu, bırakın dokuz aylık hamile birini, herhangi bir ölümlü insan için bile zor bir işti.

"Bunu yapmamı istiyor musun?" Bir kez daha endişelenerek sordum.

"Clara." Sam bana öyle bir baktı ki, şu anda onunla uğraşmanın sırası olmadığını anladım. "Kendi kendine yetebilen bir insanken birdenbire herkesin sana kendi kendine yetebilirmişsin gibi davranmaya başlaması ne kadar can sıkıcı biliyor musun?"

Mola mı? Bir uyku tulumu sarabilirim."

Tişörtümü katlarken kısa bir kahkaha attım. "Haklısın ve özür dilerim."

"Anne olacağım için çok heyecanlıyım." Yorgun bir hışımla yatağa oturdu. "Ama aynı zamanda olduğum diğer her şeyi yiyip bitiriyormuş gibi . Kimse beni Frisbee golf kaptanı Sam ya da kütüphaneci Sam olarak görmüyor. Annem beni çaresiz bir çocuktan başka bir şey olarak görmüyor. sürekli bakıma ihtiyacı olan bir yaratık."

"Frizbi golfü oynadığını bildiğimi sanmıyorum," dedim utangaç bir ifadeyle ve o da kıkırdadı.

"Regan'la Brooklyn'e taşındığımızda öğrendim ve Burlington'da büyük bir topluluk var," dedi. "Ve sizin bilmemeniz umurunda değil. Sadece hamile olan Sam olmak istemiyorum. Sonra da anne Sam olmak istemiyorum."

"Değilsin," dedim usulca. "Ve da. şey senin özünde kim olduğunu değiştiremez."

"Aynen öyle." Sam buklelerini başının üstünde düğümlerken bana maksatlı bir bakış fırlattı ve ardından banyo malzemelerimle meşgul oldu.

Kendimi, hayatımı ve hayatımdaki insanları yanlış anlamanın yoğun hissi içimde kabararak parmak uçlarıma kadar . Çantamın fermuarını o kadar sert çektim ki elime takılıp koptu ve aniden tekrar ağlamaya başladım.

"Sam." Artık kırık olan spor çantamı yataktan sürükledim ve büyük bir yere düştü. "Mektubum kelimenin tam anlamıyla hayatımın nasıl olmasını istediğime dair bir kontrol listesi idi. Mektubu açtığımda tek bir maddeyi bile işaretleyemediğimi fark ettim. kutu?"

Buruk, hüzünlü bir kahkaha attım.

"Bunun ne kadar berbat bir his olduğunu biliyor musunuz? Kendimi hayal kırıklığına uğrattım, ama daha da kötüsü, hepinizi hayal kırıklığına uğrattım. Ben artık senin tanıdığın Clara değilim. Ben sadece... Bilmiyorum bile..." Hıçkırıga dönüşen bir hıçkırıkla bitirdim ve utanç içinde başımı salladım.

"Ah, Clara," dedi Sam, bana bir adım daha yaklaşırken yüzü yumuşadı.

"Sizin yanınıza gibi geledim. *Hak ettiğin* gibi. Ve Kendimden nefret ediyorum." Tişörtümün kenarını yüzüme doğru çektim ve gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

"Hey," dedi, yatakta bana doğru yaklaşıarak. "Unutma ki ben Seni o zaman da tanıyordum, şimdi de tanıyorum. Ve o kızın seni hayal kırıklığına uğratmasına imkân yok. Ve *ben* kesinlikle hayal kırıklığına uğramadım."

Sam'in bakışları artık nazikti, ama vücudumun merkezine oturan keder kuyusunu bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

"Olmak istediğim kişi, maceracı ve neşe dolu ve Bok mu? Ben öyle biri olmadım. Ama onun yerine olmaya çalıştığım kişi de - sabit işim ve mükemmel ilişkimle- o da olmadı." Saçmalıyordum, duygularım ve kelimeler birbirine karışıyordu. "Ve yirmi yıldır başaramadığım o aptal mektuptaki her şeyi bir hafta içinde başarabileceğimi düşünmek ne kadar saçmaydı?"

"Hiç de saçma değil," dedi kesin bir ifadeyle, elimi tutarken. kucağında yastık. "Kelimenin tam anlamıyla buraya geldin ve hepimize yıllardır yapmadığımız şeyleri yaptırдын. En son ne zaman bayrak kapmaca oynadık?"

Omuz silktim, bununla nereye varmak istediğini anlamamıştım.

"Ben burada yokhep böyle yaptığınızı hayal ederdim," dedim. "Bu konuda gerçek bir FOMO yaşadım."

"Çoğunlukla sahilde takıldık, telefonlarımıza baktık ve sarhoş olduk," dedi. "Ki bu çok eğlenceliydi, yalan söylemeyeceğim."

"Benim de bu konuda FOMO'm vardı," diye açıklık getirdim.

"İstediğim, neden gerçekten buraya geri dönmek istiyoruz? Bunca yıl uzak kaldıktan sonra neden sonunda geldiniz?"

"Seni görmek için," dedim yavaşça, nefesim göğsümde sakinleşirken. "Ve arkadaşlarımızı."

salladı, anlıyor gibi görünmemden memnun olmuştu. ", tüm bu oyunlar ve gelenekler bizim için neden bir anlam ifade ediyor ki?"

"Çünkü bunları birbirimizle yapıyoruz," dedim sonunda.

"Ortaya çıkmanı istediğimi söyledüğimde, senden gerçekten tek istediğim bu. Seninle birlikte olmak. Arkadaşın olmak," diye açıkladı. "Buraya bundan başka bir beklentiyle gelmedim. Belki senin de bir beklentin olmasına gerek yoktur."

Ben defterimi çantama geri tikiştirirken o telefonuna baktı.

"Sahilde Nick'e bir konuda yardım etmem gerekiyor," dedi aniden.

"Toplanman bitince bizimle aşağıda buluş, tamam mı?"

Soru sormak için başımı eğdim.

"Güven bana," dedi. "Bunun listende olduğuna eminim."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ÇANTALARIM nihayet toplandığında, onları verandaya sürükledim, ancak Mack'i korkuluklara yaslanmış, kambur, kollarını çaprazlamış buldum. Eğer bu seksenli yıllara ait bir film olsaydı, üzerinde polo tişört ve kazak yelek olurdu ve kendini ayağa kaldırıp bana doğru yürürken synth müziği yükselirdi. Yavaş çekim.

Onun yerine, eşyalarımı kapıdan çıkarırken beni izlerken golf oynadı.

"Yardıma için teşekkürler," diye alaycı bir şekilde homurdandım.

"Sadece şehirli kızın kendi başına yapıp yapamayacağını görmek istedim," dedi çantamı elimden alıp merdivenlerden aşağı indirirken ve çimlerin üzerine bırakırken. "Aferin."

"Sekiz milyonluk bir metropolde büyüdüğünüzü biliyor muydunuz?" diye sordum. "Olsa olsa sana 'şehir çocuğu' demem gerekir."

"Vay canına, Vikipedi Los Angeles mı Millen?" Normalde bana gülümseyerek böyle takılırdı, gözleri beni izler, bir sonraki hamlemi hevesle beklerdi. Şu anda sadece üzgün görünüyordu.

"Hayır. Ben doğuştan bu kadar zekiyim."

Mack başını salladı, düşüncelere dalmış bir halde dişlerini üst dudağına sürttü.

"Sen gitmeden önce hepimiz rıhtımda buluşacağız," dedi sonunda. "Seninle aşağıya kadar yürüyebilirim diye düşündüm. Ve sana bunu vermek istedim."

Elini arka cebine götürdü ve kontrol listemi ve arkadaşlık bileziğimi tutarak ikisini de açık avucuma bıraktı.

"Okumak istememiştim, biliyorsun," diye özür diledi. "Ama yatağının üzerinde duruyordu ve adımı gördüm. Bana yazılmış bir mektup olabileceğini düşündüm."

Gözlerimi ona dıktım. "Oh, ne yani, 'Sevgili Mack, eşyalarımı karıştırmayı bırak, Love, Clara' gibi mi?" diye sordum.

Buna güldü.

"Burnumu sokmuyordum. Aşk acısı çeken bir çocuk gibi sana arkadaşlık bileziği vermeye geliyordum."

Bunu kendinden dehşete düşmüş gibi söyledi, başını sallarken ellerini alınına .

"Bunu görmemen gerekiyordu," diye açıkladım, kalbim , kâğıdın kenarları elimde keskinleşmişti. "Özür dilerim."

"Neden, çünkü o zaman sadece bir kutuyu işaretlemek için benimle yattığını anlardım?" dedi yaralı bir kahkaha atarak. "Yine de beni sevgilin olarak görmem okşadı."

"Mack, o listeyi yirmi yıl önce yazdım. Ve seni ondan daha uzun zamandır istiyorum. Sen hiçbir zaman listemden çıkarılacak bir şey olmadın." Öne doğru uzandım ve gömleğinin kolundaki kırıntıların tozunu aldım.

"Keşke bu konuda bana karşı dürüst olsaydın." Bir elini kaydırđı. Yüzü boyunca uzanıyordu ve solan ışıktaki saçında hâlâ brownie parçaları olduğunu fark ettim.

"Burayı satın almak üzere olduğun gibi mi?" Ben zorladım. "Ne zaman Pine Lake'ten, Marla ve Steve'in burayı satmasından bahsetsem sessiz kaldın. Bir şeyler söylemeliydin."

"Olması gerekenlerin saçmalık olduğunu söylediğini sanıyordum," diye karşı çıkarak beni sınadı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Mack." Konuşurken el kol hareketleri yapıyor, her heceyi ellerimin bir hareketiyle belirginleştiriyordum.

"Peki ne istiyorsun, kendimi bir ezik gibi hissettiğimi mi? Panikledin mi?" Kulübenin kenarında volta atıyor, her adımda yeri tekmeliyordu. "Başarısız olabileceğim düşüncesini aklımdan mı? Ya da her şeyi berbat edip burayı mahvedeceğimden korktuğumdan mı?"

"Yani, bu da bir başlangıç," dedim sinirli bir şekilde el .

"Onlara hayır demek daha kolay geldi. Sonra yaptım ve hemen pişman oldum ama bunu değiştiremezdim. Burayı kaybettim. Burayı kendim için, sizin için ve buraya gelen ve burayı bizden daha çok seven her çocuk için kaybettim. Bu çok utanç verici. *Utaniyorum*, Clara."

Nefes verdi, sanki bunu yüksek sesle itiraf etmek bile bir rahatlamamış gibi vücudu hafifçe yumuşadı.

"Aileme evet demek çok daha kolaydı," diye ekledi. "En azından bunu berbat edemeyeceğimi biliyorum."

Basamaklara oturdu ve ben de elini tutarak yanına sokuldum.

"Eski sevgilim mi? Charles mı?" Dedim, sesim sakinleşmişti. "Neredeyse on yılımı evlenme teklif etmesini bekleyerek geçirdim çünkü biriyle o kadar uzun süre birlikte olunca böyle olması gerektiğini sanıyordum. Bunun yerine, ben yeni biriyle gerçek bir randevuya bile çıkamadan beni terk etti ve başka biriyle nişanlandı."

Mack'in dudakları hafifçe aralandı ve sonra kapandı, sanki söylemek istediği bir şey vardı ama nasıl olacağından emin değildi ve fikrini değiştirdi.

"Tamam," dedi sonunda.

"Artık şort giyiyor," dedim, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Jean şort."

güldü, alçak sesle kıkırdadı, sonra da başını salladı. "Kot şortun nesi var? Onları giyiyorsun."

Duşta üzerimden çıkardığı çifti düşündüğünü biliyordum ve tüm bu gerilimin ortasında bile vücudumun merkezinden her gözeneğime yayılan sıcaklık hissettim.

"Yanlış olan şortlar değil," dedim. "O ilişkide her şeyi doğru yaptığımı sanmamdım. Çok güvenli oynadım. Ve yine de başarısız oldu. *Ben* başarısız oldum."

Bir an durakladım, çarpan kalbimi yavaşlatmak için nefesimi sabitledim. "Her neyse. Kampın son gecesinde kendime yazdığım mektubu aldım ve gerçekten çok utanç vericiydi. Genç halimi hayal kırıklığına uğrattım. O yüzden utanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Benden yapmamı istediği hiçbir şeyi yapmadım."

Gözleri yüzümde geziniyordu ve içgüdüsel olarak ne yaptığını biliyordum: kontrol etmek, beni okumaya çalışmak, iyi olduğumdan emin olmak. Mack hakkında şimdi anladığım şey buydu: İnsanlarla bile, ki bu neredeyse her zaman oluyordu, her zaman biraz daha derine iniyor, sıcaklığı ölçüyor, suyun doğru olduğundan emin oluyordu.

Genç Clara'nın listesini kafamdan geçirirken gözlerimi deviriyor, parmak uçlarımla zonklayan alnıma masaj yapıyordum. "Neşeyi deneyimlemek mi? Beni korkutan şeyler yapmak mı? Tutkulu bir aşk ilişkiniz mi var? Hiçbir fikrim yoktu

Ben o yaşlardayken hayat nasıldı? Ama bu bir çözüm gibi geldi, anlıyor musunuz? Hayatımı yeniden rayına oturtmanın bir yolu."

Yine o bakışı vardı, sanki biri yüzüne yumruk atmış gibiydi, hızlı bir irkilme, acıya yakın bir şey.

"Ve evet, benim için sevgili kutusunu işaretledin, tamam mı? Ve dürüst olmak gerekirse, bunu hak ediyorsun. Sen..." Birdenbire kendimden utanarak sözümü kestim. "İnanılmazdı. Biriyle birlikte olmanın hayal ettiğimin de ötesinde."

Sessizce onaylayarak başını salladı.

"Ama listedeki diğer her şey de oldun. Neşe, eğlence ve bazen de korkutucu. On beş yaşındayken kendim için istediğim şeylerin bir listesini yapmıştım ve sen her kutucuğu işaretledin."

Elini benimkinden çekti ve kolunu sırtıma dolayarak bana sarıldı. Sonsuza kadar böyle kalmak istedim, yanağım göğsüne bastırılmıştı, katı, sabit ve sıcak. Başımın bir öpücük kondurdu ve düzensiz bir iç çekti.

"Keşke daha önce gelseydin," dedi sessizce. "Kot şortlu erkek arkadaşından yıllar önce ayrıldım."

"Keşke Kaliforniya'ya geri taşınmasaydın," diye cevap verdim. "Ve keşke bu gece ayrılmak zorunda olmasaydım. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı."

Etrafımızda, dünya her zamanki yatma vakti rutinine yerleşti: renkler değişiyor, sular duruluyordu. Bu akşam dönüşümünün sadeliğini sevdim; sadece güzelliğinin ötesinde, mevsimler ilerlerken bile istikrarlı ve güvenilirli.

"Vay canına, yapraklar değişmeye başlıyor," dedim yemekhanenin arkasındaki ağaçlarda sarı bir fark ederek.

"Evet, burada her zaman Ağustos sonunda olur," dedi. "İnsana sinsice yaklaşıp."

"Sanırım geçen gün buraya geldiğimizde söylediğin gibi. Değişim iyidir. Keşke veda etmek zorunda kalmasaydık."

Tişörtünün yumuşak pamuğu tenimde cennet gibi bir his uyandırırken, baş döndürücü kokusu yüzeyin hemen altında kalıyordu. "O yapmayalım," dedi, eli sırtıma karşı sert ve güven vericiydi.

"Bu gece daha ne kadar kalabilirsin?"

Saatime baktım. "Bir saat mi?" Tahmin ettim. "Ish?"

"Birlikte çok uzun altmış dakika geçirdik Millen," dedi. "Tek bir dakikayı bile boşa harcamayalım."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

"HERKES TOPLANABİLİR Mİ?" Nick, sahile indiğimizde bir gemi müdürü gibi grubumuzu yanına çağırdı. Hâlâ gökkuşağı gibi bulaşmış yiyeceklerle kaplıydı ve etrafıma baktığımda başka kimsenin de değişmediğini fark ettim. Yemekhaneyi temizledikten hemen sonra sahile gelmiş olmalıydılar. "Orada işlerin biraz kontrolden çıktığının farkındayım."

"de denebilir," diye mırıldandı Eloise, elini Linus'un koluna dolayarak.

"Ama," diye devam etti Nick, ona bir bakış fırlatarak, "bu gece için ateşkes ilan edeceğiz, çünkü yapmamız gereken son bir kamp geleneği var ve bunu Clara gitmek zorunda kalmadan önce şimdi yapacağız."

Trey kollarında dev bir konteynırla kayıkhaneden çıkana kadar kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

Tabii ki.

"Dilek tekneleri mi?" Ellerimi göğsümde kavuşturarak haykırdım.

Steve'in bu sabah benim için aldığı kutunun aynısıydı.

"Bunlar bu haftaki planının bir parçasıydı, değil mi?" Mack bana dönüp o çok sevdiğim şakacı gülümsemelerinden birini gösterdi.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Ama bunları yarın, son gecemizde yapmamız gerekiyor. Çocukken yaptığımız gibi. Ve hava daha yeni karardı."

"Clara, bunu söyleyen kesin ve katı bir kural yok," dedi Sam. "Ayrıca, ne istersek yapabiliriz."

"Biliyorsun, bu bazen benim konfor alanımın dışına çıkıyor," diye cevap verdim, az önce Sunrise'da yaptığımız konuşmayı düşünerek.

"Öğreniyorsun," diye karşılık verdi.

Trey kutunun yanında diz çöktü ve küçük beyaz sütun mumlarını ve her birinin ortasında küçük bir delik bulunan küçük kare tahta parçalarını dağıtarak karıştırmaya başladı.

"Mumlar mı?" Sam ona siyah bir keçeli kalem uzatırken Linus elindeki kesilmiş kereste parçasını şüpheyle inceleyerek sordu.

"Dilek tekneleri, tatlım," diye düzeltti Eloise bir tane de kendisi için alırken. "Ahşap kısmın altına dileklerimizi yazıyoruz. Mumlar ortasından geçiyor. Alevi sönmeden gölün diğer tarafına ulaşırsa dileğiniz gerçekleşiyor."

Linus, "ve elementlerin her an değişebileceği ihtimali göz önüne alındığında bu neredeyse imkânsız görünüyor," diye düşündü, Sanki gözleriyle çevresini ölçebilirmiş gibi suya bakıyordu.

"Eh, hepsi eğlencenin bir parçası, dostum," dedi Trey, sırtını babacan bir şekilde . "Bazen imkânsız gerçekten gerçekleşir."

Trey bana gülümsedi ve ben de saatler önce Nick'le yaşadığı patlamadan sonra yüzünde herhangi bir keder ya da öfke belirtisi olup olmadığını araştırdım. Ama rahatlamış görünüyordu, sanki sonunda üzerinden bir yük kalkmış gibiydi. Yüzündeki tek şey çikolata sosu lekesiydi.

Suyun kenarına doğru ve başparmağımı tahta bloğumun bitmemiş tarafına sürterek kendimi kuma bıraktım.

Dilekler, gerçekten bir tane bulmakla karşı karşıya kalana kadar çok açık görünen şeylerden biriydi. Sonsuz olasılık vardı, ama sadece birini seçmek her zaman imkansız olmuştu.

"Hey." Nick'in tepemde dikildiğini görmek için kaldırdım. "Arkadaş ister misin?"

"Çok isterim," dedim yere vurarak. "Özellikle de sen olursan."

Dizlerini göğsüne çekerek yanıma kaydı.

"Yani," dedi. "Ateşli ve gizemli bir adamın gelecek hafta hayatıma girmesini dilemek için çok erken?"

Elimdeki tahta parçasıyla oynayarak kıkırdadım. "Bak, şu anda ne yapman gerekiyorsa destekliyorum."

Daha yakına eğildim, omzumla onu dürttüm. "Cidden ama. Sen iyi misin?"

"Dürüstçe mi? Evet, öyleyim." Başını salladı, yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. "Yani, şekilde patlamasını istememiştim. Sadece konunun etrafında dans edip duruyoruz."

"Anlamıyorum. Madem aranızın iyi olmadığını , neden bu konuyu Trey'e açmadın?" Suya atmadan önce yerdeki bir taşla oynarken sordum. "Seni bir süredir görmediğimi biliyorum, ama senin hakkında bildiğim bir şey varsa, o da Nick, bazı şeyleri konuşarak halletmekte iyi olduğundur."

"Evet, ilişkimizdeki tüm sorun da bu zatenKonuşmakta çok iyiyim."

Bir iç çekti, ama hiçbir şeyi kabullenmiş gibi görünmüyordu. Memnun görünüyordu. Hatta huzurluydu. "Sadece bir kez olsun duygularına sahip çıkmasını istedim, anlıyor musun? Ve bunları yüksek sesle söylemesine. Çok uzun zamandır ikimiz için de konuşuyorum."

"Evet, spor ayakkabılarıyla ilgili bana bağırdığında bunu anladım," dedim ve başımı kısa bir süreliğine omzuna yasladım.

"Kendimi savunmam gerekirse, neredeyse yepyeni sayılırlar," dedi kıkırdayarak. "Yani bu durumda, bağırmamın oldukça geçerli olduğunu düşünüyorum."

"Bak," dedim, sonunda bir kahkaha atmayı başarak. "Ne , 'Aşkta ve yemek kavgalarında her şey mübahtır."

Bir süre sessizlikte oturduk, sivrisinekleri, geyik sineklerini ve gece çökerken insan kanı içmek için ortaya çıkan diğer tüm yaratıkları uzaklaştırdık.

"Sizi zor durumda bıraktığım için özür dilerim," dedim. "Patronuma evet dedim ve sizin eve nasıl döneceğinizi düşünmedim bile. Havaalanı."

"Eloise ilgileniyor," dedi. "O ve Linus bizi götürecekler."

"Güzel." Başımı salladım. "Ama son birkaç yıldır buralarda olmadığım için de üzgünüm. İrtibatı kopardığım için. Arkadaşlığımızdan uzak kaldığım için."

"Hey," dedi Nick, koluma uzanarak. "Mektubumda ne yazdığını biliyor musun?"

Omuz silktim ve beklenti dolu bakışları yüzümden ayrılmayınca gülümseyerek oldum.

"Yaşamak gülmek sevmek mi?"

Bunun üzerine kıkırdayarak başını salladı. "Bak, şiir korkunçtu, kabul ediyorum. Ama sonunda, 'Çok batırırsan sorun değil' diye yazdım. Ve o şiiri yazdığımı hatırlıyorum ama onu yazdığımı, hatta neden yazdığımı bile hatırlamıyorum. Ama o şiiri aldığımdan beri aklımda kalan şey bu oldu. geri."

"Belki de hepimiz gençken kendimize verdiğimiz değerden çok daha akıllıydık," diye düşündüm.

"Kimse senden mükemmel bir arkadaş olmanı beklemiyor, Clara," dedi nazikçe, gerinerek ayağa kalkarken. "Sadece iyi . Bu yüzden kendine karşı nazik olmaya çalış. Sen de bir insansın."

Kendinize karşı nazik olun. Listemdeki beş numara. "Mektubumda kendime tam olarak bunu yapmamı söyledim," diye hayret ettim.

"Gördün mü?" dedi, yüzü tıpkı kalbi gibi büyük ve güzel bir şeye dönüşerek parladı. "O zaman bir şeylerin peşindeydin. Kendini daha sık dinlemelisin."

Bir çılgınlıkla bölündük ve Linus'u, parlak pembe yüzünü tutan Eloise'in önünde diz çökmüş halde bulmak için arkamı döndüm.

"Aman Tanrım!" Nefes nefese kaldım, ayağa kalkmak için çabaladım. "Bir fikrin var mıydı?" Yanımda ağzı bir karış açık duran Nick'e fısıldadım.

"Linus, Trey ve bana evlenme teklif etmek için uygun zamanın ne zaman olduğunu sormuş olabilir," dedi. "Ama bunu yarın akşam yapması gerekiyordu, o yüzden planlarını değiştirdiğini fark etti."

"İyi ki ona bunu tatlı partisi sırasında yapmasını söylememişsin," diye şaka yaptım.

Bir kahkaha attı sonra elimi tutarak Eloise ve Linus'un kucaklaşmasını izlerken sıktı.

"Onlar adına çok mutluyum," dedi, sesi ancak fısıltı halindeydi.

Mack, Linus'un tam arkasında duruyordu ve gözüme takıldı, ağzı kocaman bir O şeklindeydi.

" anasını," mırıldandım gülerek. İnanamayarak başını bana doğru salladı, sadece böyle anlardan sonra ortaya çıkan türden bir şokla gülümsüyordu.

Linus şimdi yeniden ayağa kalkmış, Eloise ona sarılmış, sanki aynı anda hem son hem de ilk kez birlikteymişler gibi onu öpüyordu.

"Yüzük falan yok," dedi adam, kadın nihayet uzaklaştığında. "Çünkü nefret ettiğin bir şey seçersem beni öldürürsün."

Sam hemen ona sarılırken Eloise, "Aman Tanrım, çok haklı," diye haykırdı. "Çünkü bütün o parayı minibüse harcamak üzereyiz."

"Ne minibüsü?" Nick şaşkınlıkla sordu.

Linus, "Buraya yakın bir bulduğumuz bir sprinter minibüs için teklif verdik," diye açıkladı. "Seyahat etmek için işimizi bırakmayı düşünüyoruz."

"Bekle, hashtag van life mı yapıyorsun?" Mack yüzündeki şok ifadesini zar zor zapt edebildi. "Siz ikiniz mi?"

"Evet, Mack." Eloise dilini ona doğru uzattı ama yüzünün geri kalanı kendinden geçmişti, sanki çilleri her an parlamaya başlayabilirdi. Duygularını kontrol etmesine o kadar alışmışım ki onu bu şekilde görmek beni hâlâ biraz ürkütüyordu. "Geçen gün değişimin gerekli olduğunu söyleyip durmuyor muydun? İşte ben de bunu yapıyorum."

Mack başını eğerek ve ellerini çırparak onayladı.

"Hepiniz dileğimin ne görmelisiniz!" Eloise ciyak ciyak bağırdı, hâlâ mutluluktan uçuyordu.

Onun yanında, çok soğukkanlı ve ciddi olan Linus, insan ötesi bir şekilde parlıyordu, sanki hissettiği tüm sevgi onun içten dışa tutuşmasına neden oluyordu.

Elindeki, üzerine büyük harflerle "NİŞANLANDI" yazdığı küçük tahta bloğu ters çevirdi.

"Benden önce davrandın," onu bir kez daha öptü ve hepimiz bir ağızdan *ahh* çektik.

Herkes Linus ve Eloise'in etrafında toplanırken, Mack bana işaret etti. Sahilde kayıkhaneden ve ben de birkaç adım gerisinden onu takip ettim.

Elinde dilek teknesiyle suyun kenarında beni bekledi.

"Ne ?" diye sordu, ben parmaklarımı onunkilere geçirirken dikkatle bana .

"Sonunda alçakgönüllü olman için," diye alay ettim, o parlak, nazik gözlere, küçük yumrulu uzun burna ve hala her yere yapışan saçlara bakarak.

"Bunun için çok geç." Kıkırdadı ve elimi bırakırken öne doğru eğilerek burnumun kenarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Biliyorum," dedim, dilek teknemin köşesiyle kaburgalarını dürterek. "Dileğimi gerçekten boşa harcadım."

"İçeri gel." Gözleri yüzümden hiç ayrılmadan yavaşça suya doğru ilerleyerek işaret etti. "Su ılık!"

Kıyıya bir bakış attıktan sonra gözlerimi Mack'in önümdeki gölgeli figürüne diktim ve onu takip ettim. Kısa süre sonra su şortumun kenarının hemen , vücudu benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

", " dedim ve boştaki elimi suya daldırıp yüzüne . Başını eğdi ama yine de alnına birkaç damla düştü ve içgüdüsel olarak onları silmek için uzandım, parmaklarımı kırışık alnında, elmacık kemiğinin sert çizgisinde, yumuşak dudaklarında gezdirdim.

her zaman, her zaman gülümsüyorlardı.

"Gördün mü?" Sanki tamamen giyinik bir şekilde göle koşmak yapabileceğimiz en bariz seçilmiş gibi söyledi. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

On beş yaşındaki Clara'nın bu vedalaşmanın nasıl olmasını isteyeceğini bilmek için geçmişten gelen bir mektuba ihtiyacım yoktu. Mack'e tüm duygularımı dürüstçe, çiğ ve karışık bir şekilde itiraf etmemi söyler, arabamın anahtarlarını göle atmamı ve onu yatağına geri sürüklememi isterdi, tüm iyi mantığım ve makul yaşam tercihleri lanetlensin.

Ama onun neyin doğru olduğunu bildiğine, şimdi otuz beş yaşında kendime güvendiğimden daha fazla güvenmiyordum.

Ben de nasıl yapılacağını en iyi bildiğim şeyi yaptım: Plana uyudum.

"yola çıkmalıyım," dedim sesimi sabit ve emin tutmaya çalışarak. "İşte," dedi, elindeki çakmağı çaktı, alev sanki mumun ucuna getirirken sihir yaptı. "Haydi dileklerimizi dileyelim."

O daha yakına eğilip fitil kıvılcımlanıp alev alana kadar mumunu benimkine doğru öperken bir elimi mumumun etrafına koydum.

Dilek teknemin en altına bir şey yazmıştım, daha önceki listelerimin hiçbirinde yer almayan şey. Şimdi fark ettim ki, her şeyden çok istediğim şey buydu.

"Sence mi?" Benimkinin imkânsız, tamamen ulaşılmaz olduğunu çok iyi bilerek sordum.

"Dileklere inandığımdan emin değilim," dedi sonunda. "Kampçılara her zaman bunun onları ne kadar çok istediğinize bağlı olduğunu söylerim."

Dilek teknesini suyun üzerine yerleştirdi ve bizden uzaklaşırken parmağıyla küçük bir itme hareketi yaptı.

Tek bir şey. Basit, imkansız bir şey. Biraz daha zaman.

"O zaman gerçekten çok dileyeceğim," dedim sessizce.

Mack bir adım geri çekilerek arkama yaklaştı ve kollarını belime doladı. , son bir dakikamı bu hissin tadını çıkarmaya ayırdım.

vücudunu benimkine bastırđı.

Sonunda öne doğru eğildim ve dilek teknemi suya bıraktım.

Sonra da bıraktım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dairemle ilgili her şey hatırladığımdan daha kötü görünüyordu. Duvarlar daha sade, loş tepe ışığının altında idrar rengindeydi. Odalar küçülmüş, mobilyalar sıkıcı ve pis görünüyordu. Burayla ilgili hiçbir şey evim gibi hissettirmiyordu.

"Merhaba Richard," dedim pencere kenarındaki hüzünlü, ölmüş bitkimi selamlayarak.

Saat gece yarısını biraz geçiyordu ve hemen spor çantamı boşaltmaya başladım. Sonra Lydia'nın yarınki toplantı için gönderdiği son sunum belgesini okudum ve Lydia'yla birlikte bıraktığımız şarap kadehlerini yıkadım.

lavaboya. Bu bir esnemeye bile neden olmayınca banyoya girdim ve annemin geçen yıl Noel hediyesi olarak gönderdiği kil yüz maskesini çıkardım, sürdüm ve otuz dakika boyunca yatağa girdim.

dakikalarca Tetris .

Bunu bir uyku meditasyonu ve iki melatonin ile takip ettim ve hala hiçbir şey yok.

Resmen uyuyamadım.

Güneş penceremin dışındaki gökdelenlerin etrafında süzölmeye başladığında, duş almış ve giyinmişim ve şehir merkezindeki Alewife ofisinde olmam gerekene kadar hala dört saatim vardı. New Hampshire'da olsaydım, muhtemelen şu anda göle dalıyor olurdum. Ama Boston'a dönmüşüm ve doğaçlama yapmam gerekiyordu, ben de aklıma gelen bir sonraki en iyi şeyi yaptım: Starbucks'ta satılan en büyük fincan kahveyi aldım ve yürümeye başladım.

Charles Caddesi'nin sonunda, parkın kenarındaki çiçek açmış dev bir söğüdün yanından dolambaçlı bir patikayı takip ederek Halk Bahçesi'ne geçtim. Arnavut kaldırımlı yol boyunca uzanan bronz ördek yavrusu heykellerine selam verdim ve parkın ortasındaki küçük gölete doğru ilerledim.

Arkadaşlarımın o anda Pine Lake'te ne yaptıklarını merak ettim. Sam muhtemelen uyanıktı ve yatağına uzanmış kurt adam romanı okuyordu. Nick ve Trey -eğer konuşuyorlarsa- neredeyse kesinlikle uyuyorlardı. Eloise ve Linus muhtemelen uyumuyorlardı.

Sonra Mack'i hayal ettim, yatağına uzanmış, bir kolunu başının altına sokmuş, kampçılarından birinden gelen mektubu okuyordu. Ya da belki teknedeydi, rüzgâr saçlarını savuruyor, sabah ışıyla birlikte uyanan yusufçukları izliyordu.

Onu özledim. Bu öyle büyük bir acıydı ki vücudum zonkluyordu. Bir an için ona mesaj atmayı düşündüm ama konuşacak, hatta söyleyecek bir şey kalmamıştı. Bunun yerine, yürürken zihnimin bana oyunlar oynamasına izin verdim, hala Sunrise'ın dışındaki tatlı, nemli çimenlerin kokusunu alabildiğimi, göl suyunun serinliğini tenimde hissedebildiğimi, uzaktan seslenen loonların feryatlarını duyabildiğimi hayal ettim.

Patikanın ortasında kısa bir süre durdum, nefesinin altında bana küfreden bir koşucunun önünü kestim. Tekrar yakalayana kadar kulaklarımı zorlayarak dinledim, bu sefer daha netti. Bu ses sadece kafamdaki bir dilek değildi. Yakınlarda bir yerde, Boston'un ortasında, deli gibi öten bir karabatak vardı.

Yarı içilmiş kahvemi en yakındaki çöp kutusuna attım ve beni suya yaklaştıran gri asfaltın dolambaçlı şeridinde koşmaya başladım. Gölet önümde bir vaha gibi uzanıyordu ve ortasını ikiye bölen köprü'nün hemen altında bir sıra kuğu kayığı vardı.

"Aklımı mı kaçıyorum?" Yakındaki bir bankın altında bir şeyleri gagalayan birkaç güvercine yüksek sesle söyledim. Ama işte yine aynı ses, Pine Gölü'nde bütün hafta boyunca yanımda süzülen kuşların tiz ötüşü geliyordu.

Daha önce New Hampshire dışında, hele hele gerçek bir şehirde hiç karabatak görmemiştim ama patikadan çıkıp çimlere doğru ilerlediğimde, yeşilimsi siyah suyun tam ortasında duruyordu.

Kenara yaklaşabildiğim kadar yaklaştım, yüzeyde uçuşan küçük lepistesleri görebileceğim kadar yaklaştım. Gözlerim, göletin uzak ucuna doğru ilerleyen karabatağı takip etti ve sonra teknelere doğru geri taradı, orada yakınlarda çömelmiş bir kadın fark ettim. O da sanki

Kuşu dikkatle inceliyordum ve sanki bir karabatağın Halk Bahçesi'nin ortasına nasıl geldiğine dair tüm cevaplar onda olabilirmiş gibi ona doğru havalandım.

Yüz hatları netleştikçe genç olduğunu fark ettim -en fazla on yedi yaşındaydı- ancak kedi gözlü gözlüklerinin üzerinde gerilen kaşları ona, hayatta olduğundan daha uzun süredir görevde olan yaşlı bir profesör havası veriyordu.

"Hey. Bu..." Ne sorduğumdan bile emin olmadan işaret ettim.

Küçük siyah kuş suyun altında kaybolurken, "Bir karabatak, evet," dedi.

"Nasıl oldu da Boston'ın ortasına düştü?" Gözlerimi kısarak bulanık suyu tararken tekrar ortaya çıkmasını dileyerek sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Daha geçen hafta ortaya çıktı." Bana bakarken kısa, siyah saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bütün yaz Audubon Derneği'nde staj yaptım, bu yüzden kuşlar hakkında çok şey öğrenmek zorunda kaldım. Sanırım bu bir dişi; erkek akbalıkçılar normalde daha büyük olur."

"Bu yüzden mi buradasın? Kuşa bakmak için mi?" diye ve buna sadece bir ergenin yapabileceği şekilde güldü, sanki dünyanın en aptalca sorusuymuş gibi, ama bunu sorduğun için seni hiç yargılamıyorlarmış gibi.

"Hayır," diye açıkladı fırfırlı, çiçekli elbisesinin etekleriyle oynayarak. "Stajımı sadece okuldaki kamu hizmeti kredim için yaptım. Boston Latin'e gidiyorum."

"İyi bir okul," dedim, bir gençle nasıl havadan sudan konuşacağımı anlamaya çalışarak. Mack bunu nasıl yapabiliyordu? Kendimi robot gibi hissediyordum.

"değil." Kız omuz silkti, yıpranmış siyah Doc Martens'lerini dizlerinin altında kaydırды. "Sadece bir yılım daha var, sonra Boston'dan ayrılabilirim."

"Üniversite mi?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Brown'a erken başvuruyorum."

"Aslında aslen Providence'lıyım," dedim. "Ve oradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Sanırım şehirlerimizi değiştirdik. Bu arada ben Clara."

"Mei," dedi hızlı bir el sallayışla. "Yakınlarda oturuyorum." Eliyle evi işaret etti.

Parkın kenarı boyunca uzanan sıra sıra evler. "Buraya bazen sabahları geliyorum ve birkaç gün önce karabatağı fark ettim."

Bağdaş kurup oturduğu yerin yakınındaki zemini taradım. Yanında bir telefon, bir not defteri ve küçük bir elektronik sigara kalemi vardı ve nedenini hemen anladım

Sabah altı buçukta burada, suyun kenarındaydı. Kısa bir süre için

O an, onu hayatımda daha önce hiç görmemiş rağmen her şeyini tanıdım.

Kaçma ihtiyacı, yetişkinliğin bu kadar yakın olmanın getirdiği kaşıntı, hala onunla aynı evi paylaşan çocuksu merak genç kinizmi.

"Saç kesimini beğendim," dedim. "Çok havalı."

Kulak memelerinin hemen altından çıkan dalgalı kenarları parmakladı.

"Teşekkür ederim. Kendim yaptım. Annem bundan nefret ediyor."

"Bu normalde iyi bir şeydir, değil mi?" diye sordum.

Güldü. "Sanırım."

Bir an sessiz kaldık ve o sessizlikte, şu güzelliği fark ettim bahçeler. Yemyeşil yeşillikler, kıvrımlı, kıvrımlı yollar, çiçek açan ortancalar. Her zaman sevimsiz bulduğum kuğu tekneleri bile, yakından çok güzeldi, incelikle oyulmuştu ve güzellikleriyle muhteşemdi.

"Erkek arkadaşımın beri buraya gelmemiştim," dedim. "Aslında güzel bir yer."

"Kuğu teknelerinde birinden mi ayrıldın?" diye sordu ölçülü sesinde bir parça kuşkuyla.

"Evet. Tavsiye ."

Sonra suda bir şırıltı oldu ve ikimiz de dönüp, kanatları suya çarparken sinirli boynunu eğen dalgıç kuşunu izledik.

Kalbim heyecanla ama aynı zamanda endişeyle çarpıyordu; sanki beklenmedik bir şekilde, şu anda çok kötü bir yerde olan eski bir arkadaşla karşılaşmış gibiydim.

"Öyle görünüyor ki..." Suyu yaklaştım ve çılgınca hareketlerini izledim. "Sanki dışarı çıkamazmış gibi."

Başını salladı. "Evet, Google'da araştırdım ve patronuma mesaj attım.

Sanırım kaçıklar

bazen küçük su kütlelerinde sıkışıp kalırlar çünkü çok fazla Pistteki bir uçak gibi uçup gidebileceği bir alan. Son birkaç gündür havalanmaya çalışıyor."

Endişe hemen göğsüme yerleşti. "Ya anlamazsa?"

Omuz silkti ve kuşu incelemek için arkasına döndü. "Onlar getirecek Hayvan kurtarma ekiplerinden yardım isteyip onu daha büyük bir göle taşıyabiliriz. Ama sanırım kendi kendine oraya ulaşacaktır. Zavallı şeyin sadece biraz zamana ihtiyacı var."

Orada sessizce durduk, arada bir sinirli uçuş denemeleri arasında başını suyun altına daldırmasını izledik. Sonunda

durdu ve süzöldü, Őimdilik kaēmaktan vazgeēti. Ama kuşun gözlerinde bunu :
Plan yapıyordu. Gitme zamanının geldiğini biliyordu, Şimdi ya da asla.
Sadece nasıl gideceğini bulması gerekiyordu.

OceanofPDF.com

ALEWIFE'İN MERKEZİ, Seaport mahallesindeki eski bir değirmenin ikinci katındaydı ve bu bölgedeki pek çok şey gibi yenilenmiş ve Boston'un hiç bitmeyen yeni şeylerin çok eskinin üzerine çıkma döngüsüne bir selam olarak hala bir "karakter" ipucunu koruyan parlak yeni ofislere dönüştürülmüştü.

Dekor, çiftlik evi şıklığının havalı, kurumsal versiyonuydu: Canlandırılmış ahşap zeminler, geçmiş yüzyılların ışıltılı bir kalıntısı olarak parıldıyordu. Dev demir aydınlatma armatürleri yüksek tavanlardan sarkıyor, açık kat planının üzerinde gök gürültüsü bulutları gibi beliriyordu. Binanın en alt katında, geçtiğimiz sonbaharda büyük beğeni toplayarak açılan Alewife tadım odası bulunuyordu.

Lobide volta atıyor, on beş dakika erken girdiğimde resepsiyon görevlisinin bana uzattığı Alewife markalı bir şişe suyu yudumluyordum. Zihnimin toplantıya odaklanmış olması gerekirdi ama tek kuğu kayıklarıyla gölette sıkışıp kalan loon, kayıkhanenin etrafında dolanan Mack, dev bir yastık yığınının altında yuvalanmış Sam, tüm Sunrise'ın verandasında kahve yudumlarken.

"Clara!" Amaya kollarını açmış, somon rengi ipek elbisesi ikinci bir deri gibi onunla birlikte hareket ederken bana doğru koşarak kapıdan içeri girdi. Arkasında, asistan Abe her zamanki gibi oyalanıyor, dev buzlu kahveleri iki katına çıkarıyordu.

"İznini böldüğüm için *çok* özür dilerim," dedi ve beni omuzlarımdan tutup sıktı. "Umarım çok acil bir durum olmasaydı bunu yapmayacağımı biliyorsundur."

Gözleri samimi ve pişmanlık doluydu ve bana verdiği bu arayı bilerek sabote etmediğini biliyordum. Ama bu Neredeyse durumu daha da kötüleştiriyordu; konuşmasına ve kapatmam ve kendime odaklanmam konusundaki ısrarına rağmen, Four Points'in tüm bunlardan önce gelmesi bekleniyordu. Kendi ihtiyaçlarımdan önce. Benden önce.

"Dün gece gönderdiğin özete göz atma fırsatım oldu ve harika görünüyor," dedi yeni parlatılmış, pırıltılı pembe dudaklarını şapırdatarak. "Görünüşe göre küçük bir ara bile yaratıcılığınızı yeniden harekete geçirmiş."

"Evet, sanırım izin bazı şeyleri anlamama kesinlikle yardımcı oldu," diye başımı sallayarak onayladım.

"Clara!" Lydia yaratıcı ekibimizin geri kalanıyla birlikte gelmişti. Baştan aşağı kireç yeşili pantolon takım ve son moda platform spor ayakkabılar. Onunla bire bir vakit geçirdiğimi fark edince elini ağzına götürdü.

Amaya, Abe ve toplantı için getirdiği bir yığın notla meşgul oldu.

"Gabbie çok heyecanlı." Resepsiyon görevlisi bizi takip etmemiz için el sallayıp ofise doğru ilerlerken Amaya konuşmaya devam etti. "Sanırım ne zaman bir işi çivilemeni istesem seni bir haftalığına ormana göndereceğim. Burada işimiz biter bitmez ekipteki rolün hakkında konuşalım, tamam mı?"

"Evet, kulağa harika geliyor," diye kabul ettim, Four Points'teki geleceğim hakkında biraz heyecan toplamaya çalışıyordum. Geleceğimde bir terfi olduğunu neredeyse ilan ediyordu ama yine de umurumda değildi.

Neyse ki, konferans salonunun cam duvarını görmek beni rahatlattı. adrenalin kokteyl gibi çalkalandı, karıştırılmadı. Sahaya çıkmanın heyecanı, satmanın heyecanı; bunlar beni hala motive ediyor. Yarattığınız, yoktan var ettiğiniz ve özel bir şeye dönüştürdüğünüz bir fikrin hayata geçirilme olasılığı olduğunu bilmek gibisi yoktu. İşimin geri kalanında ne kadar tükenmiş olursam olayım, hala sevdiğim kısmı buydu.

İnsanları olabileceklerin büyüğü konusunda heyecanlandırmak en iyi yaptığım şeydi. Kendimden ne kadar şüphe edersem edeyim, bunu iliklerime biliyordum. Ve Gabbie'nin kendinden emin, ıslıl ıslıl gülümsemesine bakılırsa

İçeri girdiğimizde Pereira'nın yüzünü gördüğümde Amaya'nın haklı olduğunu anladım. Bu saha çantada keklikti.

"Merhaba, Four Points!" diye bağırdı, Oprah Winfrey'in YouTube'daki tatil bölümlerinin eski kliplerinde gördüğüm gibi bize el sallarken bileğinde şık gümüş bilezikler şingirdiyordu. Kendinden emin, saçma sapan bir havası vardı. Ailesinin kahve dükkânında müşterilerle ilgilenerek büyümüş biriydi - bu da okuduğum neredeyse her röportajında bahsettiği bir şeydi. Gabbie'nin yanında sakalları neredeyse birbirinin aynısı olan iki beyaz adam vardı; temiz kesimli olacak kadar kesilmiş ama yine de sert görünecek kadar uzunlardı, sanki bu toplantıya gelmeden önce gelişigüzel odun kesmiş olabiliyorlardı. Başlarıyla selam verdiler.

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler!" Amaya masanın etrafında dolanarak Gabbie'yi sadece birkaç kez birlikte sarhoş olduğunuz iş tanıdıklarına özgü bir yarım kucaklamayla selamladı.

Tam karşımdaki sandalyeye kaydı. "Bundan sonrasını Clara'ya bırakıyorum, çünkü Summer Ale lansmanınız için onun fikirlerini zaten biliyorsunuz."

Amaya'nın kaşları hafifçe birbirine çarptı, yüzünü kızgınlığa benzer bir şey gölgeledi. Belki de Clara'nın bayat olmayan versiyonu aslında istediği şey değildi.

Dizüstü bilgisayarının başında sunumu yöneten Delilah'ya başımı sallayarak ayağa kalktım ve sandalyemi iterek eteğimdeki kırıksıklıkları son bir kez düzelttim.

"Son birkaç günü eski dostlarımla geçirdim," dedim, ilk taslağında yazdığım kelimeleri neredeyse kelimesi kelimesine aktararak. "Herkesin hayatında olmasını hak ettiği türden insanlar onlar. En iyi anlarımda bana destek oldular ve en kötü anlarımda beni sevdiler. Bazen aylarca konuşmuyoruz ya da birbirimizi yıllarca görmüyoruz. Ama birlikte olduğumuzda, şakalar su gibi akıyor. Bu Geçen hafta paylaştığımız hikayeler ve anılar - bazen elimizde Alewife biraları ile - bizi saatlerce güldürdü, çoğu zaman gözyaşları."

Delilah'ya bir sonraki slayta geçmesini işaret ettim, Pine Lake'e döndüğümüz ilk gece çektiğim fotoğrafa. Arkadaşlarım kamp ateşinin etrafındaki bulanık şekillerdi, güneş çamların arkasında uzak bir hatıraydı.

"Bir noktada kendi kendime 'Tanrım, keşke bu duyguyu şişeleylebilseydim' diye düşündüm. İşte Four Points de tam olarak bu duyguyu uyandırabilir ve uyandıracak.

Alewife's Summer , eğer bu heyecan verici yeni ürünü piyasaya sürmek için ekibimizi işe alırsanız."

"İlhamınızı kendi hayatınızdan almanıza kesinlikle bayıldım." Gabbie blazer ceketinin kollarını sıvadı ve hevesle başını salladı.

Amaya'nın bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu, gidişattan memnun olduğu belliydi.

"Evet, haftayı sevgili dostlarımla geçirdikten sonra aklıma geldi."

Bedenimden dışarı çıkmaya çalışan ateş topunu yuttum. Dünyanın en etkili restoranlarından birinde tertemiz bir masaya oturmuştum.

Boston'daki şirketler, hayalimdeki müşteriyle yüzleşmek. Yeni müşteri, terfi, hepsi benim olmak üzereydi. Ama ben bunların hiçbirini istemiyordum. Artık istemiyordum.

Belki de hiç yapmadım.

Sadece toplantıyı atlatmam gerekiyordu. Sonra duygularımı çözebilirdim.

Bir saat daha.

Boğazımı temizledim ve Gabbie'nin keskin yüzüne odaklanarak ilerlemeye çalıştım.

"sahip olduğu o nostaljik yaz hissine dokunmakla kalmayıp, Alewife'ın mükemmel bir katalizör olduğu yeni anılar vaat etmek istiyoruz."

"Buna bayıldım," dedi Gabbie dirseklerini masaya eğilirken. "Satış noktası olarak arkadaşlık üzerine oynanan oyun çok otantik hissettiriyor, ki bizim istediğimiz de bu."

"Evet, o-"

Çantamdaki telefonum çaldı ve zıplamama neden oldu.

"Özür dilerim." Eğildim ve telefonumu alıp mesaja doğru kaydardım. "Bir saniye, şunu kapatayım."

Clara, doğum yapıyorum.

Elim hafifçe titredi, başım çarpıyordu. Sam'di.

Bu sefer gerçekten.

"Her şey yolunda mı, Clara?" Amaya'nın sesi yumuşak ama dikkat çekiciydi; "Hey, müşterimize biraz dikkat et" demenin daha hassas ve ihtiyatlı bir versiyonuydu.

"Evet! Evet. Şunu hemen rahatsız etmeyin konumuna getireyim."

Uyarılarımı kapatmanın bir yolunu ararken telefonumu kurcaladım. Beynim hesaplama yapmıyordu. Bunu milyonlarca kez yapmıştım ama nedense vızıldamasını nasıl durduracağımı bir türlü bulamıyordum.

Ama yine de istemedim.

Geleceğim için ne istediğimi bilmiyor olabilirdim ama şu kesindi: Sam'in yanında olmak istiyordum.

Yoldayım, diye yazdım ve etrafımdaki şaşkın yüzlerle dolu odaya baktım.

"Biliyor musunuz? Ben bunu yapamam." Kelimeler net ve doğrudan, korkusuzca çıkmıştı. Lydia sandalyesinde dönerek bana baktı, ağzı bir karış açıktı.

"Beş dakika ara verelim mi?" Gabbie ellerini hafifçe birbirine vurdu, planı oturmıştı. "Kesinlikle bir tuvalet molası verebilirim."

Başımı salladım. "Hayır. Yani, bu sunumu yapamam ya da bu proje üzerinde çalışamam. Üzgünüm."

"Clara." Amaya'nın sesi hançer keskinliğindeydi, adımı bir uyarı olarak hızla silah haline getirmişti.

"Sanırım bırakıyorum? Bekle, bunu neden soru gibi sordum? Bu bir soru değil. Bırakıyorum. İstifa ediyorum. Amaya, senin için çalışmayı çok sevdim ama sanırım devam etme zamanım geldi."

Panik bekliyordum, göğsümde asidik bir yükseliş bekliyordum. Bunun yerine, ürkütücü bir sakinlik üzerime çöktü. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

İşim, bocaladığımı ya da kötü olduğum için artık yapmak istemediğim için bayatlamıştı.

"Eğer mesele eve erken dönmeni sağlamaksa" -Amaya'nın yüzü gülümsemeyle donmuştu, bunun bir kılıf olduğunu biliyordum, bir müşterinin önünde ortaya çıkan kâbusu kontrol altında tutmanın bir yoluydu- "tabii ki ekstra tatil süresi hakkında konuşabiliriz. Terfi evraklarını da hızlandıracayım. Abe'e hemen halletmesini söyleyeceğim."

Onun yanında, Abe çoktan telefonuna sarılmış, bir şeyler yazmaya başlamıştı.

"Bunu takdir ediyorum. Ama fazladan tatil süresi ya da terfi istemiyorum," dedim ve masanın üzerine koyduğum her şeyi çantama geri koydum.

"Kalmamı sağlayacak hiçbir şey veremezsiniz."

"Şu anda kafam çok karışık," dedi Gabbie, bardağına uzanıp hızlı bir hareketle geri içti. Bir elini ağzının üzerinde gezdirdi. "Bunu yapmıyor muyuz?"

Lydia'ya baktım, o da bana cesaret verici bir şekilde başını salladı.

"Gabbie, çok üzgünüm. Ama bu fikir aklıma, yıllardır görmediğim en eski arkadaşlarımla tekrar bir araya gelmenin ne kadar harika bir his olduğunu düşünmemle geldi. Bu işe o kadar odaklanmıştım ki, uzakta olmak bile dikkatimi dağıtıyormuş gibi geliyordu. Ama onlar dikkat dağıtıcı değiller. Onlar beni gerçekten anlayan insanlar.

Ben, anlıyor musun? Hayatımda ne halt ettiğimi bilmediğim anlarda bile. Şu anda olduğu gibi, belki. Bu kesinlikle o anlardan biri olabilir."

"Clara." Amaya'nın yüzündeki gülümseme buharlaşmış, yerini çelik gibi bir kararlılığa . "Sana güveniyorum. Gabbie sana güveniyor. *Lydia* sana güveniyor."

Lydia, "Aslında sana hiç güvenmiyorum," dedi ama Amaya ona cevap bile vermedi. Yavaş ve kasıtlı bir şekilde konuşmaya devam etti. Ama aşağı doğru hızlı bir bakış, parmaklarının masanın kenarını sıktığını gösterdi, uçları neredeyse beyazdı.

"*Hepimiz* sana güveniyoruz Clara," diye tekrarladı. "Bu proje üzerinde çalışmayı taahhüt . Sanırım bunu borçluyuz."

"Peki ya kendime olan borcum?" Sandalyemi geri iterken ahşap zemine gıcırdattım. "Arkadaşım Sam'in bana ihtiyacı var. Onun yanında olmam için bana güveniyor. Ve ben de bunu yapmak istiyorum."

Gabbie ve sakallı yandaşlarına döndüm. "Ya burada durup size büyümlü yazlar ve ebedi dostluklar fikrini satmaya çalışırım ya da hayatımda tüm bunları temsil eden kişinin yanına giderim. Açık bir seçim gibi görünüyor."

Lydia şaşkın bir kahkaha attı ve ben ayağa kalkarken ellerini sessizce alkışlamak için kaldırdı.

Gabbie'ye, "Yaz için hazırladığımız plan, başında kim olursa olsun sağlamdır," dedim. "Ve Four Points'te harika insanlarımız var. Amaya size harika bir ekip ayarlayacak. Lydia muhtemelen bu sunumu şu anda bitirebilir."

"Hayır, ," dedi ve suyundan son bir yudum daha aldı. "Ben de seninle geliyorum. Amaya, bu benim mikro-sabbatical'im olabilir, değil mi?"

Amaya'nın cevabını beklemeden ayağa fırladı ve boştaki elini koluma dolayacak kadar yaklaşıp kadar masanın etrafında manevralar yaptı, Gabbie ve Amaya oturup dehşete düşmüş bir sersemlikle izlerken beni masadan uzaklaştırdı.

"Teşekkür ederim," dedim eski patronuma son bir kez bakarak. "Sanırım bu izin bazı şeyleri anlamama gerçekten yardımcı oldu. Ama buna 'oyun tatili' demelisin. İnsanların bu konuda heyecanlanmasını istiyorsan eğlenceli bir şey. Mikro-sabbatical çok resmi ve katı."

Çantamı sandalyenin üzerinden aldım -telefon hâlâ içeride vızıldıyordu- ve Lydia ile birlikte neredeyse sekerek konferans odasının kapısını ittim

Resepsiyona giden açık bölmelerden oluşan yolda ilerliyorduk. Ön kapıdan çıkıp Boston'un hareketli sabahına geri dönerken kalbim göğsümün içinde bir şarkıya eşlik ediyordu.

"Geçen gün seni nasıl aradığımı ve Gabbie'ye yaratıcı gönderdiğin için senin bir dahi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Lydia söyledi.

"Evet," dedim, az önce içeride olanların şaşkınlığı hâlâ üzerimdeydi.

"Neden?"

Bana baktı, parlıyordu. ". Bu mu? Şimdi mi? Dahiceydi. *Bu* lanet olası bir haydutluktu."

"Fikrimi değiştirip haydutluğa başlamadan önce buradan gitsem iyi olacak," dedim ve telefonumu almak için çantamı karıştırdım. Benim Parmaklarım pürüzsüz ve yuvarlak bir şeye sürtündü ve onu çekiştirerek çözdüm, sabah güneşinin altında tuttum.

Madalya.

Birkaç gün önce Mack'in cipine bırakmışım; bir barış teklifi, ona tamamen ve koşulsuz inandığının bir işareti. O da her zaman yaptığımız gibi bir şekilde bana geri vermişti. Ama bu sefer farklı bir anlamı olduğunu biliyordum. Ya da en azından öyle olmasını umuyordum.

Seni destekliyorum.

"Clara?" Lydia sordu. "Sen iyi misin?"

"" dedim yavaşça, boynumdaki madalyayı bırakarak. "Aslında, hayır, iyi değilim."

"Bekle, sen değil misin?" Şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu.

"Ben harikayım. Aslında gerçekten harikayım. Ve New Hampshire'a gitmem gerek."

"Dairene dönmek için seninle bir Uber'i paylaşabilirim," dedi.

"Toplanmana yardım edeyim mi?"

"Evet," dedim düşünerek. "Sadece acele etmem gerekiyor çünkü biliyorsun, bir bebek geliyor."

"Hızlı hareket edebilirim," diye kabul etti, telefonundaki Uber uygulamasına dokunmaya başlamıştı bile. "Bize bir araba bulacağım."

"Hey Lydia, sana bir şey soracağım," dedim, yirmi yıldır aklımda olan bir fikir gerçek zamanlı olarak beynimde somutlaşıyordu.

"Elbette," dedi, beklentiyle bana baktı, artık patronu olmasam da hâlâ asistan modundaydı. "Ne var ne yok?"

"Hiç birinin saçını kestini mi?"

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Lydia'yı apartmanın önünde kucaklayıp uğurladıktan ve Prius'umu Boston sokaklarından geçirip otoyola çıktıktan TAM ÜÇ SAAT sonra hastanedeydim ve bu sabah Alewife'a giderken giydiğim topuklu sandaletlerle lobide ilerliyordum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Resepsiyon masasının arkasındaki sakallı, beyaz saçlı adam gözlüklerinin arkasından bana baktı.

"Ah," dedim endişeli bir nefes vererek, bugün ilk kez kalbimin göğsümde bir langırt makinesi gibi zıpladığını, omuzlarımın gergin ve sıkışmış olduğunu fark edecek kadar yavaşladım. Popo kaslarım bile sıkılmıştı. "Evet, lütfen.

Doğumhanede bir arkadaşım mı var?"

Uzun parmağıyla solundaki koridoru işaret etti. "Bekleme odası şu tarafta," dedi Hastane Noel Babası ve sonra tekrar bilgisayar ekranına baktı.

Aceleyle çıktım, titreyen tepe ışıklarının izini takip ederek koridordan aşağıya indim ve köşeyi dönünce birkaç gece önce kaldığımızdan kesinlikle daha neşeli olan bir bekleme odasına girdim. Rahat koltuklar bir sehpanın etrafına yerleştirilmişti ve duvarlar rahatlatıcı, zararsız bir sarıydı.

Ve ortasında Eloise, Snickers çikolatasını içine çekerken bir daire şeklinde volta atıyordu.

"El!" Ona doğru koşarak seslendim.

"OhmahgodClawa," dedi ağızı dolu bir şekilde, onu kucakladığımda bana doğru yığıldı. "Gelebildiğine çok sevindim."

"Ben de, o nasıl?" Acele ettim.

Eloise bir adım geri çekildi ve aval aval bana baktı. "Ne. Ne. Siktir. Saçına ne yaptın?"

"Bugün asistanıma kestirdim." Uzandım ve Lydia'nın Uber'le evime gelirken telefonundan çektiği fotoğraflara dayanarak en iyi "Fransız bob" unu denediği sivri kenarları yokladım. "Fazla vaktimiz yoktu, o yüzden iki seferde. Bu sabah biraz orta yaş krizi geçirmiş olabilirim. Ama her şey yolunda. Ben iyi."

"Hoşuma gitti. Sadece seni hiç kısa saçlı görmemiştim." Bir ısırık daha aldı, Lydia ve benim mutfak makasımın el emeğine hayranlıkla bakmak için durakladı. "Çılgınca düzensiz gibi ama belki de şu anda havalı olan budur?"

"Bence bir şeyin havalı olup olmadığını en iyi sen bilirsin," dedim ve yüzümde kocaman bir sırıtış belirdi. Arkadaşlarıma döndüğüm için çok mutluydum.

Utangaçmış gibi davranarak beni tersledi. "O nasıl?"

Yeniden odaklanarak söyledim.

"Buraya geldiğimizde epidural aldı, yüzden dinleniyordu ama doktor çok yakında ıkınacağını düşünüyor. Ben de oraya geri dönmek üzereyim."

Eloise dişlerini gergin bir şekilde sıktı. "Doğumun günler falan süreceğini ama bu bebek çok hızlı geliyor."

"Annesi çıldırmış olmalı," dedim.

"Marla ve ben sabahtan beri telefonda konuşuyoruz," dedi. "Muhtemelen şu anda hız yaptığı için kenara çekiliyordur."

"Ve diğer herkes-"

"Pine Lake'e döndük. Mack herkesi arabasına bindirmeye çalıştı ama Sam geri çekilmeleri için bağırdı ve onu ben götürdüm."

"Ah," dedim, aniden Sam'in mesajlarının niyetini yanlış okumuş olabileceğim kapıldım. "O zaman oraya gitmeli miyim?"

"Clara," dedi, başparmağındaki çikolatayı yalarken bana sert bir bakış attı. "Bana en az beş kez tahmini varış zamanını sordu."

"Tamam, vay be," dedim, kalbim Sam'in beni sadece burada istemediğini, beni beklediğini ve geleceğime güvendiğini düşünerek rahatlamıştı. "O zaman burada bekleyelim mi?"

Eloise ambalajı buruşturup el altından yanımızdaki çöp kutusuna atarken bir kahkaha attı.

"Oh hayır, dostum. Bebek sahibi olmaya yardım etmek üzeresin."

"Ben mi?" Hâlâ iş kıyafetlerim içindeydim, rahatsız topuklu ayakkabılarımın üzerinde sallanıyordum ve Alewife için önerdiğimiz marka paletin rengine uyması için bu sabah giydiğim açık mavi takım elbisem üzerimdeydi.

"Evet, sen," dedi Eloise sonunda. "Müzikle ilgileniyorum ve fotoğraf çekiyorum." "Bekle. Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim, sesim panikle titriyordu. I

Televizyonda gördüğüm korkunç tasvirler dışında doğum hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tamamen kaybolmuştum ve planım yoktu. "Ona yardım etmek için burada olmak istediğimi söyledim ama doğum *yapmaktan* bahsetmedim!"

"Clara," dedi Eloise, sesi kararlıydı. "O sadece senin orada olmanı istiyor. Gerisini sen halledersin."

Sam'in birkaç gün önce söylediklerini hatırlayarak başımı salladım.

Gerçekten yardımına ihtiyacım olduğunda anlarsın.

Ne yaptığımı bilmeme gerek yoktu. Sadece orada olmam gerekiyordu. Ortaya çıkmak için.

Sonunda bunu nasıl yapacağımı biliyordum.

Doğumhanede topuklu ayakkabılarımla ancak beş dakika dayanabildim. Kısa bir süre Eloise'in, Sam'in telefonundan müzik seçimleri yaparken, sanki karşısında sadece iki adım ötede doğum yapan bir insan yokmuş gibi dengeli ve zarif bir şekilde oturduğu küçük plastik kanepenin yanına itildiler.

"Her şeyi planlamıştım." Odaya girdiğimde Sam'in bana inlediği ilk şey bu olmuştu. Yumuşak bir elbise dışında çıplaktı, kablosuz sütyen, alnı terden belli belirsiz bir parıltıyla kaplı, saçları bir saç bandıyla yüzünden süpürülmüş.

"Biliyorum," dedim ve uzanıp alnını okşadım. Bu duyguyu çok iyi biliyordum.

"Lütfen bana dokunma," diye , gözleri buğulanmıştı. "Şu anda dokunulmayı kaldıramam."

"Anladın," dedim sert bir baş sallamasıyla. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa yardım etmek için buradayım, tamam mı?"

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırmak için uzandım ama artık neredeyse hiç saçım kalmadığını fark ettim. Bugünkü çılgınca kesimi unutup duruyordum.

Lydia çöp üzerinde saçlarımı koparıırken ben de mutfaktaydım. Kuğu teknelerinin yanında durup bir yabancıнын yanında suda çırpınan bir karabatağı izlememin üzerinden gerçekten de sadece birkaç saat geçmiş miydi? Sanki onlarca yıl önceydi, hatta başka bir hayattı.

Bugün kaotik ve dehşet verici, umursamaz ve stres dolu bir gündü. Elbette korkutucu. Ama aynı zamanda neşeli ve anlamlı; ve burada, şu anda, sevgi dolu.

Hayatımın gidişatını düzeltmek için herhangi bir listeyi takip etmeme gerek yoktu. Her şey buradaydı ve sadece yaşamamı bekliyordu.

Birdenbire Eloise'in telefonundan Spice Girls çalmaya başladı ve Eloise alçak sesle, gırtlaktan bir inilti çıkarırken Sam ona doğru bir başparmak salladı.

Eloise'e şaşkın bir bakış attım. "Ciddi misin?" Ağzımı açtım.

Odaya girip çıkan hemşirelerden biri Sam'in açılmış bacaklarının üzerine eğilerek genişlemesini kontrol etmek için görüldüğünde, "Bu onun doğum şarkı listesi!" diye fısıldadı.

Spice Girls, telefonun hoparlöründen "Sevgilim olmak istiyorsan arkadaşlarımla birlikte olmalısın," diye cızırdıyordu.

Hemşire eğilirken Sam boğuk ve bitkin bir sesle, "Clara, bu şarkı senin listen için uygun görünüyor," dedi. "Belki sen ve Mack bununla dans etmelisiniz?"

"Şu anda şaka yapabildiğine inanamıyorum," dedim, başının yanına yerleşerek.

"Bakın, anneler gerçekten de süper kahramanlar," diye espri yaptı gözlerini kapatarak. "Ve epidural yardımcı oluyor."

Sam sustu, sessizleşti ve sonra bir başka kasılmayla nefes almaya başladığında irkildi, ellerini sıkıp altındaki çarşafı kavrarken gürleyen bir "Ahhhhh" .

"Tatlım, dokuz santimetre genişlemişsin ve her şey harika görünüyor," dedi hemşire kesin bir ifadeyle. "Doktor her an gelebilir, tamam mı? Vakit neredeyse geldi."

"Ne için zaman?" Ona sordum.

Hemşire, sanki ne olacağını tam olarak bilmem gerekiyormuş gibi, "İkınma zamanı geldi," dedi. "Yanında durup onu cesaretlendirerek yardımcı olabilirsiniz."

Doğumun ne anlama geldiğini biliyordum tabii ki. Ama aynı zamanda tamamen bilgisiz hissediyordum, çaresizce istiyordum. Ama gitmek yoktu. Buradaydım ve kalmaya kararlıydım.

"Tamam," dedim, kalbim hızla çarpıyordu. "Sam, olur mu? Ben hep burada olacağım."

"Ona odaklanabileceği bir şey verin," dedi hemşire, çok açılmış gibi.

"Aman Tanrım, ciddi şü hipnoterapi nefes alma şeyini yapmalı mıyız?" Sesim panikle bir oktav yükselirken sordum.

"Bana bir hikâye anlat," dedi Sam yorgun bir gülümsemeyle. "Mesela saçını zaman kestirdin?"

Ben daha ağzımı açamadan bir kasılma daha geldi ve bu sefer Sam yüksek sesle "Siktir!" diye bağırdı.

"zigazig-ah."

Şu anki hayatım on beş yaşındayken hayal ettiğim gibi değildi. Yine de bir şekilde, şu anda burada olmanın istediğim her şey olduğunu iliklerime kadar biliyordum.

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

OLIVE ANNE COHEN, Ağustos ayında bir Cuma öğleden sonra, iki kilo iki ons ağırlığında ve yirmi inç uzunluğunda doğdu. Kalın siyah saçları vardı, annesi düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi. Üç yaşındayken Onu tanıdığım saatlerde, ilgi alanlarının çok küçük yüzünü buruşturmak, ciyak ciyak ağlamak ve nasıl emzirileceğini anlarken annesinin meme uçlarını gagalamak olduğunu anlamıştım.

Sam'in annesi Joann, Olive'in başı doğmak üzereyken gelmişti ve şimdi kundağa sıkı sıkı sarılmış bebeği göğsüne yaslamış, küçük nekahet odasının köşesinde bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Clara Teyze!" Sam, ben otomattan döndüğümde Kırmızı Gatorade'im ve geri dönerken içime çektiğim Doritos paketiyle birlikte makineyi açtım. Hastane önlüğü vücudunun yarısına kadar sıyrılmıştı, saçları artık gevşek ve dalgalıydı. Doğumun adrenalini hâlâ üzerindeydi; pespembe ve ıslık ıslık parlıyordu ve sanki o yataktan fırlayıp yüz şınavı sorunsuzca gibi görünüyordu.

"Sessiz olmamız gerekiyor mu?" Joann'ın kollarındaki karpuz büyüklüğündeki kundağı işaret ederek fısıldadım.

Sam başını salladı. "Bebekler gürültüye bayılır. Anne karnındaki ses, trafiğin yoğun olduğu saatlerdeki bir otoyolun sesi gibidir. Her şeye rağmen uyuyabilirler."

"Konu açılmışken, biraz dinlenmek ister misin?" diye sordum.

"Çok yorulacağımı sanıyordum ama ellerimle bir kamyonu köprüden geçirebilecekmişim gibi hissediyorum," dedi kendine hayret ederek. "Ayrıca doktorum önümüzdeki bir saat içinde osurmaya çalışmam gerektiğini söyledi, o yüzden kemerlerinizi bağlayın."

"Samantha!" diye azarladı annesi gülerek.

"Anne, neden sürekli osuruklardan konuşmuyormuşuz gibi davranıyorsun?" Sadece bir kız çocuğunun annesine yapabileceği türden bir göz devirmeyle bana dönmeden önce şöyle dedi: inanılmayacak kadar sinirli ve yine de bir şekilde sevgi dolu. "Seni etkilemeye çalışıyor."

"Sizi şimdiden çok etkileyici buluyorum Bayan Cohen," dedim, yeni torununa hayranlıkla bakmak için omzunun üzerinden geçerken.

Sam'in annesi gözlerini Olive'den ayırmadan, "Teşekkür ederim Clara," dedi. "O çok güzel." Her küçük ayrıntıya hayret etmeden duramadım. Onun Yüzü pembe ve dolgundu, gözleri küçük hilal ayları gibi kapalıydı. O her şeydi; yıldızlardan oluşan bir galaksi, küçük bir evren. Hayatımda hiç bu kadar sınırsız bir sevgiye boğulmuş hissetmemiştim.

Sam minik buz küpleriyle dolu plastik bardaktan bir yudum alıp ağzında çiğnemedi önce, "Biliyorum," dedi. "Bunu benim yaptığıma inanamıyorum."

"Vücutlarımız cidden harika," dedim, sanki bunu ilk kez fark ediyormuşum gibi.

"Konu açılmışken," diye devam etti Sam. "Sen yemek yerken işedim ki bu vajinal doğumdan sonra biraz korkutucu bir durum. Kaçırdığın için şanslısın. Bu macerayla Eloise'i korkutup kaçırdım."

"Samantha!" dedi annesi tekrar.

"Anne," diye Sam. "Burada hepimizin vulvası var, Olive de dahil. Bence onlar hakkında konuşmakta bir sakınca yok."

Avucumu ağzıma bastırarak bir kahkahayı bastırdım. Eloise'i Pine Lake'e dönmeden önce hastaneden çıkarken görmüştüm ve gerçekten de Sam'in tuvaletten acı içinde bağırarak işemeye çalışmasının dramından bahsetmişti.

"Seni neden burada istediğimi anlıyor musun?" dedi alçak, komplocu bir sesle.

Başımı salladım. "Bunu kaçırmazdım."

Sam yatağının kenarına oturmam için eliyle işaret etti. "Gelmek zorunda değildin, bunu biliyorsun, değil mi? Gerçekten sadece sana mesaj atıyordum. çünkü bunun olduğunu bilmeni istedim."

"Sam." Ona bir bakış attım. "Arkadaşlığımızda çuvallamam için bana çok fazla alan verdiğin için gerçekten minnettarım. Ve ben de senin bana verdiğin

Bana işleri düzeltme şansı verdi. Ama evet, burada olmak zorunda olmadığımı biliyorum. Burada olmayı ben istedim."

"Bekle, bir de saçların," dedi, sanki saçlarımın artık neredeyse on santim kıaldığını ve çeneme doğru düzensiz bir şekilde döküldüğünü yeni hatırlamış gibi. "Son yirmi dört saat içinde ne halt ettiğini bana hâlâ anlatmadın. seni gördüm."

"Biliyorsun, çok meşguldün," diye takıldım.

"Ve şimdi bu odada bir bebekle oturup gaz çıkarmaya çalışmak zorundayım," dedi, "yani kelimenin tam anlamıyla dünyadaki tüm zamana sahibim."

"Bu sabah işimden ayrıldım," dedim ve bunu söylemenin ne kadar iyi hissettirdiğine hayret ettim. Bütün araba yolculuğu boyunca korkunun içeri , kendimden şüphe etmenin beynimi ele geçirmesini bekledim.

Hala bekliyordum.

" önce mi?" diye sordu, biraz daha dik oturup buzlu bardağına uzanırken. "Yoksa sonra mı?"

"Tam ortasında," diye açıkladım.

"Lanet olsun, Clara!" Bu haber karşısında irkilerek dişlerinin arasından hava emdi. "İşini sevdiğini sanıyordum ama?"

",," diye kabul ettim, ona biraz daha yaklaşıyor. "Ama zamanımın çoğunu her şeyi yaparak geçirdim ama kendimi gerçekten durdurup beni neyin mutlu edebileceğini düşünmeye izin vermedim."

"Bunu yapmak her zaman korkutucudur," diye kabul etti.

"Korkunç bir şey," dedim. "Kamp mektubumda kendime yazdığım şey de buydu. Beni korkutan şeyler yapmak istiyordum. Bunca yıl sakladığın ve gönderdiğin için teşekkür ederim. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum."

"Birinin dudakları yine kıpırıyor," diye mırıldandı Joann, Olive'i tekrar Sam'in yanına getirip nazikçe Sam'in koluna yaslar. Gözleri hâlâ kapalı olmasına rağmen Olive'in pembe dudakları büzüşüyordu. Sam hastane önlüğünü indirerek Olive'i çıplak tenine yasladı.

"Mektubumda çocuk sahibi olmaktan hiç bahsetmediğime inanabiliyor musun?" Olive'e baktı, gözleri merak doluydu ve sonra tekrar bana döndü. "Roma'da yaşamak istediğimi yazmıştım."

"Hâlâ yapabilirsin," dedim. "Belki Olive harika bir gezgin olur." "Bir gün okuması için kesinlikle saklayacağım," dedi. "Yani On beş yaşına geldiğinde ve dünyayı düşündüğünde, ona bir zamanlar benim de öyle düşündüğümü hatırlatabilirim."

Gözlerini tekrar kızına doğru takip ettim. "Çok fazla saçı var. Hatta Mack'ten bile daha fazla."

Sam öksürerek güldü. "Lütfen bana çocuğumun erkek arkadaşına benzediğini söyleme. Açık olmak gerekirse, sperm donörü o değil."

"O benim erkek arkadaşım değil," dedim, ama birbirimiz için tam olarak ne olduğumuzdan emin değildim. "Dün ayrıldığımdan beri hiçbir şey değişmedi. O hâlâ gidiyor ve ben de-şimdi kim bilir ne yapıyorum."

"Bak. O kesinlikle senin *bir şeyin*," dedi düşünceli *bir* şekilde. "Ya da öyle olacak. Regan'a bir günlüğüne 'ortağım' demeyi denedim ve bundan nefret ettim."

"Eloise Linus'u tanıştırtırken ortağım demişti!" Ben hatırladım ve Sam yüzünü buruşturdu.

Olive'in ağzını göğsüne doğru yönlendirmeye odaklanırken, "Karım da her zaman garip hissetmiştir," dedi. "Eskiden 'benim insanım' derdik, bu işe yarardı. Ta ki, bilirsin, evliliğimiz yürümeyene kadar."

"Nereden biliyorsun ki?" diye sordum ve birden kendimi ortaokula geri dönmüş, tüm sınıfın önünde beyaz tahtada bir matematik denklemi çözmeye çalışıyormuş gibi hissettim. "Nick ve Trey'in mükemmel bir çift olduğunu sanıyordum."

", mükemmel olmak saçmalıktır," dedi Sam. "Her çiftin sorunları ve farklılıkları vardır ve dürüst olmak gerekirse, diğerinden düpedüz nefret ettikleri şeyler kişi."

"Elbette," dedim. "Sanırım demek istediğim, Mack'in aradığım kişi olup olmadığını nasıl bileceğim? Ya yanılıyorsam?"

"Clara," dedi Olive'in koyu renk saçlarını okşarken ve sonra bir parmağını gözlerinin üzerindeki iki mükemmel kemerin üzerinde hafifçe gezdirirken. "Gerçekten bilmenin bir yolu yok. Sadece kendine güvenmelisin. Ve eğer sonunda yanılırsan, bununla ve kendinle barışık olmalısın."

"Bir yanıma Mack'in bunca zamandır benim insanım olduğunu düşünüyor," diye itiraf ettim. "Sadece bunu asla kabul etmek istemedim."

"Şu haline bak!" Sam ciyakladı. "Buna bayıldım. Seni seviyorum. İkinizi birlikte seviyorum. Neden her yaz buraya gelmen için seni zorladığımı sanıyorsun?"

"En eski arkadaşın olduğum için mi?" Tahmin ettim. "Ve sen de beni görmek istedin?"

"Tamam, iyi, bu doğru," dedi gülerek, tam o sırada kapıdan içeri bir hemşire girdi. "Ama belki de Mack'le birbirinize aşık olduğunuz için

ve bu konuda çok inatçıydılar, bu yüzden birilerinin size yardım etmesi gerekiyordu."

Hemşireye başımı sallayarak, "Sanırım bu benim gitme işaretim," dedim. "Ama ne dediğini size bildireceğim."

"Kampa geri mi dönüyorsun?" Sam sordu.

Başımı salladım ve ona göz kırptım. "Listemden çıkarmam gereken bir şey daha var." "Umarım listelerle işin bitmiştir," diye takıldı Sam.

Sam'in başının tepesine bir öpücük kondurmadan ve Olive'i son bir kez daha süzmeden önce annesine hızlıca sarıldım.

"Hey, Clara?" Sam, hâlâ çantamın yanında duran ayakkabılarımı elime alırken, "Hey, Clara" dedi.

"Öyle mi?" Ben de sordum.

"Sen de benim insanımsın, biliyorsun." Sam'i daha önce hiç kadar güzel gördüğümü hatırlamıyorum ve onun görüntüsü beni eritti, dünyamdaki tüm iyi şeylerle birlikte beni boğdu.

Başımı salladım. "Sen de."

"Bunu hep biliyordum," dedi. "Sonunda sevindim." "Ben de," diye kabul ettim.

"Ve sanırım seni paylaşmak zorunda kalırsam," dedi, kolunu hemşireye uzatırken bana sinsi bakışını attı, "bunu Mack'le yapmakta bir sakınca görmüyorum."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Pine Lake otoparkından doğrudan su kenarına koşmama KESİNLİKLE gerek yoktu ama bir şekilde bacaklarımın hareket etmesinin tek yolu buydu. Oraya yeterince hızlı varamadım; park ettiğim anda yalınayak, karanlıkta futbol sahasının yanından geçerek Pine Gölü kıyısına doğru koşmaya başladım.

Her şeyi arabamda bıraktım-anahtarlar, telefon, bu sabah giydiğim ayakkabılar. Kamp mektubum ve geçen hafta sonu yazdığım gözden geçirilmiş liste çantamın içinde, Mack ile paylaştığım madalyanın yanında duruyordu.

Şu anda sahip olduğum tek şey kendimdim. Ve bir kez olsun, bu yeterli gibi geldi.

Ayaklarım hareket ettikçe pantolonumun paçalarına dolanıyordu; fazladan üç inç topukla giyilmesi gerekiyordu, ama bir şekilde koşarken takılmamayı başardım. Belki de aşık olmanın verdiği süper güç ya da bir hevesle hayatınızı kökten değiştirmenin verdiği telaşı. Her neyse, durdurulamazdım. Koşarken takım elbisemin ceketini kollarımdan çekip arkama atmayı bile başardım.

Arkadaşlarımı ve Mack'i bulup kalbimin tamamını onlara açmadan önce yapmam gereken bir şey vardı. Bu görev, her an cesaretimi kaybedecekmişim gibi pantolonumun düğmelerini koparmamı ve sahilde çılgınca tekmelememi gerektiriyordu. Sonunda, kendimi

Gölde sadece kaşkorse ve iç çamaşırım vardı, suyun soğukluğunu iterek kendimi tamamen suya dalmaya zorladım.

Su etrafımı sararken nefesim göğsümde sıkıştı.

Dün ayrıldığımdan beri nasıl olduysa beş derece daha soğumuştı - ama kendimi içeride kalmaya zorladım, kollarımı ve bacaklarımı hızla hareket ettirerek doğruca dalış iskelesine doğru ilerledim. Yıllar önce o mektupta sıraladığım onca şey arasında, yüksek dalıştan atlamak tamamlanması en kolay şey gibi görünüyordu. Tek yapmam gereken yüzmek, merdivene tırmanmak ve atlamaktı.

Çok

basit.

Ve yine

de.

Şimdi bile, kararlı bir şekilde rıhtıma tırmanırken, tamamen dehşete düşmüştüm. On beş metre birdenbire sonsuzmuş gibi geldi, hiçliğin uçurumuna, asla geri dönemeyeceğim bir yere atlamak gibi.

Merdivenin kenarlarını kavradım, basamaklar üzerimde sonsuzdu. Ama yine de ilkinde bir adım attım ve serin akşam havasında titredim. Kendimi bir sonrakine ittim, sonra tekrar ve tekrar, sonunda yüksek dalış platformunda, dünyanın tepesinde olana kadar.

Şimdi tek yapmam gereken atlamaktı.

"Millen!"

Mack kayıkhanenin iskelesinde durmuş, kollarını bana doğru sallıyordu. O bir deniz feneriydi, gökyüzünü aydınlatıyor ve beni suyun içinden eve götürmeye çalışıyordu.

Zaten budanmış olan elimi kaldırıp el sallarken adrenalini omurgamda zonkluyordu.

"Merhaba!" Ben de bağırdım.

Bir anlığına içeri daldı ve sonra yan kapıdan koşarak sahile çıktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Kendime yüksek dalıştan söyledim!" Açıkladım. "Listemde!"

Kayıkhanenin kapısı tekrar çarparak kapandı ve Nick, Trey, Eloise ve Linus'un merdivenlerde toplandığını görmek için baktım. Buraya kadar geldiklerine göre şekilsiz birer karaltı gibiydiler, özellikle de bulanık ve soluk ışıktaki. Ama Nick elinde şampanya şişesine benzer bir şey tutuyor gibiydi ve ben de hepsine küçük bir el salladım.

Eloise ellerini ağzına götürerek sahile doğru ilerledi. "Onlara geleceğini söylemedim!"

Hastanede vedalaşırken vermesini istediğim sözü tuttuğu için teşekkür ederek baş parmağımla onu onayladım.

Mack suya doğru birkaç adım atarken kafası onunla benim aramda gidip geldi. Şaşkınlıkla iki elini de kaldırdı ve bunun o an olduğunu biliyordum, sonunda her şeyden çok istediğim şeyi yapmak için ilk ve son şansımdı.

"Mack!" Sessizliğin içinden çığlık attım ve gölün karşı tarafında bir yerlerde bir köpek havladı, çıkardığım gürültüden telaşlandığı neredeyse kesindi. "Mack'i seviyorum.

Sen!"

Orada öylece durdu, donakaldı, elleri kalçalarında, bir şeyleri çalışırken her zaman durduğu gibi. Sonra tek kelime etmeden suya birkaç adım daha atıp daldı.

Yarıştığımız zamankinden daha hızlı yüzüyor, kıyıdan doğrudan bana doğru suda düz bir çizgi çiziyordu.

Ellerim tutunacak bir şey ararken göğsüm gerildi, dehşete kapıldım. Ama telefonum arabadaydı ve saçlarım artık tatmin edici bir dikkat dağıtıcı olamayacak kadar kısaydı. Tek yapabildiğim orada durmak ve gittikçe yaklaşmasını izlemektir.

Sonunda, hemen , suda ve nefesini tutarken bana bakıyordu.

"Merhaba," dedim tekrar. Sesim, amfiye tehlikeli derecede yakın bir mikrofon gibi tiz çıkıyordu. "Seni seviyorum."

Mack'in ilk kez nutku tutulmuştu. Gülümsemedi bile

"Sana aşığım. Yıllardır öyleydim," diye saçmaladım, ona bakarak. "Ama bu konudaki hiçbir şey bana mantıklı gelmedi."

"Kulağa kötü geliyor," dedi, yüzündeki ifade boştan şüpheyeye dönüşmüştü.

", bekle," dedim, paniğe kapılıp kendimi dürtüsüne direnerek. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bulmama izin ver."

Nefesimi buldum ve kendimi dengeledim.

Sonra tekrar denedim.

"Yıllar önce kendim için belirlediğim bu yolu takip etmek için gerçekten çok çalışıyorum. Kolay ve mutlu bir hayat yaşamak için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. I

Kelimenin tam anlamıyla doğru kutuları işaretlemeye çalıştım. Ama bunların beni gerçekten mutlu etmedi."

Artık gevezelik ediyordum, neredeyse çığınca, kelimeler durdurulamazdı. Ama her biriyle birlikte vücuduma bir hafiflik yerleştiğini hissedebiliyordum. Ne kadar çok konuşursam, o kadar iyi hissediyordum.

" o ki, mutluluk her şeyin kolay olmasından gelmiyor. Bence -yanılıyor da olabilirim- zor şeylerin üstesinden gelmek ve bunu

Sevdiğin insanlar. Ben de seni seviyorum. Zor şeyleri seninle yapmak istiyorum. Sen Kaliforniya'ya giderken nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ayrıca bu sabah işimden ayrıldım, yani hiç planım yok. Normalde her şeyi düşünürüm ama bunu hiç düşünmedim, belli ki."

İşte . Gerçek, tüm dağınıklığıyla, alçakgönüllü ihtişamıyla. Bunu yüksek sesle söylemek hayal ettiğim kadar korkutucu olmamıştı. Bir yapbozun son parçasına bastığınız an gibi tamamlanmış hissettim.

Çok sürmüştü. Ama birden her şey yerine oturdu.

Mack sadece başını salladı ve sonra suyun altına dalarak sala ulaşana kadar son birkaç metre yüzdü. Platformun kenarından baktım ve altındaki iskeleye tırmanışını ve ardından dalış platformu merdiveninin basamaklarını ikişer tırmanışını izledim. Zirveye ulaştığında hiçbir şey söylemedi; nefesini tutarken tek yapabildiği bir elini kalçasına bastırmaktı.

Genişliği bir metreyi geçmeyen küçük tahta parçasının üzerinde durmuş birbirimize bakıyorduk.

Sonunda ağzını açtı.

"Millen," dedi, "sana gece yüksek dalıştan izin veremeyeceğimi söylediğimi sanıyordum."

Bir huff çektim. "Bu cidden senin-"

Bir parmağını dudaklarıma bastırdı ve sonra yavaşça çeneme doğru sürükledi. Bütün eli yüzümü kavradı, parmaklarının okşaması çenemde havai fişekler patlattı.

"Çünkü güvenli değil. Ve bir şey olması, yaralanman ya da seni kaybetmem fikri midemi bulandırıyor. Yarın sabah seninle konuşmak için Boston'a gitmeye hazırlanıyordum, ama belli ki, gerçek Clara Millen formunda, benden önce davrandın."

Sığ bir nefesle güldüm. Saf, tatlı bir rahatlamanın sesiydi. "Seni hep yendim."

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. ". Tıpkı benden önce 'seni seviyorum' dediğin gibi."

Diğer eli belimin kıvrımını buldu ve beni kendisine bir adım daha yaklaştırdı. "Ve seni seviyorum," dedi. "Korkutucu miktarda."

Ve sonra beni öptü.

Çılgınca, sanki ilk kezmiş gibi.

Hassas, sanki bunu sonsuza dek yapacaktınız gibi.

Kıyıda bağırışlar yükseldi, uzaktan bir tezahürat korosu duyuldu.

Arkadaşlarımız hala izliyordu.

"Aman Tanrım," dedim dudaklarına son bir öpücük kondururken.

"Herkes bayram havasında," diye açıkladı boynuma sokularak. "Sam ,"
dedim, bir şişe şampanya bulup getirdiklerini varsayarak.

Olive'e kadeh kaldırmak için bir yere.

"Evet," dedi ve sonra bir adım geri çekildi, kaşları ciddi bir şekilde çatıldı.

"Ama aynı zamanda Marla ve Steve bu öğleden sonra uğradıkları için.

Arkadaşımız Brad the Glamper'ın nakit teklifinin dün batan bir krediye bağlı olduğu ortaya çıktı. Nakit para ortada yok."

"Para," diye , "öyle bir şey yok."

"Doğru," dedi başını ciddi bir şekilde sallayarak. "Yani tenis kortları ya da yoga stüdyoları yok."

"Ama bu başka ne anlama geliyor, Mack?" Söylemesini umduğum her şeye rağmen onu zorlamak istemediğimi söyledim.

"Bu, yarın bütün günümü sürü evrak doldurarak ve bankanın kredimi onaylamasını umarak geçireceğim anlamına geliyor," dedi.

"Sen..."

Ben daha kelimeleri çıkaramadan sorumu bitirdi.

"Ne, korktun mu? Evet, hem de ," dedi başını sallayarak. "Ama aynı zamanda korkmuyorum da."

"Evet." Yavaşça başımı salladım, uzandım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Sanırım tam olarak nasıl hissettiğini biliyorum."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve ben de en az onun kadar sert ve aptalca sırtıttığımı biliyordum. Beni kendine çekti, ellerimizi göğsüne götürdü ve vücudunun tanıdık rahatlığı içimdeki her şeyi yatıştırdı.

"Şimdi ne yapacağız?" Kendimi ona yaslarırken sordum, kolları sırtımda koruyucu ve sıcaktı. On altı metre havada, karanlıkta, gölün ortasında, sonsuz bir bilinmezlikle çevriliydik.

"," dedi kesin bir ifadeyle. "Ve kıyıya kadar yüzeriz." "Bunu gece yapmamam gerektiğini söylediğini sanıyordum," diye karşı çıktım.

"Bunu tek başına yapmamalısın dedim," diye düzeltti.

Bunun üzerine gözlerimi şakacı bir şekilde devirdiğimi fark edince uzanıp kulak mememi parmaklarının arasına aldı ve yumuşak bir şekilde çekti.

"Ayrıca, bana artık yapmamamız gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

Cevap veremedim, tepemizden gelen farklı bir sesle bölündük, kanat sesleri geliyordu. Başımı kaldırıp baktığımda, üzerimizde boylu uzanmış, havada süzülerek gölün yüzeyine doğru ilerleyen bir dalgıç kuşu gördüm. Orada

İnişinde hiçbir zarafet yoktu; tüylerini garip bir şekilde çırparak durdu ve gürültülü bir çırpınıyla yere inerken arkasından su püskürttü.

Ama aynı hızla gevşedi ve vücudunu silkeledi. Ardından, olması gereken yere geri dönmüş gibi suyun altına dalmadan önce bir an için soğukkanlı ve rahat bir şekilde süzüldü.

"Peki o zaman ne yapacağız?" Sonunda ellerini sıkıca kavrayarak sordum.

"Millen," dedi, bana o güzel, tanıdık şekilde gülümseyerek, dişleri alt dudağını sıyrarak, gözleri sadece bende. "Sadece atlamamız gerekecek. Birlikte."

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Sonsöz

Sevgili on beş yaşındaki Clara,

senden çok daha büyük olan

benliğinden merhaba.

Şu anda saat 12:24 ve ben burada Pine Gölü'ne bakan kayıkthane güvertesinde oturuyorum. Burası hâlâ dünyada en sevdiğin yer. Yakında tam zamanlı eviniz olacak. Mack ve ben Bag End'in içini boyamaya başladık ve umarım

Eylül sonu.

Şu anda ilgilenilmesi gereken bir yığın sandalye ve yarın sabah satıcıya iade gereken masalar var. Yemek şirketine bahşiş vermeyi de unuttum. Ama bunları sonra düşünürüz.

Bu gece, nedense, burada gölün önünde size yazmaya çağrıldığımı hissettim.

Belki de bana yazdığınız mektubu ilk okuduğumdan bu yana koca bir yıl geçtiği içindir. gece Pine Lake'teki ilk düğünümüzü tamamladık ve sorunsuz geçti. Konukların koyduğu dilek botları hâlâ gözümün önünde. göl, uzakta parlıyor.

Çok güzel, büyülü ve neşe doluydu. Elbette kendi ayaklarım üzerinde öğreniyorum. Gerçek etkinlikleri planlarken ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum. Ve her şeyi yanlış yapıyor olabilirim! Ama en çok sevdiğim şey de bu.

insanlar bana güveniyor, onlar için elimden geleni yapıyorum.

Kendime duymam gereken güven.

Gelecek ay, şehirdeki bir ailenin anma törenine ev sahipliği yapacağız, Babası bu gölde büyümüş. Burayı sezon dışında kullanmak için daha anlamlı bir yol düşünemiyorum.

Şu anda tüm konuklar kabinlerine dönmüş durumda. Mack az önce Eloise ve Linus motorlu tekneyle Balayı Süitine ulaştılar. Bütün yıl üzerinde çalışmıştı ve burası muhteşemdi; açık hava duşu ve muhteşem su manzarası olan tek odalı özel, romantik bir kabin. En önemlisi, herkesten uzakta, orijinal kamp binalarının olduğu yerde.

Çünkü, bilirsin. Yeni evlilerin biraz mahremiyeti olmalı.

Sam Olive'le birlikte burada - yürümek üzere ve şimdiden "merhaba!" diyebiliyor - ve Nick bir randevu getirdi!!! İnternette tanıştığı çok tatlı bir adam ve Trey bu durumdan gayet memnun görünüyordu. Trey bana yardım etmediği gecenin büyük bölümünde Lydia ile takıldı ve son gördüğümde Sunrise'da karaoke yapmaya gidiyorlardı. (Parti sonrası orada, sürpriz olmadı.)

Benim için uzaktan çalışıyor, buradaki ilk sezon etkinliklerimizi koordine etmeye yardımcı oluyor ve sonbahar boyunca da gelebilir. Hala her şeyi çözmeye çalışıyoruz.

Ama en önemlisi burada olman. *Ben* . Bizim için dünyalara bedel olan insanlarla birlikte.

Bence sen de bunu isterdin. Hayır, öyle olduğunu biliyorum.

Hala sözlerinizi dinlemeye ve tavsiyelerinize uymaya çalışıyorum, ama bu komik-

Bunu düşünmeyi neredeyse bıraktım. Tüm umutların, her şeyin istediğim şeyler artık benim bir parçam. Kendi işimi kurmak her gün korkutucu. Ama her yerde neşe var.

Ve Mack her saniyesinde benimle birlikte oldu.

Keşke zamanda geriye gidebilsem ve size yaşamanız gerektiğini düşündüğünüz hayata sahip söyleyebilsem.

Çok fazla sevgi, kahkaha ve ara sıra anlaşmazlıklarla dolu. (Yani sonuçta Mack ile yaşıyorum.)

Bana güvenmek zorundasınız -bize güvenin, sanırım- . Bizimle gurur duyuyorum.

Buradan ayrılıyorum çünkü yakışıklı, çok seksi, tutkulu sevgilimiz, erkek arkadaşımız yarın sandalyeleri depolamakla ilgilenmemizi istiyor,

ve onun yerine gece geç saatlerde dalış iskelesine yüzmeye gidecek. Şu anda kayıkhanenin içinde volta atıyor ve Noodle'ı endişelendiriyor.

(Noodle seksen kiloluk bir pitbull ve husky ve heyecanlandığında ara sıra işeyen dev bir korkak kedi, ama biz onu seviyoruz).

Mack yumuşak davrandığını düşünüyor ama geçen hafta kutusunun içinde kampçılardan gelen mektuplarla dolu küçük kırmızı bir kutu buldum.

Ve eğer düşündüğüm gibiyse ve sorarsa, evet diyeceğim. Unutma, seni seviyorum.

XO, Ben/Sen/Clara

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

YAZARIN NOTU

Çocukken yatılı kampa katılma gibi büyük bir ayrıcalığa sahiptim. Yazmak *Son Bir Yaz*, kampın ve kampçılığın benim için ne kadar hayati olduğunu daha da pekiştirdi.

Açık havanın gençler için ne kadar önemli olabileceğinin yanı sıra, bu tür şeylerin pek çok kişi için ne kadar erişilemez ve ulaşılamaz olduğu da bir gerçek. Amerikan Kamp Birliği, çeşitli nüfuslara ve ihtiyaçlara hizmet eden akredite kamplardan oluşan inanılmaz bir veri tabanına sahiptir. Bu veritabanına <https://find.acacamps.org/> adresinden ulaşabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, yazma sürecinin ortasındayken benimle -kısa bir süre için bile olsa- karşılaşan herkese sonsuz şükranlarımı sunuyorum. "Nasılsın?" ya da "Yazma nasıl gidiyor?" ya da "Ne var ne yok?" ya da "Siparişinizi alabilir miyim?" diye soran ve son sarmalımın ayrıntılı, panik dolu bir anlatımına başladığımda sinmeyen ya da kaçmayan herkese teşekkür ederim. Pek çok insan (Arkadaşlar! Aile! Yabancılar!) bu kitabın yazımı sırasında büyük, açık kalpleriyle yanımda oldular ve her birinize çok minnettarım.

Editörüm Amy Pierpont'a, beni her zaman hem bir yazar hem de bir insan olarak gördüğün ve bu hikâyeleri desteklediğin için teşekkür ederim. Senden çok şey öğrendim ve yazdığım her kelime bunun için daha iyi.

Menajerim Holly Root'a. Senin amansız desteğin ve bilgeliğin olmasaydı burada olamazdım. Her projemde bana yol gösterdiğin ve romantizme ihtiyacım olduğunda evime her zaman kitap bıraktığın için teşekkür ederim. (Ki bu her zaman oluyor, gerçekçi olalım.)

Alyssa Maltese ve Root Literary'deki tüm ekibe, yabancı haklar temsilcim Heather Baror-Shapiro ve Baror International'daki ekibine, UTA'daki film temsilcim Mary Pender'a Kristin Dwyer ile Leo PR'daki harika insanlara çok teşekkür ederim.

Forever/Grand Central'da Alex Logan, Grace Fischetti, Sam Brody ve Carolyn Kurek'in yanı sıra metin editörü Becky Maines gibi harika insanlarla çalıştığım için çok şanslıyım. Çarpıcı kapak tasarımı ve illüstrasyon için Daniela Medina ve Holly Ovenden'e de teşekkür ederiz. Hepiniz bu sihri gerçekleştirdiniz ve size minnettarım.

Estelle Hallick ve Dana Cuadrado, siz benim gerçek anlamda tanıtım rüya takımınısınız ve sonsuz minnettarlığımı kazanmış durumdasınız.

Çok sayıda cömert, harika insan yıllar boyunca bu kitabın çeşitli yinelemelerini, tüm dağınık, taslak halleriyle okudu. Teşekkürler Julia Collard, Jodi Cobb, Ilana Cohn Sullivan, Eirene Donohue, Joy Engel, Maggie Grady Wood, Tanya Doyle Gradet, Erin La Rosa, Gwen Mesco, Jen McCreary, Sarah Monson, Bridget Moloney-Sinclair, Jennifer Pardilla, Katie Reich, Elissa Sussman, Kate Sweeney, Lacie Waldon ve diğerleri

Neredeyse kesinlikle unutuyorum. Notlarınızın, geri bildirimlerinizin ve teşviklerinizin tünelin ucundaki ışığı görmeme ne kadar yardımcı olduğunu anlatamam.

Pile yazma gruplarımızı organize ettiği için Jessiline Berry'ye ve sonsuz desteğiniz ve sevginiz için Pile ve Write!Write!Write! üyelerine teşekkür ederim. Lori Elberg bana seksi bir sahnenin şemasını çizdi. Sonunda kitaptan çıkarıldı, ama görüntüsü sonsuza dek kalbimde yaşayacak.

Kat Lewis, Heather Lazare ve Jeanne DeVito, bu hikayeyi nasıl anlatacağımı bulmama yardımcı olduğunuz için hepinize teşekkür ederim.

Sarah Enni, Maurene Goo, Zan Romanoff, Doree Shafrir ve Elissa Sussman - değerli grup metnim ve IRL yazma güvenli sığınağım olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve sürekli büyüyen yazar arkadaşlarım topluluğuna - siz olmasanız ben ne yapardım?! Birçoğunuzu tanımak benim için en güzel şeylerden biri oldu. yazar olmanın bir parçası. Arkadaşlığınız hayat kurtarıcı.

Kitaplarımdan birini alıp okuyan ya da bir şekilde paylaşan herkese minnettarlığımı ifade edecek kelime bulamıyorum. Desteğiniz için çok minnettarım.

Eleanor ve Lydia, en iyi çocuklar olduğunuz ve bazen ıslak havlularınızı yerden almayı hatırladığınız için teşekkür ederim. Benim için hiçbir şey Bu dünyada annen olmaktan daha çok sevdiğin bir şey yok.

Anthony, sen benim bir numaramsın. Her şey için teşekkürler.

Anne, bu çılgınca değil mi? Tanrım, burada olup ne kadar isterdim. Hepsi senin için, ama özellikle loon senin için.

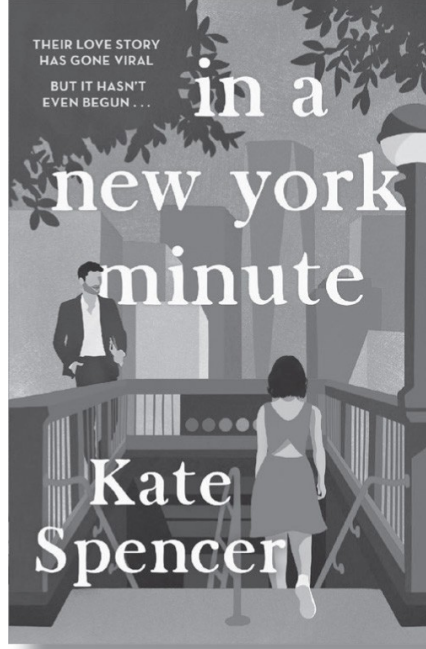
Baba, bu kitap sana ithaf edildi ama aslında yazdığım her kitap sana ithaf edilebilir. Sen tek kelimeyle en iyi baba, arkadaş ve akıl hocasısin ve makul bir insanın katlanması gerekenden daha fazla sataşmaya katlanıyorsun; umarım bunun için seni ne kadar sevdiğimi biliyorsundur.

Bu kitabı yazarken elimi çok kötü bir şekilde kırdım ki bu, teslim tarihi yaklaşan bir yazarın başına gelebilecek gerçekten komik ve aptalca bir şey. Ortopedi cerrahım Dr. Ray Raven'a ve OSS El Terapisi ekibine beni iyileştirmek için gösterdikleri özen ve titizlik için ve bu süre zarfında beni kurtarmaya gelen ve bana ve aileme yardım eden tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Önemli ipucu: Bir grup anne arkadaşınızla halat çekme savaşı oynarken ipi elinize dolamayın. Neredeyse kesinlikle iyi gitmeyecektir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Kate Spencer'in *In a New York Minute* kitabını keşfedin. *The Flatshare*, *Our Stop* ve *One Day in December* hayranları için romantik komediye taze ve modern bir yaklaşım.

Onların aşk hikayesi viral oldu. Ama daha başlamadı bile.

Franny Doyle en kötü gününü geçiriyor. İşten atılmış, metro kapıları en sevdiği elbisesini parçalamış ve şimdi de iç çamaşırlarını aşağı Manhattan'ın yarısına göstermiştir. İyi tarafından bakarsak, şık bir yabancı (Gucci!) takım elbise ceketiyle onu kurtarmaya geldi. Kötü tarafı ise, adam ondan yeterince hızlı uzaklaşmıyor.

da kötüsü? Birisi onların (hiç de öyle olmayan) tanışmalarını internette yayınladı ve New York #SubwayQT'leri gönderiyor. Ama Franny ve Hayes daha felaket bir eşleşme . Yine de kaderin metroyla işi bitmemiş gibi görünüyor.
henüz sevgililer . . .

'Tath, eğlenceli bir ikram'

Christina Lauren, *The Soulmate Equation* kitabının yazarı

[OceanofPDF.com](https://t.me/cevirigiller)

Yazar Hakkında

Kate Spencer, ödüllü podcast *Forever35*'in ortak sunucusu ve *The Dead Moms Club* adlı anı kitabının yazarıdır. *In a New York Minute* ilk romanıdır. *In Style* için iki ayda bir köşe yazısı yazmaktadır ve yazılı çalışmaları *The Washington Post*, *Rolling Stone*, *Esquire*, *Cosmopolitan*, *BuzzFeed* ve diğer birçok yerde yayınlanmıştır. Daha önce VH1'da kıdemli editör ve yapımcı olarak çalışmıştır.

Kocası ve iki kızıyla birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

